

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ХОТЕЛ „РИВИЕРА“

Превод от английски: Силвия Вангелова, 2004

chitanka.info

ГЛАВА 1

ЛОЛА

Беше късен септември, когато срещнах Джак Фарар за първи път в една от онези благоуханни, раздвижени от топъл бриз, нощи на Южна Франция, носещи намек за края на лятото. И макар още да не го знаех, това беше среща, след която щяха да настъпят големи промени в живота ми.

Казвам се Лола Лафорет и, да, знам, сигурно си мислите, че съм стриптийзьорка. Всички мислят така. А всъщност съм главна готвачка и собственичка на хотел „Ривиера“ и съм свикнала с много по-обикновеното име Лола Марч от Калифорния, но това беше, преди да се омъжа за Французина.

Изминаха вече шест години, откакто посрещнах първите си гости в хотел „Ривиера“, макар че думата „хотел“ е прекалено грандиозна титла за нашата стара вила. Сградата не е кой знае какво, подовете са от хладни мраморни плочки и можете да влезете спокойно, без да сте изтръскали пясъка от краката си. Има само осем стаи и всичките са с високи френски прозорци, които се отварят към терасата, където почти няма свободно място заради избуялите бугенвиллии и благоуханен жасмин. Хотелът е заобиколен от борова гора и се намира на шосе „Раматюел“ в близост до Сент Тропе. До него води пясъчна алея, над която са разперили чадъри високите борове и която е огласяна от песента на птиците през цялото денонощие. Имаме си малък частен плаж, чийто пясък е светъл — с цвета на платината — и е мек като захар, а през лятото е осеян със сини чадъри и слънчевожълти шезлонги. И със загорелите тела на нашите гости, разбира се. Малки деца се гмуркат в белите пенести вълни, докато възрастните пият леденостудени напитки на сянка, а в горещината на следобеда се крият в хладните стаи с дебели щори на прозорците, за да дремнат или да правят любов в приятно меките и хладни чаршафи.

Представете си огряна от слънцето пещера, поднесена като подарък от „Тифани“, опакована в синя хартия и завързана с панделка

във всички цветове на дъгата, и ще почувствате какъв е моят малък хотел. Той е място за любов с главно „Л“. И за романтика. Освен за мен, неговия създател.

Някъде в процеса на неговото създаване любовта увехна за мен като попарен лозов лист. Все се случваше така, че моят Французин, Патрик, и аз не оставахме сами да вечеряме на огряната от лунната светлина тераса с чаши бълбукащо шампанско в ръка. Никога не се случваше Патрик да държи ръката ми през масата и да гледа влюбено в очите ми. О, не. Аз бях винаги в кухнята, за да приготвям пищни угощения за влюбените, за които любовта беше неразделна част от живота. А така копнеех за тази любов, и то все във времето, когато моят *любовник* се наслаждаваше на радостите на живота в Сен Тропе посред нощ.

Когато преди шест години срещнах Патрик и се омъжих за него, мислех, че съм открила „истинската“ любов. А сега не вярвам, че такова нещо съществува на земята. Да, признавам, че съм наранена. Знам, че винаги съм изпитвала слабост към негодниците, онези мъже, които имат силна челюст и мускулесто телосложение. Другите, винаги скромните и с прилично обществено положение, никога не са ме привличали. А и аз не ги привличам.

Което отново ме връща на мисълта за Джак Фарар. Аз бях сама на терасата, за да поема глътка въздух, преди да пристигнат първите гости за обяд. Беше любимото ми време от годината — края на дългото и горещо лято, когато тълпите са се разотишли и животът може отново да потече в по-спокойни води. Небето все още беше безоблачно синьо и топлият бриз галеше голите ми ръце. Пиех по малко от чашата изстудено розе и гледах с празен поглед над красивия залив, докато размишлявах за проблемите си.

Аз съм изоставена жена. И ще ви кажа каква е причината за това. Преди шест месеца, съпругът ми Патрик се качи в сребристото си „Порше“ и ми каза, че отива да ми купи подарък за рождения ден. Както обикновено, беше забравил за него и, предполагам, че някой му беше напомнил по-късно през деня. Беше си сложил тъмни очила и не можех да видя изражението на очите му, когато вдигна ръка, да ми махне небрежно за „довиждане“. Но ясно си спомням, че не се усмихваше.

И оттогава не съм чула и дума от него. Нито за него. Никой не знае къде е. И като че ли никой не го е грижа, макар аз да полудях от напразните си опити да го открия. Разбира се, от полицията се опитаха да го намерят, снимката му с надпис: „Изчезнал“ беше разлепена навсякъде, но всичко, което успяха да разберат, беше, че е заминал от Марсилия за Лас Вегас. Там обаче не успяха да го проследят. Сега случаят е почти забравен, макар и не приключен, а Патрик е още един изчезнал съпруг. Не е нещо необичайно по тези места, където летните плажове са пълни с млади момичета и жени с великолепни тела, а яхтите — с богати жени. При такива обстоятелства, често изчезва нечий съпруг.

Бихте помислили, че приятелите на Патрик трябва да знаят, но те се кълнат, в противното. Та нали винаги са били приятелите на Патрик, а не мои приятели. Всъщност аз много слабо познавах мъжете, с които той прекарваше времето си, а още по-малко познавах жените. Работех прекалено упорито, за да направя от нашия малък хотел перфектно място за почивка. А и Патрик нямаше семейство. Каза ми, че е последният от фамилията Лафорет, която живеела в Марсилия и се прехранвала от риболов в продължение на десетки години.

И, като говорим за рибарски лодки, отново се сещам за Джек Фарар.

Черна точица привлече погледа ми. Не исках малката ми *пещера* да бъде обезпокоявана от ваканционери, които да вдигат купони по цели вечери и диско музиката да се носи над вълните, а те да викат и да пищят, докато тичат към водата. Дълго и упорито гледах точицата, която се оказа яхта. Поне не беше от онези мегаяхти. Даже не ми се вярваше, че ще пуснат такъв малък плавателен съд в клуба на Сен Тропе, та дори и собственикът му да може да си позволи таксата, в което, като гледах доста разнебитената лодка, се съмнявах. Най-вероятно по тази причина той беше решил да хвърли котва в залива пред моя малък и уютен хотел.

Черната яхта проряза хоризонта. Платната се вееха леко на бриза. После, както бях предрекла, влезе в залива и пусна котва.

Грабнах телескопа, който винаги стоеше в края на терасата, и го фокусирах върху лодката. Името „Лошото куче“ беше изписано с медни букви по цялата ѝ дължина. Помръднах бинокъла само един инч

и улових в окуляра мъжа. Мускулест, широкоплещест, с мощен гръден кош и тесни бедра... И, о, Господи, беше напълно гол!

Знаех, че не бива, но, признавам си, дълго гледах онова, което не биваше. Коя жена не би постъпила така? Та нали той просто си стоеше там, готов да се гмурне, почти нарочно излагайки на показ голотата си. И, искам да ви кажа, гледката беше повече от добра. Говоря за лицето му, разбира се, което беше много привлекателно, макар и по особен начин. Всъщност мисля, че той изглеждаше точно като лодката си — здрав и издръжлив, макар и малко поочукан.

Гледах как голият мъж се гмурка, а после започва да разсича вълните с мощни движения. Сега виждах само много малка част от торса му. С крайчеца на очите си долових движение и на яхтата — млада жена, цялата дълги крака и дълга руса коса, облечена само в яркочервени бикини, се беше излегнала на хавлия, за да улови последните слънчеви лъчи. Не че имаше нужда от тях, защото загарът ѝ беше съвършен. Приличаше на идеално препечена филийка. Със завист си помислих, че намазана с масло и конфитюр, ще бъде идеалното, което може да му се поднесе за закуска.

Голият мъж плуваше обратно към яхтата и отново се появи в полезрението ми. И това, бихте могли да кажете, беше най-голямата ми грешка.

Той се качи обратно на лодката, отръска се като мокро куче и от него във всички посоки се разхвърчаха цветни капчици вода, после разпери ръце и наклони леко глава на една страна. Застина за миг, красив, със стегнато тяло, загорял от слънцето и морския вятър — мъж, който е едно цяло с природните стихии. Имаше нещо в него, което накара дъха ми да спре.

Проследих го как отиде до пейката и се наведе да вземе нещо. Бинокъл. И после той ме улови в полезрението си, хвана ме как го разглеждам.

Нашите погледи се срещнаха и дълго останаха така, свързани чрез мощните лещи. Очите му бяха сини, по-тъмни от морето и, бях готова да се закълна, се смееха.

Отстъпих назад, сгорещена от смущение. Ироничният му смях сякаш се понесе над водата, после той ми махна с ръка и все още смеейки се, обу чифт къси панталони и започна, без да бърза, да почиства палубата.

Това е. Такава беше първата ми среща с Джек Фарар. Следващата щеше да се окаже още по-интересна.

ГЛАВА 2

Отидох в трапезарията в задната част на терасата и започнах бързо да проверявам дали масите са готови, да лъскам по някой нож тук и да намествам по някоя чаша там. Проверих дали бутилките с вино се охлаждат, дали ленените салфетки са сгънати правилно, проверих в огледалото как изглежда дългата ми кестеняво червеникава коса, която много бих искала да можех да нарека червена, но не беше точно такава. Още един път си пожелах да имам екзотични бадемови очи вместо моите, които бяха прекалено кръгли, пожелах си да знам рецепта, която да ме отърве завинаги от луничките, да бях по-висока и по-стройна и може би с десет години по-млада. Бях на трийсет и девет години и след случилото се през последните шест месеца мрачно реших, че всяка една година е изписана и по лицето, и по тялото ми.

Май не бях и в много добро настроение, нито пък изглеждах достатъчно добре в широките си и раздърпани готварски панталони и възтясна бяла готварска престилка, без никакво червило и, дори по-лошо, без никаква спирала на прекалено светлите ми, рижи мигли.

Ужасена, осъзнах, че в огледалото виждам точно онова, което голият мъж беше видял през бинокъла.

С тревога си помислих, че наистина трябва да полагам повече усилия, но също, че няма начин той да се заинтересува от мен. После забравих за него и тръгнах към истинското си царство — кухнята.

Когато завесата от мъниста изтрака и се спусна зад мен, наистина бях в най-любимото си място на света, в моята огромна кухня, чийто под беше покрит с блестящи от чистота бели плочки, чийто таван беше от стари дървени греди и която имаше цяла редица отворени прозорци, по които пълзяха лози и цъфтящи растения.

Още първия път, когато я видях, разбрах, че това ще бъде моята кухня. Тя открадна сърцето ми и ми стана по-скъпа дори от вълшебната гледка, която се разкрива от терасата и от виещите се пясъчни пътечки, от сенчестите борове и от дивите, недобре поддържани градини. По-скъпа от хладните стаи с високите прозорци

и наклонените щори на горния етаж, от *салона* на долния етаж с импозантната камина от варовик, която беше прекалено грандиозна за такава скромна крайморска вила. Повече от всяка друга част на вилата, кухнята беше мой дом.

Само тук, на това място, можех да оставя зад себе си всички мисли за изискани градски ресторанти и да се върна към моите здрави корени, свързани преди всичко с храната, към простите удоволствия, произвеждани в областта, и към сезонните плодове и зеленчуци. Тук печех рибата, която плуваше почти в задната част на градината ми, тук подправях блюдата с билки, които растяха току под прозореца ми. Знаех, че тук мога да се отпусна и да бъда самата себе си.

Всичко ми изглеждаше свършено. Но първо изчезна *истинската любов*, после изчезна самият Патрик и сега единствената любов, която ми остана, е малкият хотел. О, и Скрембъл, за когото ще ви разкажа по-късно.

Личният ми живот може и да беше истинска каша, но всичко беше наред в кулинарния ми свят. Сосовете къкреха на печката, рибите ухаеха приятно на море, всички повърхности блестяха от чистота, в горещата още фурна беше поставен печен овнешки бут, а индивидуалните блюда от патладжани и домати бяха подправени с вкусен и ароматен зехтин от Ница и също бяха готови за печене.

Под прозорците беше масата от борово дърво, дълга петнайсет фута. Там поставяхме блюдата, за да се охладят. В момента върху нея имаше две тави с кифлички и голяма синя купа нарязани праскови, накиснати във вермут. До тях бяха поставени различни фигурки от захар и чадърчета от хартия, с които обичах да украсявам десертите си, защото ми харесваха виковете „О“ и „А“, с които ги удостояваха гостите ми. О, и както винаги, цяла табла с какаовите ми бисквити, които бяха американският ми специалитет и които обичах да сервирам с кафето.

Тук няма да намерите големи бели чинии, в средата на които да са подредени изящно малки резенчета от това или онова. Храната, която сервираме, е обикновена, но винаги в щедри количества; чиниите, в които я поднасяме, се произвеждат тук — те са по-скоро здрави, отколкото изящни и са с цвета на пчелния мед. Поднесените блюда украсяваме единствено със свежи цветя и билки.

Целунах по бузата помощничката си Надин, докато минавах край нея. Заедно сме още от самото начало, преживя с мен всичките тези травматични шест години и я обичам искрено. Тя е местна жена с тъмна коса и тъмни очи, с маслиненена кожа и дрезгав смях, с чувство за хумор, което ни е помогнало да преодолеем доста катастрофи в кухнята. С помощта на сестра си, тя помага и в поддържането на реда в хотела, докато аз се справям с храната, с маркетинга, с менютата и с готвенето. Предполагаше се, че Патрик ще се грижи за крайните сметки в бизнеса ни, но от малката ни банкова сметка не мога да заключа, че се е справял добре със задачата си.

Дребничката и тъмнокоса Мари, дошла при нас направо от кулинарното училище, режеше зеленчуците, а Жан-Пол, седемнайсетгодишен, нашето момче за всичко, беше зает с почистването. Разгарът на сезона беше приключил и нямаше да бъдем много заети през нощта с останалите гости — може би още един или двама, които ще дойдат при нас само за вечеря.

Взех албума на Бари Уайт, който понастоящем беше мой сексидол, поставих го в CD-плейъра, грабнах една бисквитка и минах отново през завесата от мъниста. Едва не се блъснах в Скрембъл. Окей, Скрембъл не е куче, нито котка, нито дори хамстер. Скрембъл е кокошка. Знам, че е нещо необичайно и едва ли не налудничаво, но веднага щом се излюпи от яйцето, още нежно и пухкаво жълто пиленце, тя се сви доверчиво в дланта ми. От тогава я обикнах и вярвах, че и тя ме обича, макар че човек трудно може да бъде сигурен, когато става въпрос за кокошка. Може да си помислите, че е много тъжно, дето дарявам любовта си на нея, вместо на съпруга си, но Скрембъл наистина я заслужава повече от Патрик. Тя ми е вярна, никога дори не поглежда някого друго и спи в леглото ми всяка нощ.

По онова време беше вече наистина голяма, с мека бяла перушина и жълти крака, с рубинени гърдички и тъмни очи, подобни на мъниста. Тя усилено рови с крачка в голямата теракотена саксия с хибискуса, поставена на терасата до вратата на кухнята, за да се настани там през вечерта или поне до времето, когато аз си легна и тя се шумгне до мен. Погалих я нежно, като минах покрай нея, и тя ме клъвна лекичко по дланта в отговор.

— Неблагодарна птица — казах. — А аз те помня още от времето, когато беше само яйце.

Докато вървах по терасата, хвърлих предпазлив поглед към черната яхта. Светлините ѝ проблясваха, а знамената ѝ се развяваха празнично. Чудех се какво ли е намислил голият мъж и дали няма да се присъедини за вечеря към нас на терасата. Въздъгнах. Бях готова да се обзаложа, че ще стане точно така.

ГЛАВА 3

— Яхтата е малка, но наистина е хубава! — извика мис Найтингейл. — Доста различна от онези, които обикновено плават в тези води, не мислите ли?

— Така е. И се надявам, че няма да пускат високо музика и да прекъсват спокойната ни вечеря — казах аз.

— О, не мисля, че са такива хора, мила, защото лодката им не е от онези, на които стават такива неща. Тя е по-скоро добра моряшка лодка, ако разбираш какво искам да кажа.

Усмихнах се на любимата си гостенка. Моли Найтингейл беше англичанка, пенсионирана учителка и нещо като моя приятелка. Никога нищо не беше казано по въпроса, но просто имаше нещо между нас, някакво топло чувство или нещо като взаимно доверие, не знам. Тя притежаваше някои качества, на които се възхищавах: чудесно чувство за хумор, цялостност на характера, общителност, но и резервираност, която беше равна на моята. Мис Найтингейл си имаше собствен адвокат съветник и знаех много малко за личния ѝ живот. Познавах само онази Моли Найтингейл, която идваше тук, на Ривиерата. И я харесвах.

Тя беше първата ми гостенка и дойде още през първата седмица, след като отворихме. Оттогава идваше всяка година, обикновено късно през сезона, когато цените бяха малко по-ниски и тя можеше да си позволи да остане цял месец, преди да се върне в котиджа си в Котсуолдс за още една дълга английска зима. А, междувременно, тя ежегодно изживяваше тук мечтите си, седнала на маса за един с гарафа от местното червено вино пред себе си и с книга в ръка. И винаги с по някоя мила дума и с усмивка за всички.

Мис Найтингейл беше, предполагам, някъде към края на седемдесетте си години, беше ниска, но жизнена и енергична, а в онази вечер беше облечена в розова рокля с щампирани цветя. Беше наметнала бяла жилетка на раменете си, въпреки че още беше топло, и както винаги, перлите бяха на врата ѝ. Като английската кралица, тя

винаги носеше огромна дамска чанта, в която, освен чисти ленени носни кърпички и парите си, слагаше и принадлежностите си за плетене. Е, не съм сигурна дали английската кралица плете, но мис Найтингейл, с нейната сива коса, направена на вълни и къдри, и с проницателните си сини очи зад огромните стъкла на очилата, изглеждаше наистина царствено.

Обикновено слизаше първа за вечеря, за да изпие на спокойствие чаша пастис, малка глезотийка, която, знам, тя очакваше с нетърпение. Смесваше ананасовия ликьор с вода във висока чаша, а после започваше бавно да отпива, за да ѝ стигне, докато стане време за вечеря, която, това също го знам, беше за нея най-важното събитие в деня.

Седях с нея и слушах разказа ѝ за посещението ѝ във вила „Ефрузи“, старата къща на семейство Ротшилд с нейните зрелищни градини, които стигаха почти до нос Кап Фера. Обичаше да ми разказва за градините, които, така смяташе, сама беше открила, защото самата тя беше запалена градинарка и розите, отгледани от ръцете ѝ, бяха спечелили много местни награди. Всъщност човек често можеше да я открие да плеви и в нашите градини, нахлупила решително над очите си широкопола сламена шапка. Понякога кършеше онези клонки на орловите нокти, които заплашваха да завладеят недотам жизнените бугенвиллии.

Настанила се до масата, която винаги заемаше, и която се намираше в края на терасата, най-близо до кухнята, с чаша пастис в ръка, тя се наслаждаваше на красивата гледка и въздишаше доволно.

Беше онова специално време привечер на Лазурния бряг, когато ти се струва, че небето и морето се сливат и целият свят придобива сребристосинкав оттенък. В неочаквано настъпилата бездиханна тишина, която винаги придружава превръщането на деня в нощ, от кухнята долитаха ясно високи гласове, разговарящи на френски, а наблизо се чу прошумоляването на гуцер, който се спря за малко и ни погледна с жълтите си, подобни на бижута, очи.

— Божествено — прошепна мис Найтингейл. — Сигурно обичаш много това място, мила моя. Как въобще би могла някога да го напуснеш?

Без да го осъзнава, мис Найтингейл беше попаднала точно в сърцето на моята дилема. Аз наистина много обичам това място.

Проблемът беше в това, че не обичах съпруга си. А точно в тази минута всичко, което изпитвам към него, е гняв, защото вярвам, че когато онази сутрин замина, Патрик е знаел, че никога няма да се върне. Той просто ме напусна, без да каже и дума, без да ме осведоми къде е, какво му се е случило и дори дали е в безопасност. Ако е избягал с друга жена или е решил просто да се скита по света така, както е свикнал, трябваше поне да ми каже. А ако беше в беда, трябваше да сподели с мен, а не да ме изостави просто така. Без да знам нищо.

— Хотел „Ривиера“ е моят дом — казах на мис Найтингейл. — Това е моят малък собствен рай. И ще бъда тук, дори когато стана стара, стара дама. Все така ще се грижа за гостите си, ще готвя и ще пия розе в тяхната компания и все така ще се удивлявам на кадифената синевина на небето и на цвета, който то придобива, преди да падне здрач. О, не, мис Найтингейл, никога няма да си тръгна оттук, дори ако Патрик никога...

— Ако Патрик никога не се върне — тя ме погледна с искрено съчувствие иззад огромните стъкла. — Мила моя, мислиш ли, че е избягал с друга жена?

Бях мислила за тази възможност толкова много пъти, когато се мятах неспокойно в леглото. И бях решила, че това е единственият възможен отговор.

— Мис Найтингейл — казах аз, наистина в неведение и несигурност, — какво да правя сега?

— Има само един път, по който можеш да поемеш, Лола. И той е просто да продължиш да живееш живота си.

— Но как бих могла? Без да съм открила истината?

Тя ме потупа по ръката, нежно, както би постъпила с разтревожено дете в училище. Почти очаквах да каже: „Хайде, хайде...“, но вместо това, тя каза:

— Отговорът на този въпрос, мила моя, е следният — трябва да намериш Патрик.

Исках да я запitam как би могло да стане това, откъде да започна. Но останалите гости също слязоха да изпият по едно питие преди вечеря и да си побъбрят с Patronne, затова се стегнах, целунах я по напудрената буза и като прошепнах: „Благодаря за разбирането“, отидох да ги поздравя.

ГЛАВА 4

МИС НАЙТИНГЕЙЛ

Моли Найтингейл се влюби в хотел „Ривиера“ още първия път, когато го видя. Влюби се в неговата семплост и непретенциозност и каза, че е като „провинциална къща край морето“, удивена на късмета си. Влюби се и в Лола, която винаги беше приветливо усмихната, макар и да беше много заета. Разбира се, Патрик никога не си правеше труда да хаби чара си заради гостите, защото го спестяваше за чуждите жени. А и, в интерес на истината, през последните две години едва се задържаше тук. А сега съвсем си беше отишъл. Ако не беше очевидната болка на Лола, мис Найтингейл би казала: „Добре е човек да се отърве от стария боклук“, но не искаше да вижда Лола по-ранена, отколкото беше.

Не искаше да повдига въпроса за изневерите на Патрик, защото знаеше, че ако жената е избрала да затваря очите си за този род неща, не може да се направи нищо по въпроса. Но сега Патрик беше изчезнал и тя никак не беше изненадана. Беше изненадана обаче, че просто е излязъл от хотела, без да предяви никакви претенции към него. Като съпрузи, Лола и Патрик имаха равен дял собственост, което не се струваше справедливо на мис Найтингейл, защото вярваше, че Лола е създала хотел „Ривиера“, също толкова твърдо, както вярваше, че Господ е създал човека.

Лола винаги се отнасяше с нея като с любима леля, е, пралеля беше може би по-точно, защото, макар да не искаше да го признае, тя все повече и повече остаряваше. Беше точно на седемдесет и осем години, макар че Лола беше достатъчно учтива да не задава този въпрос, а мис Найтингейл беше достатъчно суетна да не го повдига. И ако мислите, че това означава, че е била стара, да знаете, че духът ѝ беше още бодър и младежки. А умът ѝ все още беше така остър, както когато беше директор на училището за момичета „Кралица Уилхелмина“ в Лондон.

Тя и Лола рядко разменяха прекалено лична информация, така че днешните признания бяха нещо като изненада. Обикновено говореха просто за времето — тема, по която тук не можеше да има никакви разногласия, или за храната и виното, или за местата, които мис Найтингейл беше открила, докато пътува нагоре и надолу по крайбрежието в наетия сребрист автомобил, марка „Веспа“.

Тя беше открила много уютни местенца, които бяха встрани от главните пътища, и които дори Лола никога не беше посещавала. Като например полуразрушената вила близо до Кап Фера, която някога, в началото на века, също била хотел, притежание на екзотична френска певица на име Леони Бахри. Е, Лола никак не приличаше по външност на легендарната Леони, но със своя хотел на Лазурния бряг и с несполучливите си връзки с мъжете все пак имаше нещо общо с нея.

След толкова много години, и мис Найтингейл беше започнала да приема хотел „Ривиера“ като свой дом, макар и далеч от дома.

Мис Найтингейл беше започнала живота си като „дъщерята на господаря на имението“ в малкото селце Блекли в самото сърце на Котсуолдс. Но времената и обстоятелствата се бяха променили и сега тя живееше сама в котиджа, в който някога беше живял градинарят, в същото село, което някога семейството ѝ беше притежавало. За компания в дългите зимни нощи имаше само двете си кученца Йорки и малката Нели. И спомените за любимия си съпруг Том, които я караха да се усмихва. И живееше в очакване на едномесечния си престой в хотел „Ривиера“ в края на френското лято.

И това ми е достатъчно, помисли си тя, като отпи поредната глътка пастис и се усмихна на другите гости, които тъкмо слизаха за вечеря. Макар че нямаше кой знае какво да занимава ума ѝ, а това ѝ липсваше също толкова много, колкото ѝ липсваше и нейният Том.

ГЛАВА 5

ДЖАК

Джак Фарар, само с вярното си куче за компания, се наслаждаваше на чаша питие на палубата на яхтата си. Екипажът си беше взел свободен ден и се беше отдал на пазаруване в Сен Тропе.

По време на пътуванията си Джак срещаше много жени. Като например Шугар /Захарчето/, русокосата хубавица, която плаваше на яхтата му почти непрекъснато. Хубавите момичета бяха винаги готови да се забавляват. И никога нищо не искаха, защото усещаха, че Джак не е от мъжете, които биха се оженили. Пък и коя жена с всичкия си ще иска да прекара цяла година на лодка в обиколка на земното кълбо, да преживява бури, да яде консерви и да си мие косата със солена вода седмици наред? Някоя, доколкото той знаеше. И със сигурност нямаше такава жена, с която да искаше да прекара толкова време сам.

Всъщност най-много обичаше моментите, когато оставаше сам с кучето си на палубата. Нищо не можеше да се сравни с тези тихи и спокойни моменти, когато компания ти правят само звездите на небето и вятърът, който вие в платната. Само той и кучето, индиговосинята морска вода и самотата. Това бяха най-важните неща в живота му. Както и, но в по-различен смисъл, бурите, с които се бореше по време на пътуванията си, управлението на яхтата през развилнелите се вълни, докато вятърът ги подмята като цвят на глухарче. Тогава екипажът се бореше наравно с него, а кучето се свиваше страхливо в малкия салон и виеше. Предварително му слагаха спасителен пояс — просто за всеки случай. Джак, също за всеки случай, се завързваше за кормилото. В такива моменти адреналинът изпълваше вените му, мощен като горещ ром. Мислеше, че триумфът, който изпитва при победата над бурята, е най-мъжкото чувство на света.

За Джак нямаше нищо, което да може да се сравни с това чувство, нито дори секса, макар да беше чувствен мъж. Или може би беше така, защото не позволяваше на никоя жена да навлезе толкова дълбоко в живота му, да сподели чувствата си с него, за да се получи

онова всепоглъщащо чувство, когато любовта и сексът се слоят. Все още му предстоеше да открие жената, която да може да му даде това върховно усещане, което изтръгваше от борбите с бурите.

Беше самотник, номад, скитник. И се чувстваше у дома си във всяко пристанище по света. Харесваше този живот и нямаше намерение да се откаже от него заради никоя жена. Разбира се, когато тръгваше на дълго пътуване, Джек не вземаше със себе си нито една жена. Тогава екипажът му се състоеше от шестима души, един, от които винаги беше най-добрият му приятел, мексиканецът Карлос Албантес.

Беше се запознал с Карлос в Кабо Сан Лукас, малко градче на полуостров Баджа, където беше отишъл на риболов. Беше ноември и времето се беше влошило. Водата беше станала прекалено студена за големите океански риби. Но Карлос беше роден и отрасъл в Кабо и познаваше занаята. Беше истински моряк, човек на морето, точно какъвто беше и Джек. Карлос го беше извел на собствената си лодка и бяха прекарали две нощи заедно на нея в морето на Кортес. Така се опознаха доста добре, както може да стане само между двама мъже — малкото изречени думи говореха много. Знаеха кои са, и знаеха, че се харесват.

По-късно Карлос беше отишъл на север и беше останал там дълго време. Работеше на пристанището за яхти и плаваше с Джек през уикендите, а по време на дългите му пътувания беше част от екипажа му, но на всеки няколко месеца се връщаше в Кабо — като съомгата, която трябва да хвърли хайвера си.

Карлос познаваше добре и плаването на галера. Можеше да приготвя вкусно блюдо от скариди fajitas de camarones и правеше най-добрия коктейл „Маргарита“ на света — текила „Хорнитос“, лимони, лед и сол. Скоро той и останалите членове на екипажа щяха да се присъединят към Джек тук, в Метц и щяха да отплават с петдесетфутовата яхта „В един миг“ на друго дълго пътешествие. Към Южна Африка този път, към Кейптаун, където водите бяха идеални за сърфинг, жените бяха красиви, а и виното беше превъзходно.

Баджа беше също и мястото, където Джек беше срещнал Луиза, единствената жена, която беше обичал истински. Прекрасната Луиза с коса като черен сатен, с очи като зелени скъпоценни камъни и с кожа като бронзово кадифе. Тя го беше обичала в продължение на три

месеца и той я беше обичал горе-долу също толкова дълго. Но страстта може да предизвика хаос в графика, на който и да е моряк, ако той го позволи, разбира се, а Джак нямаше намерение да бъде мекушав. Той ценеше много приятелите си и плаванията си. В този ред. Дайте му приятелите, лодката и кучето и той вече ще бъде истински щастлив.

Животът беше хубаво нещо. Беше направил достатъчно пари, за да живее така, както му харесва, плюс няколко допълнителни неща, ако пожелае. Когато не се скиташе по моретата, ръководеше пристанището си за яхти в Нюпорт и това занимание го правеше доста зает човек. Там също така строеше яхти, много по-тънки и елегантни и много по-скъпи от неговата собствена. И все пак, тази малка яхта му беше любимата.

В момента мислеше за жената, която го беше хванала гол в окуляра на бинокъла си по-рано вечерта. Имаше нещо интересно в нея. Нещо в дългата ѝ разрошена коса, във високите скули, в меките пълни устни и в изненаданото изражение на големите ѝ кафяви очи, когато погледите им се бяха срещнали. Той се усмихна, като си помисли какъв ли шок е било за нея да го види напълно гол, а после се замисли за нейното тяло, облечено в прекалено тясна тениска и странни панталони.

Хареса му как изглежда нейният малък розов хотел, настанил се високо на скалите сред горички от *Tamarindus indica* и маслинови дръвчета. Дори без бинокъл би могъл да види пищните бугенвиллии и свещите, които блещукаха на терасата по време на вечерята. Лампите, запалени във вътрешните помещения, хвърляха приканващ топъл златист отблясък, а над водата се носеха песните на птиците и музика. Дали наистина не пееше Бари Уайт? Той се усмихна, защото отново се сети за шокираната жена. Може би у нея имаше нещо повече, отколкото би могъл да забележи на пръв поглед.

Както и да е, започваше да огладнява, а тя очевидно държеше ресторант. Може би щеше да уцели с един куршум два заека — да се срещне с жената и да види дали тя е толкова секси, колкото обещават устните ѝ и музиката на Бари Уайт, и в същото време да хапне вкусна и топла храна.

Не си направи труда да се преоблече, просто прокара длани през рошавата си кестенява коса, подръпна нагоре поизносените си къси панталони, облече бяла тениска и obu старите си маратонки — най-

удобните, които някога беше имал и с които никога нямаше да се раздели, въпреки че вече бяха доста износени. Недотам спретнатото и красиво куче, което беше спасил от сигурна смърт в езерото преди няколко години, застана до него, защото обикновено нямаше търпение да отиде там, където отиваше и Джак. Той го беше кръстил Лошото Куче, защото то никога не знаеше как трябва да се държи в компания. А после, защото обичаше Лошото куче толкова, колкото и яхтата си, кръсти яхтата на кучето.

— Съжалявам, стари приятелю — каза той и се наведе да го погали по главата, — но гостите на хотела няма да ти се зарадват и няма да харесат маниерите ти, особено ако се опиташ да откраднеш храната от чиниите им.

Пак се усмихна. Лошото куче беше уличен помияр, скитник от висока класа. Вечеря на свещи и качествено вино очевидно не бяха онова, от което имаше нужда. Сложи храна в купичката му, провери дали има прясна вода, даде му нов кокал, а после се качи в малката спасителна лодка. Лошото Куче вдигна лапи на парапета и сведе поглед към него. Никак не обичаше да го изоставят.

— Ще се върна скоро, стари приятелю! — извика му Джак и се понесе по гладката тъмносиня вода към хотел „Ривиера“. Но онова, за което всъщност си мислеше, беше какъв ли ще е изразът на мис Рошава Коса, когато го види отново. От плът и кръв.

ГЛАВА 6

ЛОЛА

Следващите, които слязоха за вечеря, бяха Ред и Джери Шауп. Аз ги наричах Шоугърлата и Дипломата, макар те да не бяха нищо подобно, просто изглеждаха подходящи за такива роли. Тя имаше яркочервена коса, за която много ѝ завиждах, и крака, които сякаш никога нямаше да свършат, а той беше с посребрена коса, загорял от слънцето и наистина очарователен. Живееха в красива вила в Дордоните и бяха тук, за да изкарат едномесечен интензивен курс по френски език.

Поздравихме се с целувки и Ред обяви, че никак не я бива във френския и произношението ѝ е ужасно и че тази вечер ще говори само на английски, макар това да противоречи на правилата, за които им говорят в училището, и дали могат да получат тяхното любимо розе „Домейн От“, преди да са припаднали от пълно изтощение.

Аз се усмихнах и настроението ми започна да се повишава, както ставаше винаги, когато гостите ми бяха около мен. Да се грижа за хората, да ги правя щастливи — това беше ролята, която бях избрала в живота.

Появи се Жан-Пол, моето момче за всичко. Беше блед като лилия, защото никога не виждаше слънцето, а само вътрешността на нощните клубове в Сен Тропе, беше тънък като тръстика и с обръсната глава и носеше шест обеци. Беше облечен в бяло-жълтата престилка на хотел „Ривиера“, черни панталони и маратонки и се преструваше, че е келнер, докато носеше чинийките с маслини и салата и кошничките с току-що опечен дъхав хляб с парченца вкусно жълто масло отгоре.

Дочух детски гласчета и високия и пронизителен глас, говорещ на английски, на Камила Лампсон, чийто прякор, кой знае по какви причини, беше Папагалчето.

Папагалчето беше гувернантка на двете малки момчета, които бяха изпратени тук, докато майка им, американска актриса, прекарваше лятото в елегантна вила в Кан с много по-младия си

любовник. Папагалчето, която си умира да споделя клюки, ни разказа надълго и нашироко, че актрисата вярва, че когато момчетата са около нея, изглежда по-стара, но всъщност те бяха умни и съвсем нормални деца и по мое мнение всяка жена, която ги гонеше от живота си, трябваше да си прегледа главата. Гледах ги как излизат на бегом иззад ъгъла и си мислех, че бих дала всичко на света, за да имам две такива деца, но поне веднъж проявила здравия си разум, реших за момента да се въздържа от това.

Казах „здравейте“ на момчетата, осигурих им чаши с оранжада и изказах съчувствието си на Папагалчето, която трябваше да изтърпи цял следобед ходене по магазините в Монте Карло с филмовата звезда. Казах на Жан-Пол да ѝ донесе обичайното питие, което беше смес от бяло вино и *creme de cassis*, благоуханния черен ликьор, който произвеждаха в малкия градец Хиерес малко по-надолу по крайбрежието — защото реших, че изглежда така, сякаш има нужда от него — после взех поръчките на всички и се втурнах към кухнята.

Когато излязох отново оттам, бяха дошли и последните ми гости, двойката англичани, които караха тук медения си месец — и двамата толкова млади и привлекателно русокоси, че ми напомняха за малкото пиленце Скрембъл. Бяха така оглупели от любов един за друг, че дори моето в момента закоравяло сърце можеше да омекне. Щяха да си тръгнат на следващата сутрин и изглеждаха така отчаяни, че им изпратих по една безплатна чаша шампанско — подарък от заведението. От усмивките, озарили лицата им, бихте помислили, че съм им дала ключовете за моето царство, така че изпратих Жан-Пол и с останалата част от бутилката, поставена в кофичка с лед, за да ги направя още по-щастливи, ако това въобще беше възможно.

И така, там бяхме всичките: целият състав на хотел „Ривиера“ и моите осем гости — точно като едно голямо щастливо семейство. И тогава чух звънеца на входната врата.

Сигурно се чудите, както и аз в онзи момент, дали това не беше голият мъж, или Джак Фарар, който идва за вечеря и още да ми направи комплимент за моите готварски способности, докато аз му правя комплименти за мускулестото тяло. Ако мислите така, сгрешили сте.

Беше твърде различен човек. Изтрих ръцете си в престилката и побързах да отворя вратата.

ГЛАВА 7

Мъжът, който стоеше до старата маса, служеща ни за рецепция, беше нисък и набит, с агресивна квадратна брадичка, с огромни бицепси и по моряшки късо подстригана коса, макар веднага да познах, че не е моряк. Беше прекалено издокаран в уж небрежното си, но много скъпо облекло, с часовника, обсипан с диаманти, и скъпите слънчеви очила, които носеше дори вътре. Беше паркирал мотоциклета си, впечатляващ яркочервен „Харли“, точно до входната врата, а чантата си, марка „Луис Вютон“, беше поставил на дивана. Крачеше из антрето и пушеше цигара.

Обърна се, когато влязох и му се усмигнах за добре дошъл. Погледът му ме обходи от главата до петите и обратно.

— Вие ли сте секретарката на рецепцията? — запита той.

Смръзнах се на място.

— Аз съм мадам Лафорет, домакинята, собственичката.

Той се усмигна, сякаш ме разпозна, изтръска пепелта от цигарата си на стария, но красив килим, който бях купила на разпродажба в Париж и който ми струваше повече, отколкото можех да си позволя и се наложи да взема заем от банката. Побутнах пепелника към него.

— Добър вечер — поздравих, като се сетих за добрите маниери и за усмивките, макар на него и наум да не му идваше. — С какво мога да ви помогна?

Той ме гледа дълго през тъмните стъкла и върна спомена за Патрик в момента, в който си тръгна, и за слънчевите очила, които скриваха изражението на очите му. Скръстих ръце на гърди, като че ли да го уплаша или да се защитя, не знам.

— Имам нужда от стая — каза той рязко.

— Разбира се. За колко нощи? — престорих се, че гледам в книгата за резервации, макар прекрасно да знаех, че имаме две свободни стаи.

— Искам най-добрата стая. За три-четири нощи, а може би и повече. Не съм сигурен.

— „Мис трал“ има най-хубава гледка към морето, сигурна съм, че ще ви хареса.

Всичките ни стаи носят имената на известни френски артисти и писатели, обясних му. Не че го интересуваше. Казах му цената и видях как ъгълчетата на устните му се извиват презрително нагоре, и се запитах защо, след като очевидно смята, че неговата класа е над тази на хотел „Ривиера“, не е отседнал в хотел „Карлтън“ в Кан например.

Поисках паспорта му — датски, на името на Йеб Фалкон — и кредитната му карта, после взех ключа за „Мистрал“ от таблото и казах:

— Оттук, мосю Фалкон, моля.

Най-последно, той свали очилата си. Хвърли ми още един дълъг поглед, а аз отстъпих назад и зачаках. Очите му бяха скучно черни на светлината на лампата и аз реших, че определено не го харесвам, а още по-малко — студеното му изражение. Той погледна чантата си, после отново — мен. Аз стиснах устни. Ако си мислеше, че ще нося чантата му, беше направил ужасна грешка. Мога да се закълна, че почувствах погледа му да се забива в гърба ми, докато ме следваше нагоре по скърцащите дървени стълби, и бързо му показах стаята, подадох му ключа и му казах подчертано, че вечерята е сервирана на терасата и ако желае, може да се присъедини към нас. Помислих си за знака, на който пишеше: „Нашето посрещане е по-добро от хотела ни“.

Никога не се бях проваляла в това да накарам някой гост да се почувства добре дошъл, но сега слязох по стълбите, като много ми се искаше точно този гост да беше отседнал някъде другаде.

ГЛАВА 8

ДЖАК

Лодката се плъзна до разнебитената дървена платформа, която служеше за кей, и Джак завърза въжето около дънера на дървото, което пък служеше за стълб. Изкачи стъпалата, нагоре по скалите и закричи по виещата се пясъчна алея. И така стигна до розовата къща със старомодната предна веранда. През прозорците успя да зърне част от разхвърляна дневна със старо канапе, тапицирано с плат местно производство, и след като зави зад ъгъла спалня, в която господстваше масивно старо легло с балдахин, изненадващо покрито с лъскав плат.

— Исусе! — измърмори той изумен и се зачуди на вкуса на собственичката. После мина покрай олеандрите и изкачи пътеката, която водеше до предната част на хотела. Погледът му беше привлечен от червения „Харли“, чиито хромирани повърхности блестяха, и той се спря, за да му се възхити.

Запита се дали не е на мис Воайорката, но не: този, който би се шокирал от вида на гол мъж, сигурно кара скромно малко „Рено“.

Входните врати на хотела бяха подканващо отворени. Той влезе и се огледа. Ако малката къщичка принадлежеше на собственичката и тя беше отговорна за декора тук, можеше да ѝ прости за лъскавото ламе върху леглото. *Удобно* беше думата, която изскочи в ума му, а той беше човек, който ценеше удобствата поне на сушата, ако не и в морето, когато дори не се сецаше за тях. Усети миризмата на лавандула, пчелен восък и цветя — жасмин, може би, — не беше мъж, който знае много за цветята. Ароматът на нещо прекрасно долиташе от посоката, в която сигурно беше кухнята.

Без да си прави труд да натисне звънеца, той прекоси приятното антре и салона. През френските прозорци излезе на терасата, където застана с ръце в джобовете и започна да се оглежда.

Реши, че точно това означава една лятна вечер в Южна Франция — пълна с цветя тераса с изглед към залива и част от дългия полуостров; тихото жужене на разговорите и топлият смях на жените;

дрънченето на леда в чашите и звукът от отварянето на бутилките шампанско или дори на някакво друго вино. Реши, че това тук може да мине за истинско съвършенство, но все пак всичко зависеше от рошавата жена. Сега вече изпитваше любопитство към нея, питаше се каква ли е по националност, дали държи под наем бара тук, или наистина е домакинята. И ето, че тя се появи пред него.

— *Bonsoir, monsieur* — каза Лола с дълбок поглед на кафявите очи изпод дългите мигли, който, кой знае защо, накара тръпки да полазят по гръбнака му. Беше прибрала косата си в конска опашка, но дългите меки къдрици почти докосваха миглите ѝ и обрамчваха сърцевидното ѝ лице. Джак разбра от акцента ѝ, че е американка. Беше и по-висока, отколкото си беше помислил в началото — дълги крака в износени еспадрили, чиито панделки бяха завързани около слабите ѝ глезени. И с престилката на хотел „Ривиера“. Никакви бижута, с изключение на брачна халка. Ха! Значи беше омъжена.

Той също разбра, че тя не го е познала, и ѝ се усмихна в отговор с онази малко наклонена на една страна усмивка, от която бикините на жените сами се събуваха. Но не и на тази. Тя беше самата деловитост.

— Добър вечер — каза той.

— Маса за двама? — запита Лола и погледна в очакване да види жената с него. От погледите, които му хвърляше, той разбра, че тя очаква поне жената с него да е облечена в нещо различно от къси панталони и тениска.

— Сам съм — той я последва до една от масите, където тя дръпна стола му назад, за да може гостът да седне удобно. — Благодаря — каза ѝ мъжът.

Сега вече Лола го погледна, наистина го погледна, и той видя, изумен, че тя се изчервява.

— О! — възкликна тя. — О, мили...

— Да, мисля, че вече сме се срещали — подаде ѝ ръка. — Аз съм Джак Фарар, човекът от яхтата, която е хвърлила котва точно срещу хотела ви.

— Знам кой сте — промълви Лола, вцепенена от смущение. — И искам да ви уверя, че нямах никакво намерение да ви шпионирам.

Просто бях любопитна да видя кой ще влезе в моето малко пристанище.

— Извинете? Вашето пристанище? Мислех, че водите са свободни за всички.

— Е, разбира се, така е. Но аз винаги мисля за него като за моето пристанище и никак не обичам груби летовници, които непрекъснато слушат силна музика и крещят и така безпокоят моите гости.

— Добре, обещавам, че няма да бъда груб. Е, а сега ще стиснете ли ръката ми и да сключим примирие? И да ми кажете коя сте.

Лола се съвзе. Отвърна му с най-любезната си усмивка на домакиня и пое ръката му, защото все пак той беше неин гост за вечеря.

— Аз съм Лола Лафорет. Добре дошли в моето малко местенце. А сега, да ви донеса ли питие, може би малко вино? Имаме превъзходни местни вина, а ако предпочитате розе, мога да ви препоръчам „Cuvee Paul Signac“.

Тя стоеше с молив, допрян до тефтера, и го гледаше надменно от горе на долу. Мислеше си, че той е прекалено погълнат от себе си и е прекалено самонадеян и затова не забелязва как тя го гледа със скрито любопитство. Е, тогава и той може да я изгледа така, нали?

— Ще взема бутилка от виното на художника — каза, като улови острия ѝ поглед. Тя вероятно мислеше, че груб моряк като него не е чувал за Синяк, художник, пресъздал на платната си Сен Тропе още когато той е бил само малко рибарско градче.

— Добър избор — каза тя, цялата само професионализъм.

— Вие не ми дадохте такъв.

Тя го погледна.

— Не съм ви дала какво?

— Избор. Препоръчахте само едно вино и аз си поръчах от него.

Сега вече тя го погледна почти гневно.

— В такъв случай, ще изпратя Жан-Пол при вас със списъка на вината и менюто. Той ще се погрижи за вас — и с тези думи, тя се отдалечи.

Джак реши, че гордостта ѝ е впечатляваща. Мислеше за очите и, за това, как дългите ѝ мигли се спускаха над скулите, както става при Бамби в анимационните филмчета на „Дисни“, и колко привлекателно е това. Но, Господи, държанието ѝ наистина си го биваше!

Слабичко момче францужойче, бледо като луната, в черни панталони и престилката на хотел „Ривиера“, с половин дузина златни обеци на ухото, дойде при него със списъка на вината, менюто и кошничка хляб с масло от розмарин, който ухаеше примамливо.

— Ти сигурно си Жан-Пол — предположи Джак приятелски, както обикновено.

— Да, мосю, аз съм — отвърна момчето. — Мадам ми каза да взема поръчката ви.

— Ще взема бутилка „Cuvée Paul Signac“ — Джак погледна надолу към написаното на ръка меню.

— Веднага, мосю — Жан-Пол се движеше така, сякаш имаше криле. Джак беше готов да се обзаложи, че това е най-бързото обслужване, което може да се получи в района.

Огледа другите гости. Имаше и няколко празни маси на терасата и много празни в безлюдната малка трапезария. Зачуди се дали е така, защото храната е лоша, а после се сети, че е краят на сезона. Времето, когато цяла Франция се връща отново на работните си места, децата тръгват на училище, студентите отиват в университетите, а туристите — обратно в родните си места. Малко хора можеха като него да обикалят света по своя воля.

Жан-Пол се върна с виното в сребърна кофичка с лед. Беше забележително добро — студено, сочно, леко. Мадам Лола Лафорет имаше добър вкус за вина, както и за декор. Огледа се наоколо с одобрение. С изключение на мъжа, който вечеряше сам на съседната маса и изглеждаше доста нервен, всичко беше в пълна хармония, нежно и привлекателно.

Този мъж пиеше доброкачествено „Домейн Темпиер“, сякаш беше кока-кола, и изглеждаше така, сякаш нямаше търпение да си тръгне. Джак си помисли, че нещо у него му изглежда познато. Човек не би могъл лесно да забрави лице като неговото, тази безстрастност, която не позволява никакво изражение. Нито начина, по който леко се изправи на пръсти, когато стана, със стиснати юмруци, с „напомпани“ бицепси, готов да помете всеки, който му се изпречи на пътя, набиващия се на очи златен часовник, пръстена с розовия диамант, скъпите обувки и дизайнерското спортно облекло. Това очевидно беше мъж, който беше дошъл да се забавлява в Южна Франция. И тогава какво, по дяволите, правеше той в този скромен ресторант?

Проблемът беше в това, че не можеше да го впише в обстановката. Нито пък можеше да си го представи в „Льо Каве дю Рой“, където веднъж самият Джак беше отседнал с Шугар. Всъщност той беше придружил Шугар до там и я беше оставил сама след половин час, защото вече не можеше да понася нивото на децибелите, пък и Шугар си намери компания, естествено. Дали пък това не се беше случило на терасата на „Карлтън“ в Кан, където той разговаряше за бизнес с човек, чиято лодка се канеше да купи и който обичаше лодките толкова много, колкото и самият той?

Ах, по дяволите, може би човекът беше просто част от истинския парад в кафе-бар „Senequier“, където обикновено всички от Сен Тропе завършваха вечерта по едно или друго време.

Хвърли още един дълъг изучаващ поглед на мъжа, когато той мина край него на излизане. Не харесваше този човек, това беше сигурно. След минута чу добре познатия рев на „Харлито“ и шума от чакъла, който изхвърчаше изпод гумите му. Можеше да предположи, че скъпият мотоциклет е негов.

Отново обърна внимание на менюто и си поръча салата от омари с джинджирил и агнешко с патладжани, след което се облегна назад и започна да се наслаждава на виното и на гледката. Много се надяваше, че ще види отново мадам Лафорет — домакинята с очите на Бамби.

ГЛАВА 9

Защо не го познах веднага? По дяволите! Виждала съм го гол, за разлика от повечето хора, но изглежда някак си различен с дрехи. Нима съм обречена винаги да се държа като изчервяваща се ученичка, макар вече да съм възрастна жена? И омъжена, при това. Май трябва по-честичко и по-строгичко да си го напомням. Така си мислех аз, докато загреях фурната, а после намествах копчето на градусите и дълготрайността на печеното, за да стане месото съвършено вкусно и крехко.

Като свърших с тази задача, изпратих на двойката, която беше тук за медения си месец, от бисквитите с какао и бадеми, за да подсладят кафето си; уверих се, че Мари ще се справи с варенето на зеленчуците; проверих дали Ред Шауп е получила любимия си сос с червено вино и дали на съпруга ѝ със сервирана рибената чорба, която винаги поднасяхме подправена с чесън, лютив червен пипер и майонеза. Тя беше истински дар от небето, така я наричах аз. Не като моите моряци, чието отношение далеч не можеше да се нарече дар божи.

Бавех се из кухнята, за да свърша съвестно с всичките си задължения, а и никак нямах желание да се върна на терасата и да видя Джак Фарар отново. После чух кудкудякането на Скрембъл и шума от разместването на мънистената завеса, докато тя минаваше през нея.

— Вън! — извиках аз и магнах с ръка, за да я подплаша и изгоня. Никога не я пускахме в кухнята, нито пък в някоя друга част на хотела, а само на терасата и в градината, както и в моята къщичка. Тя ме обиколи няколко пъти, като ме гледаше обидено, втурна се и се скри под масата, започна да кълве пода в търсене на нещо, което да ѝ се стори вкусно, което май беше под названието *всичко*, докато накрая не я хванах и не я изнесох навън.

Застанах на ъгъла и загледах доволните си гости — нещо, което винаги ме караше да се чувствам добре, като че ли чрез тяхното доволство и щастие можех да постигна моите. Мис Найтингейл беше

привършила вечерята си и четеше книга. Двойката младоженци гризяха и от бисквитите ми, и по малко от устните си. Папагалчето и момчетата вече си бяха тръгнали, както и мистър Фалкон, рева, на чийто мотоциклет бях чула преди няколко минути. Семейство Шауп си държаха ръцете през масата, което означаваше, че могат да се хранят само с по една ръка, но на тях, изглежда, така им харесваше. Такъв ефект има върху хората моята малка вълшебна тераса. А Джак Фарар беше привършил салатата си от омари и пиеше вино с поглед, зареян над водата към яхтата, чиито червени и зелени светлини проблясваха в мрака.

Обърна се и ме улови, че го гледам. Отново се изчервих. Сигурно вече си мислеше, че съм някоя сбъркана воайорка. Като се престорих, че съм се опитвала и без друго да уловя погледа му, отидох при него с най-любезната си усмивка на домакиня.

— Всичко наред ли е, мистър Фарар?

Той скръсти ръце и вдигна поглед към мен.

— Всичко е прекрасно. И мисля, че се познаваме достатъчно добре, за да ме наричате Джак.

— Добре... Джак — казах аз. — Ще ви донесем агнешкото само след две минути.

— Няма проблеми. Наслаждавам се на компанията си. В това място има нещо много специално, мадам Лафорет.

— Лола.

— Лола. Разбира се.

— Благодаря ви за комплимента. Това наистина е специално място и се радвам, че ви харесва.

— Салатата от омари беше вълшебна.

Аз кимнах, щастливо усмихната.

— И виното на художника, което ми препоръчахте, беше... просто превъзходно.

— Радвам се. Е, ще проверя как върви приготвянето на вечерята ви. Извини ме, Джак.

— Само още нещо — обърнах се и срещнах погледа му. Очите му бяха сини и присвити, защото се смееха. — Винаги ли държите край себе си кокошка?

Напълно бях забравила за Скрембъл, която досега беше гледала втренчено Джак, а сега започна да маха усилено с криле в ръцете ми.

— Невинаги — казах аз толкова надменно, колкото успях с борещата се птица в ръцете си.

Върнах се бързо в кухнята, оставих Скрембъл в саксията с хибискуса, взех агнешкото на Джак Фарар от фурната, като успях да изгоря пръстите си, и измърморих дума, която мис Найтингейл не би искала да чуе от устата ми. Поставих агнешкото в чиния, добавих картофите, магданоза и зеления сос, подправен с билки и сметана, който накара от устата ми да потекат слюнки. Избърсах ръбовете на чинията с парче плат, добавих парченце портокал, поставих чинията на таблата, където бяха и още цвъркащите патладжани, току-що извадени от фурната, и изпратих Жан-Пол да ги занесе.

— Добър апетит, Джак Фарар — измърморих под носа си.

ГЛАВА 10

Беше вече късно, когато излязох от кухнята отново. Трябва да си призная, че нарочно се забавих, защото никак не исках да разговарям отново с мистър Фарар, тоест с Джак. Когато се върнах на терасата, той си беше тръгнал. Обаче беше оставил бележка до листчето със сметката, която беше платил в брой.

„Скъпа мадам Главна Готвачке,
Омарите ви бяха хубави, агнешкото ви — сочно, патладжаните ви — истинска мечта, а виното на художника — като донесено от рая. Но бисквитите ви ме накараха да изпитам носталгия по дома и си позволих да сложа няколко в джоба си. Моите комплименти за готвачите.“

Засмях се високо. Може би Джак Фарар беше приятен човек все пак.

Точно сега всички, освен мис Найтингейл бяха отишли да си почиват, така че аз свалих престилката си, налях две чаши коняк и ги изнесох на терасата. Подадох едната на мис Найтингейл и седнах срещу нея.

— О, скъпа — каза тя, затваряйки книгата си. Еднакво удоволствие ѝ доставяха и компанията, и конякът. — Колко хубаво. Благодаря ти и на здраве.

Ние чукнахме чашите си, отпихме от брендите замислено, като и двете се наслаждавахме на спокойното време след натоварването.

След малко аз казах:

— Видях, че се запознахте с новия ни гост, мистър Фалкон.

Мис Найтингейл изсумтя след малко.

— Ами, едва ли. Той не е много дружелюбен.

— Не е достатъчно любезен и общителен е още по-точно определение.

Тя ме гледа доста продължително.

— Бъди внимателна — каза ми. — Той е опасен.

Аз също я погледнах изненадана.

— А вие какво знаете за опасните мъже, мис Найтингейл?

— Доста много, мила моя — погледът ѝ срещна моя. — Бях омъжена за един от тях — и после зарея спокоен поглед над морските води.

Не знам много за личния живот на мис Найтингейл, но съпруг? И при това опасен? Не би могла да ми каже нещо по-изненадващо.

— Не знаех, че си била омъжена — казах аз, като си умирах от любопитство.

— Много малко хора го знаят. Той беше детектив от Скотланд Ярд. И при това — доста известен. Запазих собственото си име, защото така ме знаеха в училището, където преподавах, нали разбираш. Мисля, че изпреварих малко феминистките, но винаги съм чувствала, че трябва да си пробия път в живота, без помощта, на който и да е мъж. И че хората трябва да ме познават като самостоятелна личност, а не като половинката от цяло. Бях мис Моли Найтингейл, директорка на девическото училище „Кралица Уилхелмина“ и имах намерение да остана точно това.

— О, Боже Господи, мис Моли! — казах с усмивка и я накарах да се засмее. Импулсивно взех ръката ѝ в своята. — Толкова се радвам, че си тук!

— Благодаря ти, мила моя — тя отново ме гледа дълго и проникателно. — Винаги е хубаво да имаш приятел.

Кимнах, защото в сърцето ми наистина имаше топло чувство към нея.

— А забеляза ли другия ни гост тази вечер? — запитах уж между другото. Май прекалих, защото мис Найтингейл усети тона ми и повдигна въпросително вежди.

— Привлекателният мъж ли? Кой би могъл да не го забележи?

— Не е чак толкова привлекателен.

Тя се замисли.

— Може би не, но си струва, както биха казали момичетата от моето училище. Всъщност притежава сексапил, както биха казали дамите от моето поколение, а това не е нещо лошо.

Бях малко шокирана да чуя мис Найтингейл да говори за детективи от Скотланд Ярд и сексапилни мъже, но трябваше да призная, че точно такъв е Джек Фарар.

— Не и за мен обаче — казах. — Помниш ли, аз съм изоставената съпруга, онази, която е все още омъжена, но без съпруг.

— Не си затваряй очите за някоя възможна връзка само заради Патрик — каза ми тя строго. — Живей собствения си живот, Лола.

Въздъгнах.

— Трудно е. Понякога не знам какво съм вече или къде е мястото ми в живота.

— Е, а коя точно мислиш, че си, мила моя?

Аз я погледнах изумена.

— Какво искаш да кажеш?

— Каж ми коя си? Каж ми коя е Лола Марч Лафорет?

Поколебах се, защото все още се питах какво ли има предвид.

— Ами... Жена съм. На трийсет и девет години съм и скоро ще стана на четирийсет. И съм главна готвачка. И съм като втора майка на своите гости. Искан ваканцията им да бъде такава, че всичките им мечти да се сбъднат, да им осигуря малко магия тук, в хотел „Ривиера“ — погледнах я. — Мисля, че това е всичко.

— Мисли за онова, което току-що ми каза. Ти си всичките тези прекрасни неща, Лола, и наистина си като магия за гостите си. На нас ни харесва тук, и то заради теб. Никога не забравяй коя си, Лола, защото си наистина специална. Ти се докосваш до нашия живот и ние се чувстваме по-добре само защото те познаваме. А това никак не е малко, мила моя.

И след това тя пресуши чашата си, взе отново книгата си, хвърли последен дълъг поглед на нощното море, където яхтата „Лошото куче“ все още беше на котва, и ми пожела лека нощ.

ГЛАВА 11

Знаете ли, никак не е лесно да се справиш с едно разбито сърце, макар моето да беше наранено доста отдавна. Всъщност много преди Патрик да ме напусне. Понякога толкова се натъзвавам от това, че съм загубила бляскавата любов, че прекарвам целия си ден в кухнята и опитвам нови рецепти. И оттук идват няколкото излишни килограми на някога стройната ми фигура. Понякога си позволявам да изпитвам гняв. Тогава фуча и беснея и съм подла с всички. Знам, че не е честно, но просто не мога да го преодолея. И винаги след това съжалявам. А после идват отново дългите, дълги самотни ноци, когато плача, заровила глава във възглавницата, и се питам къде ли е отишъл той, притискам кокошката до сърцето си, а тя кудкудяка, защото само така може да изрази съчувствието си. Но пък нали никой никога не е твърдял, че е лесно да си жена.

А всичко беше започнало толкова красиво с Патрик, толкова бляскаво, толкова романтично с чаша вино и хайвер. Работех в Лас Вегас като сладкар в ресторанта на един от най-грандиозните хотели и имах свободата да приготвям каквото си пожелаея. Разполагах с голяма и просторна, удобна кухня. Обичах работата си, бях щастлива там, макар да имах малко време за личен живот. Бях решила да не се занимавам много с мъже, защото няха голям късмет с тях.

Беше трийсет и третият ми рожден ден и приготвих собствената си торта, шоколадова, разбира се, с лек и вкусен пълнеж. След като и последните гости на ресторанта си тръгнаха, щях да я споделя с колегите си, щях да захвърля онези широки бели готварски панталони и да облека прилепналите си дънки. Щях да облека също, много смело от моя страна, черна блуза от шифон от онези, които висят доста сексапилно от раменете. Бях си я купила импулсивно като подарък от един от най-изисканите бутици в Лас Вегас. Бях изумена от астрономическата цена, но после твърдо си казах, че това е моят рожден ден и никой друг няма да ми купи екстравагантен и романтичен подарък.

Огледах се тревожно в огледалото, понаместих плата на раменете си, защото се плъзгаше надолу, подръпнах и деколтето малко нагоре и осъзнах колко глупаво съм постъпила да похарча толкова много, защото нямаше кой да ме види. И все пак беше моят рожден ден и твърдо бях решила да изляза да се поразвлека. Сложих черна спирала на светлите си мигли и вчесах грижливо дългата си права коса. Пъхнах краката си, които много ме боляха, в черните велурени обувки с високи токчета, грабнах дамската си чантичка и тръгнах към казино „Беладжио“.

Мотаех се около масите за „Блек Джек“ и раі gow, където хората се мъчеха, в кръговете ярка светлина, да избягат от реалния живот. Чудех се на сръчността на крупиещата и напрегнатата мълчаливост на играчите. Питам се дали не залагат бъдещето си или пък целите си богатства за последен път. Бедните глупаци, мислех си, без ни най-малко да знам, че след малко аз ще започна да играя хазарт със самата съдба.

Умората ме завладя. Бях на крака от часове и тези обувки щяха да причинят смъртта ми. Бяха огромна грешка. Както и идването ми тук. Не исках да бъда тук сама, облечена добре, но без да има къде и с кого да отида. Исках да се прибера у дома и да си легна в леглото с хубава книга в ръка. Веднага! Обърнах се рязко и буквално се блъснах в него.

— Извинете, госпожице, извинете... — каза той.

— Извинете ме, толкова съжалявам — смотолевих и аз. После ръцете му ме обгърнаха, помогнаха ми да стъпя здраво на земята и открих, че гледам право в очите му.

Той беше, без никакво съмнение, най-привлекателният мъж, който някога ме беше държал в ръцете си. Всъщност попадеше във всички клишета: висок, тъмнокос, красив и, в добавка към всичко това, беше французин. Как бих могла да устоя?

— Добре ли сте? — запита с ужасно романтичен френски акцент. — Изглеждате леко разстроена.

Смутена, не можех да измисля какво да кажа. Едната ми обувка се беше изхлузила при сблъсъка и сега непознатият забеляза това.

— Пепеляшка? — той ме погледна. После коленичи до мен, хвана нежно глезена ми и постави обувката на стъпалото ми. Беше толкова секси, че дъхът ми спря.

— О! О! Благодаря ви! — вътрешно изстенах, защото това никак не беше особено умен и свързан диалог. — Съжалявам — добавих, като все още не можех да си поема дъх.

— Аз съм този, който би трябвало да съжалява, защото не гледах къде вървя. Моля ви, ще ми позволите ли да ви купя питие? Само за да се уверя, че сте добре?

Поколебах се, макар само един Господ да знаеше защо — а може би това беше предзнаменование за предстоящата катастрофа, — но после казах „да“. Чувствах дланта му хладна на лакътя си, докато ме водеше към меко осветения лоби бар.

— Шампанско? — каза той. Усмихнах се.

— Защо не? Все пак днес е рожденият ми ден.

Той повдигна едната си тъмна и красива вежда, а аз се почувствах глупава и наивна и пожелах да не бях споделяла това с него. Той направи знак на келнера.

— В такъв случай, мила, трябва да поръчаме и хайвер.

Седях на крайчеца на стола си и се опитвах да изглеждам хладна и спокойна, докато той обсъждаше видовете хайвер с келнера. Беше дори още по-красив на втори поглед, в безупречно скроен тъмен костюм, риза от мек памук в онзи така приятен моряшко син цвят и скъпа копринена вратовръзка. По опаката част на загорялата му длан имаше тъмни косъмчета, а по твърдата му челюст беше оставена едва набола брада — както беше модерно. Почувствах познатото свиване на стомаха. Той се обърна към мен и ме погледна въпросително.

— Да се запознаем. Аз съм Патрик Лафорет от Франция.

— А аз съм Лола Марч и съм от Лос Анджелис. Е, от Енкино, ако искаме да бъдем по-точни, от долината Сан Франциско.

— *Enchante de faire voire connaissance*, Лола Марч — каза той и ние чукнахме чаши и вдигнахме тост за моя рожден ден с „Дом Периньон“, много доволни един от друг. После той се наведе напред, погледна дълбоко в моите очи и каза: — Но коя си ти наистина, Лола Марч? Разкажи ми за себе си.

Е, жените не получават много често такава възможност, така че, разбира се, аз се възползвах от нея. Казах му, че не съм искала да уча в колеж (не беше най-добрият ми ход, но, както ще видите, аз непрекъснато правя грешни ходове), а вместо това съм избрала кулинарното училище, където, просто съм знаела, ще покажа по-голям

талант. Казах му, че съм работила в няколко големи ресторанта, и се похвалих с прогреса си и с това, че сладкишите ми са получили добрата оценка на няколко известни кулинари.

— Правя най-хубавите бисквити с какао във Вегас — казах най-накрая, защото не исках да си мисли, че нищо не знам и нищо не умея. А той се засмя и каза, че обожава какаови бисквити.

— Но сигурно не чак толкова, колкото аз обожавам този хайвер — казах и аз и взех поредната лъжичка „Белуга“, който размазах върху препечената филийка. Видях, че той се забавлява от факта, че очите ми бяха станали кръгли от учудване колко вкусен може да бъде хайверът.

После дойде редът на Патрик. Той се наведе по-близо до мен, подпрял лакти на коленете си, с длани, допрени една до друга пред тялото, и ми разказа, че поколения наред семейството му били рибари в Марсилия. Вече всички били покойници и той бил последният от рода Лафорет. Баща му му оставил малко земя близо до Сен Тропе, където имал и малък хотел. Каза, че изпитва сантиментални чувства към него и че никога няма да го продаде поради „семейни причини“ и че винаги прекарва лятото там. А през останалата част от годината живеел като номад и се скитал по света.

По-късно, когато отново мислих за това, осъзнах, че не ми беше казал как така си позволява този скъп номадски начин на живот, но тогава това като че ли нямаше значение. Просто предположих, че семейството му има пари.

Той ми разказа за Лазурния бряг и за различните нюанси синьо на морето, за мириса на жасмин и кристалната яснота на въздуха, колко много обичал дългите и топли летни нощи, когато Луната хвърляла сребрилата си сянка върху водата. Разказа ми за малкото лозе, което притежавал и което се намирало на малък песъчлив хълм, и какво чувство изпитвал, когато отидел там в ранните есенни утрини, а гроздовете висели, натежали от сок, готови за беритба. Разказа ми за горещите следобеди, които било по-добре да се прекарват „всред хладните чаршафи“ при спуснати щори и „разбира се, не сам“. А аз просто седях и слушах с широко отворени очи като дете, на което разказват вълшебна приказка, напълно очарована.

Той умееше да сътворява мечти, моят Патрик, и в онази нощ ние сътворихме идеалната мечта за малък хотел на Лазурния бряг, за слънчева светлина и цветя, за студено вино и топлия, страстен мъж.

Влюбих се веднага, безразсъдно и силно, в това нямаше никакво съмнение. И макар да беше противно на всяка предпазливост, завършихме нощта в леглото, полудели от страст един по друг. И поддали се на още по-луд и неразумен импулс, се оженихме един месец по-късно и аз станах Лола Лафорет. Още си спомням колко объркана и смутена бях, когато чух новото си име за първи път и как ми се искаше да нося много по-обикновеното име Джейн, защото Джейн Лафорет нямаше да звучи така, сякаш съм стриптийзьорка.

Денят, в който станахме съпруг и съпруга, беше особено горещ. Венча ни среброкос ласвегаски съдия. Патрик беше прекалено красив в кремавия си ленен костюм и приличаше на младоженец повече от мен, която бях грабнала от гардероба си евтина бежова копринена блуза. Защото женитбата ни беше съвсем спонтанна и непредвидена и аз няхах време да пазарувам в булчинските бутици. Както винаги, обувките ми стискаха и ми идеше да умра, а булчинският ми букет беше от обикновени розови рози, цвят, който мразех, набрани набързо до бензиностанцията и вече почти увехнали от горещината.

Въпреки всичко, аз все още пазя евтината си булчинска премяна, всред нафталин и мека хартия. Все още сантиментално пазя и онзи тъжен букет, притиснат между страниците на албума ми, в който има една-единствена снимка от сватбата, направена от нашия единствен свидетел, секретарката на съдията. На нея Патрик изглежда извънредно сериозен, а аз някак си смътно разтревожена, с повдигнати вежди и широко ококорени очи, като че ли неразбираща какво става. Или какво предстои.

Разбира се, сега вече знам, че съм искала нещо повече от самия Патрик. Искала съм да се докосна до романтичната атмосфера на Южна Франция, до вината, храната, до любенето под звездите. И осъзнах, прекалено късно, че звездите са били само в моите очи, а не в лятното небе над морската вода.

Така че, виждате, истината е, че съм толкова уязвима, колкото и всяка друга жена, когато въпросът стигне до любов и връзки с мъже.

ГЛАВА 12

Ноцта беше все още прекалено топла, за да му се прибира на човек. И реших да се разходя малко из градините преди лягане. Ароматът на жасмин изпълваше въздуха и ми напомняше за онези ранни дни, когато току-що бяхме отворили хотела и когато все още нямахме гости. Бяхме само двамата с Патрик, с надеждите и без никакви пари.

Малко по-нагоре в алеята, която водеше към входа на хотела, имаше малък син знак, изписан с жълти букви: „Хотел «Ривиера»“.

До него имаше друг, по-голям, на който пишеше: „Добре дошли“.

Надписът бе на френски и отдолу — на английски. Според мен буквите бяха достатъчно големи и ярки. Под него имаше друг знак, на който, с по-малки букви, пишеше на френски: „Нашето гостоприемство е по-голямо от хотела ни“.

Коего, разбира се, беше истина.

Над алеята два бора сплитаха клони, сякаш копнееха един за друг, и хвърляха благодатна сянка в горещината на деня. Ако повървите малко по тази алея и завиете на ъгъла, ще го видите — квадратен и солиден и с цвета на бледорозовите рози, с редица френски прозорци, на които има стари щори, които, странно, винаги висят малко накриво, независимо колко упорито се опитвам да ги оправя. Зелената им боя вече е покрита със сребриста патина и всяка сутрин те биват широко разтваряни, за да приветстват слънчевата светлина, а после отново биват затваряни в средата на следобед, за да предпазват от горещината.

Въпреки че е край на лятото, яркорозовите и пурпурните бугенвиллии все още се извиват около вратата, а белите цветчета на жасмина блестят в мрака. Вратите стоят отворени, както е винаги, до полунощ, след което на гостите се налага да използват собствените си ключове. Над същите тези врати е издълбан надписът: „Хотел «Ривиера», 1920“.

Тоест годината, в която е построен.

Ако изкачите полегатите каменни стъпала и влезете в антрето, ще бъдете посрещнати от обичайната миризма на пчелен восък и лавандула. Всяка мебел, всяка лампа и килимче, всеки предмет в тази къща има история; спомени, свързани с това, къде съм го купила или колко съм платила за него или пък с кого съм била в този момент. Всичките ми хубави спомени са тук.

Прокарвам длан по кръглата маса в антрето, която ни служи като рецепция и чиито резки и петна са скрити под пластове пчелен восък и която е винаги излъскана до блясък от Надин. Върху нея е поставено медно училищно звънче, с което викат домакинята от кухнята. Диван, тапициран в бяло и зелено, е поставен до червения люлеещ се стол, чиито гвоздеи проблясват, а шкафът, в който гостите оставят шапките си, е мое изобретение, но вече също е потъмнял от времето. На него постоянно има букет лилии или маргарити, поставени набързо в ниска синя ваза. Сигурно все ги оставя човек, който е прекалено зает, за да се грижи за някакви си маловажни цветя. До него има още един диван, който е фалшификат на мебел от времето на Луи Не-знам-кой-си и е покрит с жълта провансалска тъкан, която може да се намери в местния магазин, а до него пък има кошница, в която оставяме дървата за огрев.

А сега минете под арката, която води от антрето към салона, и ще се озовете в голяма стая, чиито стени са френски прозорци, които пък водят към терасата и градините. Тази е стаята с прекалено голямата варовикова камина, която прилича на една от недотам сполучливите ми покупки от аукционен търг, но всъщност е оригинална и е изградена със самата къща. Тази стая е обзаведена с две прекалено грандиозни канапета с много високи облегалки, *спасени* от един рушаш се замък, откъдето са и килимчетата, които са, признавам, малко раздърпани и поизбелели, но все още много красиви.

Зад салона е малката трапезария, която използваме само при лошо време, когато мистралът духа и навява пясък от плажа и листа от дърветата, съсипва жасмина ми и изтръгва лозите. И разбива нервите на всички. Тук е много уютно, макар че, когато лампите са запалени и вятърът духа, прилича малко на лодка сред буря.

Както и да е, докато най-после стигнете до терасата и се насладите на дългата, придружена с огромни количества вино, вечеря и изкачите централното стълбище, ще сте почти заспали. Ще откриете

шест спални с еднакви размери и по една допълнителна стая във всеки край на коридора. Вместо номера, съм дала на стаите имената на известни френски художници и писатели — има Пиаф и Колет, която, между другото, някога е притежавала къща в Сен Тропе и магазин за козметика. Има Пруст, Дюма, Зола и Мистрал. Имам и стая Бриджит Бардо, която е живяла малко по-надолу по шосето. Плюс стаята на мис Найтингейл, която е кръстена на Мария-Антоанета, защото винаги съм имала подозрението, че веднъж са цитирали погрешно тази жена и после са я обвинили за проблемите на цялото кралско семейство.

Повечето от стаите имаха балкони, които гледаха към разлистените дървета, малкото заливче и терасата и разкриваха идеална гледка към Средиземно море. Ако пожелаете, можете да се наведете през прозорците и да си откъснете узряла смокиня. Когато отхапете, те ще са все още топли от слънцето и сокът им ще потече по брадичката ви.

В някои от стаите кувертюрите върху леглата са от дамаска, което подобава повече на селска къща, отколкото на крайморска вила, но има определен чар. В други стаи леглата са обикновени, железни, боядисани в бяло и с кувертюри от лек газ, така че, докато лежите и слушате шепота на морето, можете да си представите, че сте в тропиците.

Всичко друго в спалните е напълно обикновено. По една маса под прозореца, по една лампа с абажур от плат, която да хвърля мека светлина, удобен стол и мек килим под краката. Сапунът в малките, облицовани с провансалски плочки, бани е произведен в местността, съдържа висок процент от местното маслиново масло и е ароматизиран богато с върбинка. Ленените чаршафи са винаги изсушени на слънцето и на вятъра, а клонките цветя върху нощните шкафчета миришат като диви ягоди.

От време на време ни гостува по някой славей или кос, които по мое мнение пеят най-хубаво. Аз винаги се надявам, че техните песни карат гостите ми да се прегръщат по-здраво или им помагат да се унесат в сън, защото със сигурност няма нещо по-романтично от песента на славея, особено когато лежиш в топлата нощ, а прозорците са широко разтворени, за да уловят морския бриз. Понякога си представям, че доволен любовник прошепва: „Чуваш ли това?“, докато

притиска хладното тяло на дългокраката жена към себе си. А после двамата отново се любят.

Ето, че вече съм обратно на терасата, центъра и мястото, където обикновено се събират гостите, на хотел „Ривиера“. Теракотените плочки са вече поизносени, железните перила едва издържат тежестта на цъфналите цветя, лампите представляват старомодни глобуси, а над главите ни се веят смокинови листа.

„Очарователно“ е думата, която ще ви дойде наум, докато гледате цветята, които растат от двете страни на пясъчната алея. В края на пътеката има струпване на огромни скални късове и дървени стъпала, които ще ви отведат долу до залива. И над всичко това е моята къща, миниатюрна едноетажна версия на хотела, в същия бледорозов цвят, със същите високи прозорци и зелени щори и с малка веранда отпред. Морето се плиска почти буквално в прага ми и аз винаги спя с отворени прозорци, за да го чувам. То е като успокоителна, тиха музика за мен.

Откъснах клонка жасмин и я забодох в косата си, а после тръгнах по пясъчната алея обратно към моята малка къща и Скрембъл. И самотните си мечти. Има ли въобще причина да се чудите защо обичам това място?

ГЛАВА 13

Ноцта се оказа знойна и задушна и горещината сякаш залепваше влажна по кожата, което обикновено предвещава лятна буря. Съблякох се и се пъгнах под душа. След пет минути, вече охладена и освежена, бях в леглото.

Лежах с широко отворени очи, с отметнати чаршафи, напрегната и застинала като войник под тревога, и гледах втренчено в полуздрача неясните очертания на гредите, поддържащи тавана. Скрембъл шумолеше до мен, отпуснала глава на възглавницата ми, от време на време издаваше тихи гъргорещи звуци, а понякога докосваше косата ми с човката си. Радвах се, че имам нейната компания.

Невъзможно беше да заспя. Бях прекалено разтревожена, прекалено замислена и някак отвлечена, прекалено самотна. Скочих от леглото и седнах до отворения прозорец, като се подпрях на дървения перваз. Почувствах слънчевата светлина, която се беше натрупала и останала там, в топлото дърво, отпуснах глава в дланите си и се заслуша във все още далечния тътен на бурята и тихите въздишки на морето. Мислех колко съм щастлива, че живея в такова красиво място. И си напомних, че за това трябва да благодаря на Патрик.

Предполагам, че съм от хората, които бихте нарекли домашари отчасти защото като дете никога не съм имала истински дом. Благодарение на татковите финансови възходи и падения, ние бяхме винаги на път. Един месец бях фермерско момиче и яздех коне, а следващия — градско момиченце, което се опитва бързо да завърже приятелства. Живеехме в толкова много апартаменти, че им загубих бройката. Копнеех за място, което да нарека мое собствено.

Майка ми просто си събра багажа и си тръгна един ден, без да вземе шестгодишното си момиченце със себе си. Тя наричаше баща ми, с огромно презрение и не по-слаба насмешка, мистър Чар и той наистина беше такъв, но, о, колко много го обичах. Вечно висях на

ръката му и слушах внимателно всяка негова дума, гледайки гордо красивия си баща, който, това трябва да му се признае и, за разлика от избягалата ми майка, винаги ходеше на родителски срещи, очароваше всяка майка там, усмихваше се лъчезарно със „срамежливата“ си усмивка и гледаше въпросително в очите на жените. Често се питах какво търси той, какво пита. Мина доста време, преди да разбера, че иска да знае дали отговорът ще бъде „да“ или „не“.

След като мама си тръгна, винаги аз бях тази, която се грижеше за татко, вместо да стане обратното. Грижех се той да спазва ангажиментите си, да наеме избрания апартамент, да има мляко за закуска. „Тук трябва да завиеш наляво“, напомнях му от задната седалка, защото дори на шест години разбирах, че той няма никакво чувство за ориентация. „Трябва да бъда на училище малко преди осем.“ Или: „Какво ще вечеряме днес, татко?“ Знаех, че ако не му напомня, той въобще ще забрави за вечерята и ще ми вземе пица в последния момент. Дори едно малко дете може ужасно да намрази пиците.

Както и да е, мистър Чар или не, аз го обожавах и, разбира се, той беше образът, с който сравнявах всички останали мъже. Твърде късно осъзнах, че той не е най-добрият пример на света.

Когато срещнах Патрик, бях уязвима, но струва ми се, че аз винаги съм била такава. Сигурна съм, че ако отида на психиатър, той ще ми каже, че корените на моята уязвимост се крият в детството ми. Не знам, а може би ми липсва здрав разум, но пък и кога ли здравият разум е пречел на жените да се влюбват в неподходящи мъже.

Току-що бях приключила двегодишната си връзка с холивудски актьор — дълга и мъчителна връзка. Когато го срещнах, той още не беше актьор, а само много желаше да бъде такъв. После започна да се изкачва по стълбицата: малка роля в някой филм, после в друг, по-голяма роля. И скоро вече придружаваше красиви млади актриси на премиери и партита и се появяваше в списание „Пийпъл“ и в таблоидите. Дори заслепена от любовта, знаех какво ще последва, знаех, че нашата връзка няма да стигне доникъде, и сложих край.

Изпитвах истинска мъка и тъга и реших, че такова нещо като „истинска любов“ не съществува. Че това е мит, който е специално създаден за романите и филмите, нещо, което поетите да възпяват в сонетите си, и нещо, за което авторите на песни да пишат. Истинската

любов не съществува. И тя си отиде от живота ми завинаги. И тогава срещнах Патрик Лафорет и се влюбих в него веднага, безразсъдно. Да, той се вписваше във всички клишета. И всичко започна отново.

ГЛАВА 14

Първата година на брака ни беше звездна. Патрик ме караше да се чувствам като щастлива младоженка всеки ден. Бих искала да можех да обясня защо един мъж разлюбва една жена. При Патрик това стана много бързо, като че ли за един ден. В сряда се смеехме и се разхождахме, хванати за ръце, по стръмните улици на Ез, селце, кацнало в планината над Кап Фера, където бяхме отишли да прекараме един скъпоценен свободен ден, а в четвъртък той замина за Сен Тропе, сам, като ми махна небрежно с ръка и каза: „Ще се върна скоро, мила“. Цяла година непрекъснато правехме любов — сутрин, по обяд и през нощта, толкова често, колкото време успеехме да откраднем, когато работниците от хотела ни не бяха наблизко и ние успявахме да се скрием във все още недовършената ни къщичка. И после, изведнъж, вече не правехме любов толкова често. Чувствах се така, сякаш Патрик внезапно беше изключил осветлението и ме беше оставил в озадачаващ здрач, без да знам защо или как се е случило.

Разбира се, първата ми мисъл беше, че има друга жена. Защото Патрик не можеше да подмине, която и да е жена, без да я огледа, а и рядко се случваше някоя да устои на външния му вид и на чара му. Освен това, да не забравяме, че аз бях съвсем обикновена жена, с кестенява коса и прекалено големи и кръгли очи и бях главна готвачка още когато Патрик ме срещна, а той беше французин, красив и богат (поне тогава мислех така), светски мъж, който познава добре света. Не мисля, че е минал дори един ден, в който да не съм се питала защо се ожени за мен.

Не всичко и не през цялото време беше лошо. Искам да кажа, мислех, че ще дойде време, когато всичко ще бъде отново съвършено, пък макар и само за един или два дни, че Патрик отново ще стане такъв, какъвто беше, ще флиртува с мен, ще се смее и ще се наслаждава на живота ни. Че ще ходим заедно с колата на някой търг в провинцията, че ще изкачим хълмовете на Прованс и ще отидем в Оранж или дори по-далеч — в Бургундия, където веднъж прекарахме

една нощ в голям средновековен замък, само временно потопили се в неговия разкош. Този начин на живот беше толкова далеч от всекидневния хаос в нашия хотел „Ривиера“, че беше като съвсем друг свят, и там, за моя изненада, аз станах съвсем друга жена, захвърлих грижите и проблемите, макар и само за миг. Държахме се за ръце, целувахме се в сенките на нощта и правихме любов в огромното пухено легло.

На другия ден отидох на местния пазар и наддавах като луда за стари мебели, които сякаш никой друг не искаше: малко поизтърканите ориенталски килими, старомодната мраморна мивка, нестандартните лампи с абажурите с ресни и завесите от златисто ламе от трийсетте години, които и до ден-дневен украсяват моето легло, което като че ли е излязло от някой филм с Фред и Джинджър.

Понякога, в редките дни, когато бяхме заедно малко преди отварянето на хотела, обикаляхме наоколо с колата, откривахме някоя овчарска ферма в Систерон, където прекарвахме нощта в малка стая под стряхата, заслушани в блеенето на овцете под прозореца и звъна на дъждовните капки по покрива. Или пък спирахме в някоя гостилница, с две стаи над малкия ресторант, където се хранехме като крале и правехме любов като доволни зайчета.

Дали Патрик въобще наистина ме е обичал някога, дори тогава, в онези моменти, когато сме се любили? Този въпрос ще ме преследва винаги и ще остане без отговор. Толкова отчаяно исках да вярвам в неговата любов, която, за нещастие, не се оказа достатъчна. Накрая и моята любов не се оказа достатъчна. Все още се интересувам къде е Патрик, какво му се е случило и какво се случва с него в момента, с кого е. В сърцето си вярвам, че е с друга жена, по-млада, по-красива и по-богата, която може да му даде всичко материално, което той пожелае. Което, както казах и преди, не го прави непременно лош човек, а просто лош съпруг.

Е, ето че разкрих измъченото си сърце пред вас или поне онова, което е останало от него. През последните шест месеца живея независим живот, ръководя малкия си хотел, грижа се за гостите си, приготвям вкусна храна всяка вечер и правя така, че да съм непрекъснато заета и да нямам време да мисля за Патрик.

Онова, което най-много мразя, е зимата, когато гостите ми са се върнали в собствените си малки светове и аз оставам сама на моето

полуостровче, слушам мистрала, който идва чак от сибирските степи и разтърсва вратите и прозорците ми, пици във върховете на боровете, а понякога е толкова силен, че прилича на гръмовен изстрел и прави тишината вътре в къщата ми още по-осезаема и още по-мъчителна.

Зимата не е сезон, подходящ за изстудено розе, и аз ще паля камината с ябълковите дървета и пънове и ще се моля вятърът да не връща дима обратно в комина. Ще си приготвям чай от лайка, който, поне така се предполага, ще успокоява разбитите ми нерви, а може и да си препичам филийки и да си варя яйца, които винаги ми напомнят за детството ми и за баща ми, защото това ми приготвяше той, когато не се чувствах добре. По-късно, в леглото, Скрембъл ще се сгушва в извивката на врата ми и от време на време ще ме клъвва по ухото. И така двете ще преживеем още една дълга и самотна нощ.

Трябва ли да казвам, че не очаквам с нетърпение тези моменти? Трябва ли да казвам, колко съм ядосана на Патрик? И трябва ли да казвам, че не знам какво да предприема по повод на неговото изчезване, къде да го търся и дори кого да помоля за помощ? Е, това е истината. В този сценарий не може да се намери нищо добро. Все още ми се иска да вярвам, че Патрик ме е обичал някога. Но знам, че дори аз вече не съм влюбена в него. И трето, последно, аз все още имам своята най-истинска любов — хотел „Ривиера“.

ГЛАВА 15

Тишината беше нарушена от шума на автомобил, който паркираше на чакъла. Изненадана, погледнах часовника си. Почти два след полунощ. Всичките ми гости, с изключение на бруталния на вид мистър Фалкон, вече спяха. Пък и Фалкон караше „Харли“. Вратите на колата се затръшнаха шумно, после чух тежки стъпки по пясъчната алея, която водеше към къщичката ми.

По гръбнака ми полазиха студените тръпки на страха. Беше посред нощ и всички спяха. Бях съвсем сама. Дори да виках, никой нямаше да ме чуе, защото гнезденцето ми беше скътано всред олеандри и орлови нокти.

Изведнъж се изпотих от страх, чувах как сърцето ми бие тежко. Изтичах до вратата, спуснах тежкия болт и резето, изтичах обратно, заключих прозорците, грабнах телефонната слушалка... Ще се обадя на полицията. Те ще дойдат тук след колко минути? Пет минути? Десет? Петнайсет? О, Боже, за мен ще бъде прекалено късно.

Мънистената завеса изтрака, когато нечия ръка я отметна, после на вратата се почука. Заставих се да не помръдвам с надеждата, който и да е да си помисли, че няма никой, и да си отиде. И без това нямах нищо, което да си струва да бъде откраднато. Но нима крадците чукаха на вратите?

— Мадам Лафорет! — извика на френски глас, свикнал да командва. — Отворете, полицията е.

Полицията. В два часа сутринта? Аз вече доста несръчно се опитвах да вдигна резето и да отворя вратата. И тогава сърцето ми спря да бие и се смъкна ледено в стомаха. Сигурно става въпрос за Патрик, си помислих. Намерили са го.

Най-накрая отворих вратата и заставах лице в лице с огромен широкоплещест мъж с пораздърпана панамена шапка и смачкано бяло яке. Горните копчета на ризата му не бяха закопчани и над хлабавия възел на жълтата му вратовръзка се подаваха гъсти черни косми. Никак не приличаше на полицай, затова аз се скрих бързо зад вратата. После

забелязах двамата униформени полицаи зад него. Сложих длан на сърцето си като кралица от сапунена опера.

— Какво има? Какво се е случило?

Едрият мъж свали панамената си шапка и я притисна до гърдите си.

— Мадам Лафорет — каза той, — позволете ми да се представя. Аз съм детектив Клод Мерсие от полицията в Марсилия. Тези господа са мои колеги от местното подразделение. Трябва да говоря с вас.

Марсилската полиция? А мислех, че новините ще бъдат добри. Отворих вратата и мъжете минаха покрай мен. Тяхното авторитетно и мускулесто присъствие като че ли изсмука всички въздух от стаята. Не можех да дишам... Всичко можеше да се е случило, казвах си, но краката ми омекнаха и седнах на дивана. Всичко... Но нали това бяха добрите момчета, те бяха на моя страна... Нали така?

— Позволявате ли, мадам?

Детектив Мерсие издърпа един стол. Седна с лице към мен и се наведе напред, подпрял лакти на разтворените си колене, а панамената шапка въртеше между пръстите си. Гледаше ме втренчено право в лицето. Когато вече не можех да издържам на мълчанието, казах бързо, без да мисля:

— За Бога, защо сте тук в два сутринта? Какво се е случило? За Патрик ли е?

Детективът остави внимателно шапката върху коляното си. Въздъхна и се облегна назад, с преплетени пръсти, а палците си въртеше бавно един около друг.

— Мадам Лафорет, колата на съпруга ви, сребристо „Порше“, е намерена изоставена в гараж в крайните квартали на Марсилия — вдигна ръка. — И, не, мадам, съпругът ви не беше в нея. В момента „Поршето“ е подложено на щателен оглед и се търсят следи от... — гласът му драматично стана една-две октави по-нисък. — Насилие.

Тази последна, макар и тихо произнесена, дума остана да звучи в ума ми. Изведнъж детектив Мерсие стана много нежен.

— Мадам Лафорет, защо не ми кажете всичко, което знаете за изчезването на съпруга си? Ще бъде във ваш интерес. И, разбира се, мадам... — той се наведе заговорнически към мен и продължи толкова тихо, че едва го чувах — аз лично ще се грижа за вас. Ще се погрижа

да се отнасят с вас с уважение — погледът му не се откъсваше от моя.
— Все пак жена като вас, дама...

Значи затова полицията е тук в два сутринта. Мислят, че аз съм убила съпруга си. Детектив Мерсие е мил с мен, за да си призная.

— Вече казах на полицията всичко, което ми е известно — изведнъж бях станала извънредно предпазлива.

Тъмните вежди на Мерсие образуваха права линия.

— Нима ми казвате, че нищо не знаете? Че съпругът ви просто е заминал в една слънчева сутрин и така и не се е върнал?

Аз кимнах и почувствах студена пот да се стича между лопатките ми.

— Но сега, след като сте намерили колата му, със сигурност ще успеете да проследите и него? Вие и вашите колеги от другите участъци...

Детективът ме прекъсна — отново с вдигната нагоре длан:

— Полицаяте от участъците се занимават със смъртни случаи, мадам Лафорет.

Аз го зяпнах с отворена уста.

— Какво искате да кажете? Къде е съпругът ми?

Мерсие се изправи тромаво на крака. Отиде до вратата, а двамата униформени го последваха. Когато отвори вратата, чух, че бурята се е приближила. Гърмовете звучаха вече заплашително. Той се обърна и ме изгледа.

— Надявахме се, че вие ще ни помогнете, мадам Лафорет — каза той. — Тъй като сте последната, която го е видяла жив, вие сте заподозряна във възможно убийство.

ГЛАВА 16

МИС НАЙТИНГЕЙЛ

Моли Найтингейл все още не можеше да заспи. За това беше виновен разговорът с Лола, реши тя. Споменаването на Том беше грешка. Винаги се случваше така: включваш подсъзнанието си и разговорът изпъква, по-въздействащ, отколкото е бил на живо.

Том беше мъж, който живя живот, изпълнен с опасности, и умря, докато беше в стихията си, точно както беше предрекъл.

„Глупости“, би казал той, отхвърляйки страховете й с презрително свиване на устните, докато седи пред високото махагоново огледало, което някога беше принадлежало на баща й, и завързва вратовръзката си — винаги копринена и на райета, сигурно имаше дузина от тях, всичките в един и същи стил, но в различни цветове. Това беше работата на Моли всяка сутрин — да подбира „цветовете на деня“, които й харесваха и които я караха да се чувства така, все едно споделя живота му. Глупаво, тя знаеше, но така беше между тях.

Том изживя живота си като упорит детектив от Скотланд Ярд с репутацията, че не се страхува да се изложи на опасност. А нейният живот трябваше да премине като изискана учителка, директорка на избрано училище в Лондон за момичета, където спокойствието и благоприличието бяха нещо като лозунг и единствените престъпления бяха тайното пушене в тоалетните и преписването на тестовете.

Нейният живот и този на Том не биха могли да бъдат по-различни и като същества от чужди планети те се срещаха предпазливо на неутрална територия в нейния малък лондонски апартамент или когато Том, работохоликът, не можеше повече да се преструва, че работи и през уикендите, и беше принуден да отиде до котиджа й в Блекли.

През повечето уикенди мис Найтингейл беше съвсем сама в котиджа, потопила се блажено в спокойствието и тишината. Много често я валеше дъжд, докато тя се трудеше ентусиазирано в градината, където изливаше излишеството си от любов и чувства, онази част,

която не беше предназначена за Том. Умееше да създава красота и от най-обикновените растения. Засаждаше маргаритките в редици, подрязваше розите и отглеждаше дори глухарчета, чийто яркожълт цвят ѝ напомняше за слънчевата светлина. Та и какво срамно имаше в това, че ги харесва, когато дори Уърдсуърт ги беше възпял? Обичаше да гледа това подобие на слънчева светлина в ранната пролет, когато, за да се стопли, трябваше да облича по няколко пуловера и жилетки. Мислеше, че Уърдсуърт правилно е доловил тяхната красота. После, през лятото, цъфваше най-голямата ѝ радост — розите. Тя особено обичаше пълзящите рози, сорта „Глоар де Дижон“, чийто аромат беше силен и изпълваше приятно въздуха.

— Трудно растение — казваше Том за този сорт рози. — Но като красивата жена, си заслужава допълнителното внимание.

Кое то пък я караше да се пита какво знае Том за красивите жени, които се нуждаят от допълнително внимание. Те се бяха намерили доста късно в живота, когато тя беше вече на петдесет, а той — две години по-млад. Тя често се питаше какво ли е да си млада и красива и да те ухажва привлекателният и опасен Том Найт. Нейният рицар в блестящи доспехи, така го нарече тя, когато той най-накрая ѝ предложи — на по чаша питие в „Кингс Роуд“, място, с което тя не беше свикнала — да съединят съдбите си.

Тя му каза, през смях разбира се, че това едва ли е възможно, защото тя си има своя живот, а той — неговия. Но на Моли се струваше, че се разбират достатъчно добре. Той ѝ призна, че сега, след като се познават от няколко години, смята, че тя е точно онази жена, която ще придаде равновесие на живота му.

Тя се усмихна и се изчерви, с което придоби цвят като този на роклята, с която беше облечена. И след два месеца се беше оказала в „капана“, както се изразяваше тя, с този мъж с красивите и изразителни очи, с твърдото изражение, което казваше да не му се бърка и да не спори с него, защото той е по-умен, по-издръжлив и по-силен от нея.

„Блекли Мейнър“ беше домът на детството ѝ, но всичко, което мис Найтингейл наследи, след като плати данъците и таксите, беше старият котидж на градинаря, сега наблъскан със съкровищата на

семејство Нитингејл от екзотичното минало. Тя и Том прекараха медения си месец в този малък котидж, който трябваше да стане техен „истински“ дом. А накрая се оказа нейният дом. И през по-голямата част от времето тя живя там сама.

С въздишка, мис Нитингејл седна в удобното легло в стаята на Мария Антоанета в хотел „Ривиера“, връщайки се съзнателно към плановете си за следващия ден. И какви точно бяха плановете, питаше се тя, докато напъхваше дебелиите си стъпала в розовите си кадифени пантофки и намяташе розовата си памучна роба върху лавандуловата си ноцница, купена от „Маркс & Спенсър“. Тя се усмихна, спомняйки си Том да казва как приличала на лятна градина в нейните любими цветове и как по-късно тя се тревожеше дали това е било комплимент или не.

Той беше труден за разбиране. Или поне в началото. По-късно започна да се разкрива пред нея. Забавляваше се от факта, че тя е непретенциозна, или поне така казваше, забавляваше се и от нейния несложен, несветски подход към нещата. И после започна да споделя с нея и другия си живот, живота на детектива, или, както той казваше „неговия истински живот“. И, разбира се, животът на Моли стана повълнуващ, когато се сля с неговия, и тя започна понякога да вижда нещата през неговите очи.

Когато за първи път го придума да ѝ разкаже за последния си случай, бяха в къщичката и пиеха бренди след вечеря. Беше студена зимна вечер и двамата се бяха разположили удобно пред огъня. Той ѝ каза ядосано, че случаят бил истински костелив орех. Разследвал убийство, което било ужасно брутално, а уликите никак не били достатъчно. На всичкото отгоре имало замесено и дете, нещо, което би изкарало от търпение всеки полицај, който трябва да се разправи с толкова извращения. Том ѝ беше казал, че непрекъснато мисли за загубата на невинността. Държеше спокойно чашата с бренди в едрите си длани и се взираше замислено в пламъците. После повтори, че от ума му не излиза какво ли е трябвало да преживее бедното дете, преди копелето да го убие. Тя го беше запитала тихо откъде знае, че убиецът е мъж. А Том се беше обърнал и я беше изгледал с присвити, тесни като цепки, очи. „По дяволите, Моли“, беше извикал. — „Знаеш ли какво? Ти си истински гений!“ А след това я помоли да извини грубия му език, стана и се обади на едно-две места, облече анорака си, каза

„довиждане“, добави „ще се видим, когато можем“ и излезе забързано в ледената нощ, качи се в колата и пое по шосе Д4 към Лондон.

Оказа се, че убийците са майката и нейният любовник. След това Том често разговаряше с Моли за особено трудните случаи. Тя научи много за жестоките убийства, както и за убийците, за изнасилванията, за поръчковите убийства сред гангстерите — все неща, за които преди само четеше във вестниците. Нейният блестящ ум и незатормозено мислене бяха от голяма помощ за Том. За известно време.

Мис Найтингейл въздъхна отново и вдигна щорите. След това отвори френските прозорци и излезе на малката тераска, за да се порадва на топлата нощ. По небето танцуваха светкавици, а тежкия упойващ аромат на жасмина изпълваше въздуха. Не можеше да отглежда жасмин в Котсуолдс, поне не в малката си градинка, той просто нямаше да преживее студените нощи. Затова сега изпитваше огромно удоволствие да вдишва аромата му и да гледа белите му венчелистчета.

Нейната стая беше най-малката в хотела и защото беше разположена откъм сенчестата страна, и беше доста тъмна. Лола я беше боядисала във весело жълто. Цветът не беше замислен такъв първоначално, но такъв се получи, а Лола никога не съжали за това. Имаше удобно двойно легло с железни табли и леки тюлени завеси, две различни нощни шкафчета, боядисани в средиземноморско синьо, и огледало, което Лола беше открила при една от експедициите си на лов за антики. На малката масичка до прозореца стояха гарафа с вода и чаша, куп книги, плетивото на мис Найтингейл, което в момента представляваше само дълги райета и зимна шапка, която всъщност тя имаше намерение да подари на Лола, когато си тръгнеше.

Удобен стол, тапициран със синьо кадифе, беше поставен близо до прозореца. Две красиви лампи допълваха декора. Тази стая беше най-евтината в хотела, защото се намираше на ъгъла, който гледаше към паркинга. Мис Найтингейл обаче нямаше нищо против това, защото синият навес, който трябваше да пази сянка на леките автомобили, никак не беше грозен. Освен това, ако протегнеше малко врат, както направи сега, можеше да зърне морето, както и зелените и червените светлини на яхтата, която все още беше закотвена там.

Замисли се колко ли е хубаво човек да бъде на борда ѝ и вълните да се плискат до илюминатора на каютата му, морето да те люлее като

люлка и да се чувстваш спокоен като бебе. Огромна черна кола влезе в паркинга, спря рязко и изпод гумите ѝ се разхвърча чакъл, който се удари в стената точно под балкона ѝ. Мис Найтингейл се наведе, защото не искаше никой да я види в нощната ѝ роба. Още по-малко искаше някой да види нощната мрежичка на главата ѝ, която трябваше да запази прическата ѝ. Кой ли можеше да идва толкова късно? Колата имаше марсилски номер и със сигурност не беше на никого от гостите.

Вратите се отвориха и излезе огромен мъж в измачкано бяло сако и с панамена шапка на главата. Той не си направи труда да затвори вратата. След него бързо излязоха двама униформени полицаи. Той изсумтя, махна им с ръка да го следват и тръгна по пътеката към котиджа на Лола.

Мис Найтингейл си пое рязко дъх, за да противодейства на шока. Полиция! По това време на нощта със сигурност бяха тук по работа. А това можеше да означава само едно — Патрик. Тя седна на тръстиковия стол на терасата и загледа втренчено след тях. Чакаше и си задаваше множество въпроси. Стори ѝ се, че мина много време, преди да се върнат, и когато чу стъпките им, тя се наведе през перилата на балкона, за да ги разгледа по-добре. Огромният мъж повдигна шапката си и я погледна право в очите. „О, Боже! О, мили Боже!“, каза си тя и се сви до стената. Дори се изчерви от смущение. А после се замисли за Том и за това, как този огромен детектив с измачканото бяло сако и панамената шапка въобще не може да се сравнява с него, възвърна отново достойнството си и влезе безшумно в стаята си. И спусна щорите, с което изолира напълно външния свят.

Изчака ревът на двигателя да заглъхне в далечината. „Лола е сама, помисли си. Само Господ знае какво са ѝ казали току-що. Сигурна съм обаче, че става дума за Патрик. Може би са го открили... Или по-вероятно са открили тялото му.“

Като се загърна плътно в розовата си роба, тя отвори вратата и се запромъква безшумно към антрето. Слезе по стъпалата и излезе през входната врата. Вървеше бързо с безшумните си розови пантофки по пътеката към къщичката на Лола.

Като зави зад гъстия плет от олеандри, мис Найтингейл спря. В къщичката не светеше. Никакъв звук не долиташе отвътре. Тя се поколеба. Дали да почука и да каже: „Аз съм, Лола, Моли Найтингейл, която се пита дали всичко е наред“! Въздъхна отново, поклати глава,

обърна се и се заразхожда бавно из градините. Нещо се беше случило, чувстваше го с костите си. А нейните стари кости със сигурност знаеха едно-две неща за проблемите. Обърна се, хвърли последен поглед на къщата със спуснатите щори. Единствените светлини в целия район бяха червените и зелените точки на малката яхта, хвърлила котва в заливчето.

ГЛАВА 17

ЛОЛА

Клепачите ми сякаш имаха собствена воля всеки път, когато се опитвах да ги затворя, те сами се отваряха. И ето, че отново гледах втренчено тавана и броях пукнатините между гредите, откъдето се процеждаше светлината на новия ден. Ще узнаете какви бяха въпросите, които си задавах отново и отново, докато часовникът отброяваше изминаващите часове, пълзящи бавно като охлюви. Все въпроси, които започваха с къде, защо и кой. И особено — защо на мен? Защо полицията подозира мен, защо смята, че съм замесена в изчезването на съпруга си?

Всичко, което знаех, беше, че Патрик не би изоставил доброволно „Поршето“ си в някакъв гараж в Марсилия. Тази кола беше неговият имидж, неговото его. В своето сребристо „Порше“, Патрик ставаше богатият плейбой от Южна Франция. А това не беше имидж, от който би се отказал лесно.

Станах от горещите намачкани чаршафи в пет и закрачих по терасата под моите прозорци със скръстени ръце, с наведена глава, като едва ли забелязвах промяната от опалово синьо към перлено, от аквамаринено до слънчево жълто. Всичко, което виждах, бяха светлите теракотени плочки и собствените си дълги загорели крака с лакираните нокти, чийто лак вече започваше да се лющи. Казвах си строго, че наистина трябва да си направя педикюр, после поклацах глава и се чудех как мога да мисля за такива тривиални неща.

Оглеждах неспокойно „своя“ малък залив. Много го обичах сутрин, огрян от слънчевите лъчи и безметежно спокоен. Малката черна яхта все още стоеше на котва и се полюляваше леко по вълните от сутрешния бриз. Спомних си голия мъж и хедонистичното удоволствие, което той извличаше от природните стихии. Замислих се за неговото твърдо мускулесто тяло, за това, как той се протягаше и накланяше глава към слънцето и вятъра. А после се сетих за елегантната му руса приятелка, млада и с великолепно тяло.

Въздъгнах и влязох отново вътре. Изпитвах лека завист заради техния безгрижен живот, докато аз имах хотел, пълен с гости, за които трябваше да се грижа, и ресторант, който трябваше да управлявам. Трябваше още да планирам менюто, да се справям с маркетинга, да приготвям кафето, да пека кроасаните. Не можех да си позволя нито за миг да забравя грижите и проблемите си.

Застанах под душа и оставих студената вода да се плъзга по кожата ми, за да се събудя напълно. Облякох се за минута в розови ленени шорти и бяла камизола, с която ми беше приятно хладно, обух на краката си, които се нуждаеха отчаяно от педикюр, еспадрилите, чиито връзки се завързваха около глезените, и се запитах защо ли въобще съм ги купила. Като всичко друго в моя гардероб, те бяха купени, без да се замисля, или на път към, или на път обратно от Сен Тропе, или на някоя разпродажба, което беше причината нито едно нещо от моя гардероб да не може да се съчетае с друго. Разтърсих оранжевата си коса, за да разпръсна капките, като прекалено късно се сетих, че би трябвало да сложа малко балсам със слънцезащитен фактор, после грабнах ключовете за колата.

Колата! Ха, каква смешка! Единствената прилика с „Поршето“ на Патрик беше, че е сребриста. Беше също така стара и малка. Много малка всъщност. Някои хора наричат този род коли консервна кутия, защото наистина изглеждат така. Беше превозно средство, което използвах всяка сутрин, за да направя доставките, и което едва ли можех да използвам за нещо друго. И все пак изглеждаше идеалното разрешение, когато аз и Патрик започвахме бизнеса и полагахме основите на нашата мечта.

Виж само колко пари ще спестим, спомням си, че му казах наивно, когато я видях на улицата със знака „Продава се“ на предното стъкло. И ако изключим месечната сметка за ремонт, се оказах почти права. Онова, което не бях включила в сметките за икономии, беше Патрик. Разбира се, щях да получа „консервната кутия“, щом толкова много я исках. А той си купи една от най-скъпите и импозантни коли. Едва сега започвам да подозирам колко глупава съм била. И все още съм глупава. Вероятно.

Както и да е, мястото, където никой не може да се мери с мен, е моята кухня. Знам, че там държа всичко под контрол. Мари, която беше влязла там преди мен, вдигна изцапана с брашно ръка, за да ме

поздрави, каза ми, че кафето е вече на печката, и продължи да подрежда тестото за кроасани в правилни полукръгчета.

Миризмата на пресни закуски и току-що сварено кафе повдигна духа ми и седнах до дългата маса под прозореца с тетрадката в ръка. С огромно усилие, отхвърлих всички лоши мисли за Патрик за момента, оставих за някой по-спокоен момент, когато ще бъда сама и ще мога да крача неспокойно по пода, свободна да се тревожа за съдбата му, свободна да бъда самата себе си. А в момента трябваше да се погрижа за бизнеса си и за гостите си. Днес те щяха да бъдат моето спасение.

Беше събота и пазарен ден в Сен Тропе. Със сигурност щеше да има прясна риба. Можеше също да потърся цвекло и да купя рулади, приготвени от сирене и козето мляко на мадам Аурик, което, поне на мен ми се струваше така, образуваше по-гъст каймак от всяко друго. Ще нарежа цвекло, сирене и вкусни сочни домати и ще ги подредя около „басейнче“ от сос с босилек и пюре от сладки сливи. Ще трябва да взема също и патладжани и, надявам се, ще успея да намеря „Сен-Пиер“, нежната и плоска бяла риба, която има божествен вкус, приготвена на грил или на соте, сервирана със зелен сос, подправен с билки и лимон.

Както и да е, специалитети вече се оформяха в главата ми, ако не и изпод ръката ми. Щях да купя всичко, което ми се стореше интересно. А това никак не е трудна задача на пазара в Сен Тропе в хубава септемврийска сутрин, мога да ви уверя.

Вдигнах поглед и видях главата на Жан-Пол през отворения прозорец. Очите му бяха затворени и изглеждаше унесен в дрямка. Чух трясъка, когато велосипедът му се блъсна в живия плет от розмарин. Той измърмори едно тихо „По дяволите“, скрита велосипеда, после го изправи и го подпря на стената, после отново мина покрай прозореца ми. Мънистената завеса изтрака след него и той застана на прага на кухнята, изтупа праха от дрехите си и изгледа сънено Мари и мен.

— Добър ден, мадам Лафорет, добър ден, Мари.

— Добър ден, Жан-Пол — отговорихме ние и се спогледахме в учудване къде ли е бил цяла нощ, защото, наистина, не би могъл да изглежда по-зле.

Въздъгнах. Той беше млад и безгрижен и живееше в Сен Тропе. Бях благодарна, че поне е дошъл на работа.

— Окей, Жан-Пол. Първо вземи един душ, после намери чисти дрехи, подреди масите за закуска, защото ще има гости, които ще искат кафе, още преди да си се събудил — той втренчи празен поглед в мен. — Е, хайде — казах раздразнено на много лош френски. — Хващай се на работа, ако знаеш какво е полезно за теб — добавих.

С ръце, пъхнати дълбоко в джобовете, Жан-Пол закрочи сънено към банята, която се намираще зад кухнята. Аз изпих и последната глътка кафе в чашата си, казах на Мари да се погрижи нашият млад работник да свърши задълженията си, грабнах списъка с покупките и тръгнах към колата си, като по пътя се спрях до рецепцията, за да видя дали някой не е пристигнал и дали някой няма да си заmine днес. Само семейство Олдройд, сладката двойка младоженци, щяха да си тръгнат. Искях да ги видя, преди да си заминат, да ги прегърна и да им пожелаая всичко най-хубаво и да им кажа, че искрено се надявам да се върнат тук догодина. И, разбира се, те щяха пак да дойдат. Гостите винаги се връщаха в хотел „Ривиера“.

Стоях подпряна на красивата маса и гледах разсеяно през отворената входна врата, когато видях мис Найтингейл в ябълковозелена пола от жарсе, чийто подгъв висеше малко, и риза за сафари в същия цвят и с много джобове. Тя стоеше, разкрачила широко крака в сандали, и гледаше с благоговение надолу, с ръце, склучени на гърба, блестящия „Харни“ на мистър Фалкон. Сложи ръка на сърцето си и въздъхна със завист. Нейният малък жълт автомобил „Веспа“ изглеждаше почти комично, паркиран до този мотоциклет. Махнах ѝ с ръка, тя влезе вътре и дълго ме гледа.

— Нямате ли все още новини от съпруга си, мила? — запита ме.

Аз поклатих глава, озърнах се, за да видя дали някой не ни чува, макар със сигурност да не беше тайна, че Патрик ме е изоставил. Всъщност, тук не се е говорило толкова много за нищо друго, откакто говориха за принц Чарлз и принцеса Даяна. А гостите ми също чуват ключките, докато обикалят наоколо.

— Видях полицията снощи — каза мис Найтингейл. Изглеждах я изненадано.

— Нямах намерение да те шпионирам, мила моя — добави тя. — Просто, случи се така, че бях на балкона, когато те пристигнаха — тя се поколеба, после каза: — Вярвам, че новините не са били лоши, Лола.

— Намерили са „Поршето“ на Патрик в обществен гараж в Марсилия.

— Марсилия? Е, питам се защо там.

Свих рамене.

— Сега търсят по него доказателства.

Мис Найтингейл присви очи, но не направи никаква забележка, а аз не посмях да ѝ кажа, че съм главната заподозряна на детектив Мерсие.

— Тъкмо отивам на пазара в Сен Тропе — казах, след като можех отново да мисля за нещо друго. — А вие къде отивате?

— Мислех, че днес ще мога да помързелувам малко — каза тя и двете излязохме заедно навън. — А може и да отида на пазара, за да купя подарък за мисис Уормсли. Тя винаги се грижи за моя Йорки и за малката Нели, когато отсъствам.

Попитах я дали не иска да я закарам, но тя поклати глава и каза, че може да отиде и с „Веспата“. Така, ако ѝ се приискало, щяла да може да се разходи и из полята.

Гледах я как се намества решително на мястото на шофьора, как слага сламената си шапка, как подръпва дамската си чанта по-нагоре по рамото, как запалва двигателя и тръгва по чакълестата алея. Моят сребрист автомобил също ме очакваше. Трябваше да бъда на пазара още преди половин час. Когато влязох в колата, си спомних, че детектив Мерсие ми каза, че ще търсят улики по „Поршето“ на Патрик особено старателно. С лошо предчувствие, се запитах какво ли са намерили.

ГЛАВА 18

ДЖАК

Джак Фарар се разхождаше из пазара в Сен Тропе и се чувстваше в пълна хармония със света. Черно-бялото му куче описваше предано малки кръгове около него и душеше наоколо. Имаше нещо в широките рамене и походката на Джак, което беше несъмнено американско, и нещо в загорялото му лице и фините бръчици около очите, което издаваше, че има богат житейски опит. Лицето му в никакъв случай не беше скучно или безизразно. Кафявата му коса беше къса и остра, очите му имаха цвета на Средиземно море в прекрасен слънчев ден, а на синята му тениска беше изписано: „Регата «Роуд Айлънд»“.

Докато вървеше, срещаше погледите на много жени, които му се усмихваха с интерес. Той им се усмихваше някак накриво и продължаваше да върви.

И той, и Лошото куче обичаха суетнята и оживлението на френските пазари. Кучето, защото обичаше миризмата на различни видове храни, и защото все някой можеше да изпусне нещо, а Джак заради усещането, че пазарът изниква сякаш от нищото в ранните утринни часове. Тогава въздухът се изпълваше с рева на двигателите на камионите, после със стърженето на метал по паве и със звуците, които издаваха сенниците, когато биваха разтваряни. После пристигаха камионите с риба, търговците си разменяха поздравии и подреждаха стоката си възможно най-привлекателно. Джак обичаше още усещането, че точно тук, на пазара, като че ли всяка ягода разцъфваше съблазнително, като че ли всеки плод и зеленчук засияваше на слънцето, обичаше богатството на цветовете и багри. Дори „скучните“ картофи тук бяха изкусителни и чакаха някоя домакиня да се спре на тях.

Той се наслаждаваше още на ранната топлина на слънцето по голите си ръце, на първия аромат на кафе, който долиташе от „Кафе де Арт“, където обичаше да си хапва масло, каквото само французите

можеха да приготвят, с пресни кифлички и да гледа как животът в Сен Тропе щастливо се събужда за още един ден. Обичаше да гледа местните жители, които се трудеха упорито и неуморно, загорелите туристи, елегантните знаменитости и високомерните парижани, но най-много обичаше да гледа красивите момичета, които тук бяха повече на брой, откъдето и да било по света.

На път за поредната чашка кафе, той започна да си проправя път през тълпата домакини, които бързаха да напълнят кошничките си. Минаваше покрай сергията, на която продаваха само различни видове сирене и откъдето долиташе екзотичен и незабравим аромат, когато Лола Лафорет изведнъж се появи на пътя му.

Тя побърза да отстъпи назад и протегна едната си ръка встрани, за да запази равновесие, затова пък изтърва чантата си. Лошото куче беше бързо, успя да погълне една рулада с козе сирене само за секунди още преди двамата да са успели да помръднат.

— Ах, ти, лошо куче! — извика тя и тропна с крак, с което накара Джак да се засмее.

Кафявите ѝ очи го изгледаха унищожително изпод рошавия бретон.

— Вината е изцяло твоя — обвини го тя.

— Съгласен съм. И съжалявам — той се наведе, за да вземе, каквото беше останало върху павета. — Ти уцели безпогрешно името на Лошото Куче. То обаче смята, че всичко, което е на земята, е общо и играта е честна. Разбира се, ще купя нова рулада — добави той, докато кучето душеше наоколо. — А Лошото куче ще се извини. Хайде, момче, кажи, че съжаляваш.

Кучето изви кафяви очи към Джак с умолителен поглед, който сякаш казваше: „Защо не ме оставиш за малко на спокойствие?“ После легна неохотно по гръб, вдигна лапички и се претърколи.

— Измамник! — Лола никак не се смили, въобще не се поддаде на чара му.

— Хей, не можеш да кажеш, че не е опитал.

— Да, но след като ми изяде сиренето.

Като гледаше гневното ѝ лице, Джак си мислеше, че определено е привлекателна, макар и малко докачлива. Той ѝ подаде ръка и се усмихна с онази усмивка, която можеше да очарова всяка жена, но нямаше никакъв ефект върху тази.

— Както и да е, как си тази сутрин, Лола Лафорет?

Той се усмихна, произнасяйки името, и тя каза, като да се защити:

— Бях си най-обикновена Лола Марч, преди да се омъжа за Французина.

— Французинът, ха! — той я изгледа замислено. — Поправи ме, ако греша, но май усещам нещо злоецо в този прякор?

Лола притисна дръжките на чантата до гърдите си. Нямаше никакво намерение да излива проблемите си и историята на живота си пред този непознат.

— Не знам какво искаш да кажеш — каза тя отбранително, но Джак Фарар гледаше над рамото ѝ.

— Тогава, може би също така не знаеш защо зад теб има човек, който много прилича на полицай, и защо той те следва?

— Добър ден, мадам Лафорет — детектив Мерсие докосна периферията на шапката си с пръсти, като не обърна ни най-малко внимание на Джак. — Вярвам, още нямате новини от съпруга си?

Лола настръхна — като че ли всеки косъм се изправи във вертикално положение.

— Щях ли да бъда тук и да пазарувам както обикновено, ако имах?

— Трябва да ви предупредя да внимавате, мадам — каза детективът. — Не се разхождайте прекалено продължително и прекалено често. Трябва да знаем точното ви местонахождение във всеки момент. Моля ви, помнете това — и като докосна отново периферията на шапката си с пръст, той се смеси с тълпата.

— На мен ми звучеше повече като френския вариант на „лейди, не напускайте града“ — каза Джак с усмивка. — Е, в какво си се замесила, Лола Лафорет?

За неин ужас, тя май беше готова да избухне в сълзи. Той се огледа бързо наоколо за помощ и видя Шугар да върви към него. Всъщност не бихте могли да пропуснете Шугар, независимо колко много хора има наоколо. Тя носеше оскъдно червено потниче и бяла пола, която едва прикриваше онова, което беше необходимо да остане скрито. Освен това, беше в компанията на двама загорели млади мъжкар, които изглеждаха така, сякаш бяха спечелили награда за модел на годината. Джак предположи, че времето му с Шугар е

изтекло, пък и тя не беше такава жена, която би могла да успокои друга жена. Той погледна Лола с неудобство и смущение. Тя беше наистина разстроена.

— Е, какво става, Лола? — запита той, но много му се искаше да не беше я срещал.

Тя го погледна с широко отворени, уплашени очи.

— Полицията мисли, че съм убила съпруга си — каза тя. С крайчеца на окото си, Джак видя пухкавите устни на Шугар да оформят мълчаливо „уоу“. Той прегърна Лола Лафорет през раменете, грабна торбите с покупките ѝ и извика на Лошото куче да ги следва.

— Знаеш ли какво — каза той, — защо да не изпием по чаша кафе с коняк и да ми разкажеш всичко?

ГЛАВА 19

Той намери тиха и отдалечена маса във винаги оживеното „Кафе де Арт“, помогна на Лола да се настани на стола така, че да не бъде с лице към останалите клиенти. Извика келнера, поръча deux fines и deux cafes, после добави към поръчката два кроасана с надеждата, че ако питието не може да я накара да се почувства по-добре, храната ще може.

— Така е добре — каза Лола, като се стегна. — И ви благодаря, мистър Фарар.

Джак се облегна назад. Изгледа дълго и внимателно Лола.

— Няма нищо. И съм Джак.

— Джак — тя успя да се усмихне, а той благодари на Бога, че не се е разплакала.

Тя усети тревогата му и каза:

— Не е необходимо да се тревожиш, че ще си изплача очите.

— Че какво лошо има в това човек да си поплаче малко? Съвсем нормално, когато е разстроен.

— А ти как разбра? — запита го тя. Той сви рамене.

— Имам моменти на проблясък.

— Ха! — изсумтя недоверчиво тя. Джак се усмихна. — Съмнявам се в това. Пък и, предполага се, че трябва да бъда силна.

— Разбира се — каза той, макар да не беше сигурен в това.

— Аз съм силна жена — добави Лола. — Винаги аз съм тази, която се грижи за останалите.

Джак остави чашата с бренди пред нея. Тя я изгледа със съмнение.

— О, хайде, Лола Лафорет — каза той, вече ядосан. — Не се опитвам да те напия. Просто искам да се върнеш в онова състояние, когато няма да се разпаднеш на парчета, ако кучето ми изяде сиренето ти.

— Не се разстроих толкова заради сиренето.

— Значи заради детектива. И заради Французина. Съпруга, който може би си, а може би не си, убила. Както виждаш, аз поне се съмнявам.

— Много ти благодаря — тя му хвърли поредния гневен поглед, после отпи от брендито. — Джак — добави тя, като подчерта саркастично името.

Джак сложи доста захар в кафето си, после отпи дълга глътка.

— Е, сега, след като сме вече приятели, Лола, защо не ми разкажеш цялата история?

— Защо? За да имаш за какво да поклюкарстваш с приятелката си по време на вечеря? Е, позволи ми да ти кажа, Джак, не съм убила съпруга си. Патрик просто изчезна... като дим.

Тя отхапа от кроасана. Господи, наистина беше привлекателна!

— Добре, разкажи ми какво се е случило — каза Джак.

Тя отхапа повторно от кроасана и се запита защо ли да разказва историята си на един непознат. А после му разказа всичко, като през цялото време говореше само истината. Или поне така твърдеше.

— Многократно се опитвах да намеря Патрик — завърши разказа си тя. — Опитвах всичко, обадох се в местната полиция и дори наех частен детектив, но той успя само да прахоса времето си и моите пари във висене в марсилските барове.

Беше вече изяла единия кроасан и сега започваше втория. Той реши, че в моменти на криза нищо друго не помага като храната.

— Разбира се, разпитах приятелите на Патрик — продължи да говори тя. — И приятелките му, и хората, с които просто си правеше компания в баровете. Нищо. Изглежда, че когато иска, човек може просто да изчезне.

— Или пък нещо се е случило с него.

— Но какво? И защо? Патрик не беше лош човек. Той беше само лош съпруг. Разбира се, знаех за другите жени — каза тя. — Противопоставях се на неговата... хм, любвеобилност. А той ми каза, че вината не била негова. Каза, че винаги се намирали момичета, които просто искали да си прекарат добре и те сами падали в краката му — после, като го погледна право в очите, добави: — Нека ти кажа и нещо друго, Джак Фарар. Ако исках да убия Патрик, щях да го направя още отдавна, и то тук. Но не съм го убила. И преди да попиташ, да, исках да го напусна, но не можех да оставя хотела. Той е моят дом, моят

малък оазис, безопасно и красиво място в този голям и широк свят, в който трудно се оцелява.

— Но полицията, изглежда, мисли, че може би ти си го убила. И какво ще направиш по въпроса?

Тя въздъхна дълбоко.

— Много е просто, наистина. Трябва само да намеря Патрик и тогава те ще разберат, че съм невинна — замисли се за минута, после добави: — Има и друга причина, поради която трябва да го намеря. Искам да го запitam, очи в очи, какво си мислеше, че прави, като си тръгна просто така и ме остави с всичките тревоги, проблеми и подозрения.

— Ако намериш Патрик, ще го приемеш ли обратно?

Тя поклати глава.

— Не. Няма. И знаеш ли защо? Първо, той е прекалено красив, второ — прекалено е секси и трето — прекалено много е французин — тя се засмя. — Всяко момиче си мечтае точно за това. Звучи така, сякаш е съвършеният мъж. Проблемът е в това, че е готов да сподели най-приятелски тези си качества с всички — вдигна рамене. — Е, трябва да му се признае, че всички тези тела му се предлагаха току под носа, по плажовете на Южна Франция. Толкова изкусителни и достъпни, колкото е сладоледът в горещ летен ден.

— И най-вероятно е означавало също толкова малко за него.

— Е, нима това не е първоначалният мит за мъжа — тя отново изсумтя. — Ако кажете това на някоя от съвременните жени, мистър Фарар, ще откриете, че сте засегнали проблема за двойния стандарт.

— А какво, ако го откриете само за да го погребете? — запита Джак Фарар. Тя го гледаше втренчено, ужасена, неспособна да му отговори. — Предполагам, че наистина сте го обичали — добави той тихо, почти нежно.

— О, да, обичах Патрик. В началото го обичах. Вярвах на всичко, което той ми казваше, вярвах в него. Но знаеш ли какво? Дори сега, след шест години, все още не знам кой всъщност е Патрик. И, предполагам, никога не съм го познавала наистина.

ГЛАВА 20

ЛОЛА

Моли Найтингейл вървеше право към нас с нахлупена над очите сламена шапка и притискаше дамската си чанта до гърдите в случай, че из тълпата има джебчии. Тя ме погледна тревожно, озадачена от смутеното ми изражение, а после изгледа строго Джак.

— Тази млада жена има достатъчно проблеми и без вие да се добавяте към тях — каза тя.

— Мадам, разбрали сте погрешно. Аз съм нейният спасител.

— Разтревожих се заради полицията — побързах да го спася от нейните подозрения. — Пазарувах, но изтървах чантата си и Лошото куче изяде сиренето от руладата ми, после Джак чу инспектор Мерсие да ми казва, че не трябва да напускам града, затова казах на Джак, че, според полицията, аз съм убила Патрик и той ми купи кафе и бренди, а ето, че аз изядох всички кроасани и през това време му разказах за изчезването на Патрик, или поне това, което знам... Е, признах, че не знам какво трябва да направя. Освен че, ако намеря Патрик, ще разберат, че съм невинна — всичките тези думи успях да произнеса на един дъх.

Мис Найтингейл се обърна към келнера.

— Три кафета и ги направете силни — поръча тя. После се обърна към нас: — Разбира се, ако бяхме в Англия, щях да поръчам цяла каничка чай. Няма нищо друго на света, което може така добре да помогне на човек да разреши проблемите си...

Джак, развеселен, ѝ подаде ръка.

— Казвам се Джак Фарар.

— А аз — Моли Найтингейл. Бивша директорка на девическото училище „Кралица Уилхелмина“, най-доброто в Лондон — тя отпи от кафето си и ме подтикна да направя същото, след което хвърли поглед на Джак над ръба на чашката си. — А вие с какво се занимавате, мистър Фарар?

Той се усмихна широко.

— Нима този въпрос не се смята за неучтив в Англия? Нима не е грубо да се питат хората как си изкарват прехраната?

— Може би, но вие сигурно разбирате, че много ми се иска да разбера кой сте и какъв сте.

Джак се изправи.

— Истината, мис Найтингейл, е, че нямам личен интерес в изчезването на Патрик, освен дето моето куче изяде сиренето на съпругата му. И тъй като ролята ми в това събитие е вече приключена, аз ще бъда много щастлив да си тръгна.

— Не толкова бързо — мис Найтингейл раздразнено му махна с ръка да седне отново. Най-вероятно Джак не се беше чувствал по този начин от времето, когато е бил десетгодишен и са го викали при директора, ако е драскал по чина.

Мис Найтингейл побутна очилата по-нагоре по носа си, за да може да го огледа по-добре отгоре до долу и после обратно. Хареса онова, което видя, и кимна, после отпи пак от кафето си и каза:

— Лола е в сериозна беда и има нужда от всичката помощ, която може да получи. Мистър Фарар, аз може и да изглеждам като съвсем обикновена старица, но искам да знаете, че бях омъжена за детектив от Скотланд Ярд — тя го изгледа втренчено над ръба на чашката — за кой ли път. — А това никак не е малко, както биха казали янките. Той беше силен човек, моят Том, и притежаваше власт. Беше също смел човек, защото никога не мислеше за собствената си безопасност. Том често разговаряше с мен за престъпните умове и споделяше теориите си за това, как работят те. Казваше, че не всичко е чак толкова трудно. Защото престъпните умове мислели донякъде еднотипно, а и повечето престъпници не били чак толкова умни, макар да имало и изключения, по-голямата част от които в корпоративния свят. Както и да е, помогнах на Том да разреши няколко случая, като винаги оставах зад сцената, защото, разбира се, никой мъж не иска съпругата му да бъде смятана за по-умна от него, нали така?

Светлосините ѝ очи гледаха толкова невинно иззад очилата, че и двамата избухнахме в смях.

— Както и да е — каза пак мис Найтингейл, — предлагам на Лола моята помощ и моите познания в тази област. Независимо какво се е случило на Патрик, трябва да го открием. И ако е избягал с друга жена, моят най-добър съвет към теб, Лола, е, да се отървеш от него. А

ако е... най-лошото — тя се изрази възможно най-деликатно — тогава наша работа ще бъде да открием кой го е извършил.

Беше ми толкова добре да имам някого на своя страна, някой, който вярва в мен, някой, който да ми помогне. Наведох се напред и стиснах ръката на мис Найтингейл.

— Благодаря ви. Отново — казах аз, а мис Найтингейл ме потупа успокоително по дланта.

— Е, е, дете — каза тя, както сигурно е казвала хиляди пъти на своите ученици, — всичко ще бъде наред накрая, обещавам ти.

Джак Фарар ни гледаше и очевидно се питаше как се е забъркал в това. И, без съмнение, се питаше как да се измъкне. Все още не знам какво го накара, но той каза:

— Окей, значи трябва да намерим Патрик. Бройте ме и мен.

ГЛАВА 21

Джак ме изпрати до колата ми. Не говорихме по краткия път до там. Най-накрая бях изпуснала парата. Ръждясалият ми „CV2“ изглеждаше така, сякаш щеше да се разпадне под напора на годините и упоритата работа. Не бях го мила от седмици и беше покрит с порядъчен слой прах. Лошото куче направи няколко кръга около него, после вдигна презрително крак и се изпика до задната гума. Аз смръщих вежди, после хвърлих гневен поглед на Джак.

— Хм — той отново погледна колата.

— На мен ми върши работа! Скованата поза издаваше раздразнението ми.

— Изглежда така, сякаш ти служи вече доста дълго време — той удари леко капака с юмрук. — Работен кон, а? Чувал съм, че този модел са много надеждни. Всъщност аз никога не съм имал такава.

— Не знаеш какво изпускаш, но пък, от друга страна, хората като теб най-вероятно биха се разхождали наоколо в сребристо „BMW“ или в червено „Ферари“.

— Това само показва колко малко знаеш за „хората като мен“. Освен това, нима не знаеш, че не е добре да се правят такива обобщения?

Той отвори вратата на колата, тя изскърца, а после, когато включих двигателя, колата се затресе като стара кобила. Смъкнах прозорчето.

— Е, добре, какво караш ти?

— Със сигурност нито „BMW“ нито „Ферари“.

— А какво ще кажеш за червен „Корвет“?

Той се засмя.

— Да, колата ми е червена. „Форд F350 Пикап“. Аз съм човек, който работи. Като теб, и аз трябва да слагам в него разни неща, само че, в моя случай, това са неща, които са необходими в бизнеса с лодки, а не в маркетинга.

Аз нетърпеливо отметнах косата си назад, а после бутнах слънчевите си очила на върха на главата. Съмнявах се Джак Фарар да вижда нещо красиво под всичката тази коса. А тя пък си беше истинска бъркотия. Аз също, ако може човек да се изрази така. Той затвори с трясък вратата на колата. Тя се затваряше недотам добре и, като всичко друго, се тресеше.

— Сигурна ли си, че е безопасно да караш това нещо?

— Безопасно е вече повече от шест години, няма причина да не бъде сега.

— Добро и логично женско мислене.

— Добър типично мъжки отговор — въздишката ми на раздражение го накара да се засмее.

— И гаджетата си ли изкарваш с онзи „Форд Пикап“? — запитах аз.

— Зависи. Другата ми кола е „Порше“.

— Ха! — изсумтях победоносно аз. — Знаех си!

— Старо „Порше“, но много бързо, а аз обичам високите скорости.

Сложих си слънчевите очила и се наведох през прозорчето, за да го огледам по-добре.

— Не знам защо правиш това, което правиш, Джак Фарар — казах, внезапно станала смирена и скромна, — но... ти благодаря.

— Да ти кажа истината, и аз самият не знам — той ми се усмихна широко. — В теб има нещо, което ме кара да го направя, предполагам.

Аз изкарах колата от тясното място за паркиране, направих бързо U-образен завой и подкарах по тясната улица, а той ми махна с ръка за довиждане.

ГЛАВА 22

ДЖАК

— Хей, Джак — каза Шугар, — какво си замислил с тази жена, която не поддържа външния си вид?

— Мисля да я спася от съдба, по-лоша от всичко, което би могла да си представиш.

Той хвана Шугар за ръката и двамата тръгнаха към кея „Жан-Жоре“, следвани от Лошото куче, което продължаваше да души за изпаднали съкровища всред боклуците на пазара. Плътта на Шугар беше гладка и топла под дланта му, хладна и свежа, като че ли току-що беше излязла от морето. Кое то не беше далеч от истината, защото порано тази сутрин двамата бяха поплували заедно.

— Имаш намерение да напуснеш кораба? — запита я той над омлет, подправен с билки, в „Горилата“. Апетитът му се беше изострил, може би от необичайното чувство да помага на изпаднали в беда жени, и той чувстваше, че просто ще умре от глад. Спомни си, че когато беше в стрес, и дамата беше изяла всички кроасани.

Погледът на сините очи на Шугар срещна неговия. Тя подръпна малко червеното си потниче и кръстоса дългите си загорели крака.

— Така мисля — каза тя безразлично.

— Няма друг момент като настоящия, Шугар — каза той.

Тя му се усмихна широко, лъчезарно.

— Чудесно. Просто искам да знаеш, че винаги ще си останем приятели.

Той протегна ръка през масата и хвана нейната.

— Разбира се. Беше великолепно.

— Да, забавно беше — съгласи се Шугар. — Много забавно.

Той изяде омлета си и направи знак на келнера да донесе сметката.

— Хайде, ще те заведа обратно на лодката. Ще си вземеш нещата и ще те закарам, където пожелаеш.

Очите на Шугар светнаха, но тя не гледаше него, а двамата загорели младежи, които се приближаваха към тях.

— Благодаря — каза тя, — но няма нужда. Момчетата ще ми помогнат.

Джак се изправи и я обгърна в здрава мечешка прегръдка, която накара Лошото куче да залае ревниво.

— Грижи се за себе си, Шугар — каза той.

— Сигурно пак ще се видим! — извика тя и тръгна към прегръдките на двамата привлекателни младежи.

Той гледаше как се отдалечават: Шугар в средата, мускулестите им млади ръце — обгърнали талията ѝ. „Прекарай си добре, Шугар, помисли си той. Човек е млад само веднъж“.

А това го върна към мислите за Лола Лафорет с очите на Бамби, с изчезналия съпруг и с възможната присъда за убийство, надвиснала над рошавата ѝ глава. Боже, в какво се беше забъркал само?! И какво въобще можеше да направи по въпроса? Погледна Лошото куче, което душеше предано в краката му и чакаше следващите събития. „Няма никакъв смисъл да питам него, помисли си Джак и го потупа по главата. Ще трябва сам да намеря отговорите на някои въпроси.“

ГЛАВА 23

МИС НАЙТИНГЕЙЛ

Млади човече! Мис Найтингейл връхлетя върху Джак, нахлупила ниско над очи сламената си шапка, завързана под брадичката ѝ със зелена панделка, чийто цвят не се съчетаваше много добре със зеления цвят на облеклото ѝ за сафари. Панделката не се съчетаваше и с удобните ѝ сандали — от онези, които англичанките на средна възраст винаги носят по време на ваканция, с равна подметка и бежови на цвят, с каишки около глезените и много удобни за разходки по кея или, в този случай, по павираната площ на пазара. Бяха подходящи и за шофиране по песъчливите хълмове на Южна Франция.

— Млади човече! — извика тя отново. Джак посочи с показалец към гърдите си.

— Аз ли?

— Разбира се, че ти.

Беше останала малко без дъх от бързането. Той се усмихна широко, весело.

— Мина доста време, откакто някой ме е наричал млад.

Мис Найтингейл побутна очилата си нагоре и го огледа отгоре до долу.

— Достатъчно си млад. Всъщност на колко години си точно?

— Мис Найтингейл — каза Джак с въздишка, — винаги ли сте толкова груба?

— Груба?

— Искам да кажа, нима имате навика да питате напълно непознати хора с какво си изкарват прехраната, откъде са и на колко са години? Може би следващото, което ще поискате, ще бъде извлечение от банковата ми сметка?

— Твоите финанси са последното, което занимава ума ми. Онова, което е важно в момента, е Лола.

— Струва ми се, че всеки момент могат да я арестуват за убийството на съпруга ѝ.

— Да не броим пилците, преди да са се излюпили, мистър Фарар. Все още няма труп.

— Все още.

Двамата останаха загледани в огромните яхти и в красивите млади загорели хора, които носеха по себе си много бижута и почти нищо друго. Джак пъхна ръце в джобовете на старите си къси панталони.

— Сен Тропе през лятото — каза той. — Красиви мъже и жени, прекалено много пари и яхти, които никой не обича истински. Повечето от тях и без това са взети под наем. Никой не се интересува кой ги е построил, какви са възможностите им. Интересуват се само колко са големи и колко са скъпи.

Мис Найтингейл също пъхна ръце в джобовете си. Мислеше си, че той много правилно изрази каква е всеобщата атмосфера тук.

— Затова ли ти хвърли котва в малкото заливче на хотел „Ривиера“?

— Искате да кажете, че съм хвърлил котва там, защото не съм могъл да си позволя да се присъединя към играчите първа класа тук? Или питате дали просто там не ми харесва повече?

— Точно това имах предвид. И, както виждам, с вас няма нужда да се изразявам завоалирано, мистър Фарар. Вие сте от хората, които наричат нещата с истинските им имена.

Тя срещна погледа му спокойно и открито. Преценяваше го така, както и той — нея.

— Имаш хубави очи — каза тя най-накрая. — Сини като тези на моя Том, само че неговите бяха повече като очите на викингите. Неговите бяха леденостудени, ако трябва да бъдем откровени. Някои наши познати казваха, че подхождали идеално на студения му характер. С мен обаче той никога не е бил студен и ми се струва, че само аз познавах истинския Том. Той беше срамежлив и самотен човек. Чувстваше се неудобно дори в компанията на колегите си, освен когато не работеха заедно по някой случай. Никога не ходеше в бара след работа, освен в случаите, когато трябваше да разговарят по някой случай, разбира се. Нямам обаче чувството, че ти си срамежлив човек, Джак — добави тя. — Предполагам, че си само малко резервиран, каквито са повечето жители на Нова Англия. Както и да е, нямам нищо

против да ме преценяваш. Винаги е добре човек да знае с кого си има работа, особено в щекотливи ситуации.

— Коя, по-точно, сте вие, мис Найтингейл, какъв е човекът, който се крие зад фасадата на приятна английска дама? — запита я Джак с усмивка и мис Найтингейл си помисли, че повечето жени биха намерили тази усмивка за много съблазнителна.

Джак запита мис „Н“ дали не иска да се качи за малко на яхтата му, после се извини, че я нарича така, и каза, че е чул Лола да се обръща по този начин към нея.

— Това ви отива — добави той. — Като в романите на Агата Кристи, нали знаете — всички са събрани в библиотеката, за да разберат дали икономът не е извършил убийството.

Мис Найтингейл отметна глава назад и се засмя весело.

— Точно така казваше и Том. Наричаше ме мис Марпъл в късните й дни. Имаше предвид героинята на Агата Кристи, разбира се. Сигурно защото винаги съм била любопитна, а това не е лошо качество, когато човек търси престъпник. Удивително е как хората се разприказват в такива случаи: съседите, приятелите, хората, които посещават често баровете.

— Но не и в случая с Лола. Май никой не иска да говори и ако знаят нещо, със сигурност не искат да го споделят. Както и да е, мис „Н“, какво ще кажете да ви повозя малко из пристанището? Яхтата също трябва да се пораздвижи малко, ще бъде полезно и за нея.

Мис Найтингейл беше готова да се довери на интуицията си по отношение на Джак Фарар — той определено беше по-добър, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Разбира се, беше изпитала известни съмнения, когато го беше видяла да прегръща красивата блондинка толкова силно, че се беше уплашила, че може да изкара тялото ѝ от оскъдното горнище.

— Коя е блондинката? — запита тя със скромната си усмивка на английска кралица. — Твоята приятелка ли?

Джак я изгледа изненадано, после нададе стон.

— Отговорът е, че Шугар е само бивша, пък и онова беше само прегръдка за сбогом.

— Трябва да кажа, че на мен не ми приличаше много на такава.

— А вие какво точно знаете за този вид прегръдки?

Той започваше да се ядосва и мис Найтингейл се отказа да задава повече въпроси, макар да беше важно, защото ако Джак Фарар се сблизеше с Лола, тя трябваше първо да го проучи. В живота на Лола нямаше повече място и време за „грешки“.

— Тук ме хванахте натясно, млади човече — каза тя. — Вярно е, че не знам много за целувките за сбогом, но това е, защото никога не съм получавала такава. Никога не съм имала гаджета. Том ми беше първият и последният.

Само споменаването на Том извикваше картината на тях двамата, седнали един до друг в красивата градинка на котиджа, както правеха често след вечеря, наслаждавайки се на залеза. В такива вечери Том най-сетне постигаше съгласие със себе си и със света. Събуваха обувките и чорапите си и газеха боси сред тревата и Том казваше, доста романтично за неговата натура, че така се чувства едно цяло със земята. Тя се смееше на огромните му ходила, последен номер обувки. „Стъпала, много подходящи за полицаи“, подиграваше му се тя и го караше да се смее. После той си обличаше вълнения пуловер, който тя му беше изплела и който му беше любимият, защото спирал най-добре северния вятър. „Този вятър ще убие лалетата, а някой ден ще убие и мен“, казваше той в някои особено студени пролетни вечери. „Не говори така, Том!“, викаше тя разтревожена, неспособна да понесе мисълта, че той може да умре, дори от такава далечна и неясна възможност като английския пролетен вятър. А той я целуваше бързо по бузата и ѝ благодареше, че се тревожи за него. После ѝ казваше, че никакъв студен вятър не може да го отнесе, докато тя е с него да му плете вълнени пуловери и да топли леглото му. После я поглеждаше многозначително и я питаше: „Какво ще кажеш, момиче!“ и посочваше с жест към тясното дървено стълбище, което водеше към спалнята им. И се усмихваше като палаво момче. А тя се изчервяваше силно, защото винаги изпитваше срам, когато станеше въпрос за „тези неща“. Срамежлива по начин, по какъвто Джак Фарар и неговата руса приятелка никога не биха могли да разберат, та ако ще да живеят и два живота.

Том обаче я беше научил на едно-две неща и за секса, не само за любовта. На него му беше помогнало познаването на секса като „първична сила“, като мотив за извършване на престъпление. Том

знаеше, че в повечето случаи любовта не може дори да се мери със страстта. Сексът е истинска стихия. Том казваше, че той е причината за повечето убийства. Че дори парите не са по-често срещан мотив за убийство. И точно затова тя трябваше да говори с Джак.

— Е, какво ще кажете, мис „Н“? — обади се Джак отново и тя, изненадана, се върна към настоящето. — За обиколката с яхтата из залива? — добави той.

— О! О, разбира се — тя се усмихна дяволито, защото в мислите си беше още в миналото, в леглото с Том.

— Не съм направена от уеджудски порцелан — възпротиви се тя, когато Джак ѝ помогна прекалено старателно да се качи в спасителната лодка. Мразеше да я смятат за стара, защото духът ѝ беше още млад и тя се чувстваше като девойче.

— Съжалявам — каза той. После, малко ядосан, добави: — С вас и Лола май ще ми се наложи да казвам „съжалявам“ по цял ден.

След като веднъж излязоха от пристанището, Джак подкара лодката доста бързо. Мис Найтингейл се взираше в тюркоазната вода и се наслаждаваше на хладния повей по ръката си. През всичките тези години, в които идваше на Лазурния бряг, тя нито веднъж не беше влизала във водата, само я гледаше от брега. И сега се наслаждаваше на новото усещане. Извика високо, за да надвие шума от вълните и мотора:

— И така, на колко си години все пак, Джак Фарар?

— По дяволите! — той, звучеше почти като англичанин, почти като Том. — Никога не се отказвате, нали?

— Съпругът ми казваше, че това е едно от най-добрите ми качества — тя си помисли, че Джак наистина е красив мъж, особено когато се смее.

Вече бяха стигнали до яхтата и Джак хвана въжето, което плаваше свободно във водата, и завърза лодката към яхтата с възел, за който мис Найтингейл наистина се надяваше да е здрав моряшки възел.

— На четирийсет и две, мис „Н“ — каза той и се качи на борда на яхтата. — Достатъчно съм млад.

— Достатъчно млад за какво? — запита тя, невинна като херувим.

Той се засмя искрено, силно и весело, като отметна глава назад. После ѝ помогна да се качи на борда.

— Започвам да си мисля, че сте много дяволита старица. И отговорът е: достатъчно млад за секс, любов и рокендрол — в този ред.

— Е, поне включи и любовта сред първите две — тя седна върху куп навити въжета с подвити под себе си крака. Побутна отново очилата си по-нагоре на носа, запретна ръкавите си, оправи сламената си шапка и прие предложението на Джак за студена безалкохолна напитка. — Лимонада, прекрасно! Благодаря.

— Нямам лимонада. Имам пепси-кола, портокалов сок и минерална вода „Евиан“.

— „Евиан“ също е добре.

Тя се зарадва, че той наля водата в чаша, а не ѝ подаде просто бутилката, както правеха толкова млади хора в днешно време. Винаги беше казвала на момичетата от училището, че добрите маниери имат огромно значение, както и учтивостта, защото те са, които ни отличават от животните и ни правят цивилизовани.

— А сега, за Лола. Или, за да бъдем по-точни — за Патрик — тя му хвърли остър поглед. — Какво мислиш, че се е случило с него? Дали е избягал с друга жена? Дали има парични проблеми? Или е мъртъв?

— Има само един отговор — каза Джак. — Мъртъв е. Чувствам го.

— Ха! И аз мисля така. И моите чувства обикновено не ме лъжат. А така, скъпи Джак, ни остава дилемата дали е бил убит. И дали, го е извършила Лола.

Джак отпи дълга глътка от леденостудената си бира.

— А ти мислиш ли, че го е извършила тя?

— Разбира се, че не. Замесени са външни хора и, да ти кажа истината, не знам откъде да започнем да търсим Патрик или убиеца му. Но със сигурност трябва да има мотив. Който и да е убил Патрик, трябва да е спечелил нещо. Това според мен не е спонтанно престъпление от страст, извършено е прекалено чисто и пак така чисто са се отървали от тялото. На полицията ѝ бяха необходими шест месеца, за да намери колата, което пък ме кара да мисля, че тя е оставена в онзи гараж в Марсилия съвсем наскоро. Нито едно

сребристо „Порше“ не може да остане в обществен гараж незабелязано цели шест месеца, ти как мислиш?

Джак кимна, за да изрази съгласие.

— Аз, разбира се, познавах Патрик — добави тя. — Отсядам в този хотел още откакто е отворен. Той винаги влизаше и излизаше, непрекъснато беше в движение. Беше красив, привлекателен, жените буквално се лепяха по него. И обичаше онази кола почти толкова, колкото обичаше себе си. „Поршето“ създаваше имиджа му, фасадата, която той показваше на света. Онази кола беше Патрик. Или поне той мислеше така.

— И така, колата изчезва, Патрик изчезва, колата отново се появява... И какво следва после?

Мис Найтингейл го изгледа спокойно иззад очилата си в стил кралица Елизабет.

— Ти как мислиш?

Джак погледна над синята вода към хотел „Ривиера“. Толкова красив, толкова спокоен — място, където човек може да се отпусне и да забрави всекидневните грижи, да се остави в ръцете на рошавата жена на име Лола.

— Мисля, че може би Лола е в опасност — каза той тихо. — И това чувство е съвсем определено.

Мис Найтингейл кимна.

— Страхувам се, че си прав — каза тя, но също така мислеше, че ще е много хубаво, ако край Лола има мъж в този момент. Особено мъж като Джак Фарар. — Едно момиче не би могло да иска по-добър бодигард.

Джак повдигна вежди.

— Аз?

— Кой друг? — тя се усмихна. — И благодаря, че сам го предложи — добави, с което го остави напълно объркан и натоварен с отговорността за безопасността на Лола Лафорет.

ГЛАВА 24

ЛОЛА

Мис Найтингейл беше уговорила среща с Джек Фарар тук, в хотела, за да изпием по едно студено питие и да поговорим. Трябваше да се съберем в шест и половина, но се страхувах да гледам часовника, който отброяваше равномерно минутите, защото това означаваше, че скоро щеше да ми се наложи да погледна реалността в лицето. Някак си чувствах, че нещата няма да се развият добре за мен.

Мотаех се сама, безцелно, из кухнята. Надин погледна само веднъж загрижено смръщените ми вежди и каза на френски:

— Това настроение и тази прическа навик ли ще ти станат? Защото, ако е така, и двете не ти подхождат.

— Имам главоболие — казах аз. Тя натопи парче плат в ледена вода, накара ме да седна на един стол и покри очите ми с него. Изкрещях, че е ужасно студено, и с това я накарах да се засмее.

— Трябва да контролираш нервите си, Лола — каза тя. — Сега не е време да се отпускат, а да приготвим вечерята. Освен това — добави, като преднамерено подчерта всяка дума, — Патрик не заслужава да плачеш за него.

И така, аз се стегнах, за пореден път, и вложих цялата си отрицателна енергия в приготвянето на вечерята. Готвех като полудяла, месех тестото толкова ожесточено, като че ли в него щях да излея гнева си към детектив Мерсие. Салатите, които щяхме да поднесем с напитките, подредих изящно. Украсих резенчета домати, нарязани на половина, на върха с малко чесън, сол и пипер. Пъхнах го в слаба фурна, за да се разтопи и да добие сладък вкус, а после сервирах на, хрупкави резенчета с малко розмарин.

Мари беше изчистила старателно пилето, което щях да приготвя набързо с малко масло и да сервирам със сос с отличен вкус и аромат на вино и пресни подправки. И, преди да попитате, да, като повечето френски главни готвачи, и аз използвах сметана и масло. Всяко посещение в хотел „Ривиера“ трябва да е такава, че хората да забравят

страховете си за малко и просто да задоволяват желанията си; все пак не можеш да наддадеш килограми само за две седмици. Нещо повече, нали точно за това е ваканцията.

Жан-Пол поне веднъж се движеше бързо. Беше изчистил плодовете и зеленчуците, донесени до нашата врата, както всяка сутрин, от местния *магаіcher*, градинаря, който ги отглеждаше и ги продаваше. Имаше малки моркови със зелени снопчета на върха; бели репички, които хрускаха, когато си отхапеш от тях; пресен карфиол; тиквички с размер колкото кутрето ми; малки бобчета и картофи, които, приготвени, бяха много хрупкави. Купът от зелени салати чакаше за неговото внимание, плюс съставните части за винегрета: маслинено олио от мосю Алзиари в Ница — според мен най-доброто; бледожълт оцет от град Реймс; горчица, смесена с оцет от Дижон; сол от морето и зърна от пипер от Мароко — как обичах техния аромат, когато са смачкани. Прибави скилидка от нашия пурпурен чесън и малко захар за вкус. Разбъркай всичко, докато се сгъсти, и ще получиш великолепна салата.

Трябваше да се движа, да продължа да работя. Не можех да си позволя да мисля за Патрик. Сложих диска на Бари Уайт в уредбата и усилих звука. Хванах един нож и бясно накълцах агнешкото, после започнах да приготвям десерта.

Clafoutis беше специалитетът ми тази вечер, най-лесното и с най-близък вкус до „пудингите“. Простото тесто се замесва от брашно, яйца, захар и сметана. Черешки или други плодове се нареждат на пластове на дъното на формата, поливат се с вишновка, поръсват се добре със захар и тогава тестото се излива отгоре. Още малко масло и захар и се слага да се пече във фурната на четиристотин градуса около двайсет и пет минути. Това е най-добрата топлина, ако искаш тестото да се превърне в яйчен крем и черешите да пукат в устата ти като малки вкусни бомбички.

Излязох навън и откъснах смокини от моите собствени дървета. Те бяха зрели и сладки и аз ги приготвих просто с малко малинов шербет.

Въртях се из кухнята, приготвях курабийките за печене, бърших повърхностите и наблюдавах приготвянето на различните ястия. Най-накрая излязох на терасата, за да си поема дъх.

Разхождах се с малки крачки, скръстила ръце пред гърдите си, с наведена глава, без дори да поглеждам встрани. Поне не в началото. Но после все пак погледнах встрани. Едномачтовият платноход се полюшваше леко със спусната котва без никакви признаци на живот на палубата. Мислех за Голия мъж, тоест — за Джек Фарар и неговата изваяна русокоска, които си почиваха заедно, и почувствах изненадваща силна болка, която, предполагам, беше ревност. Тогава си казах, че не може да ревнувам, че аз почти не познавам мъжа, че просто му завиждам за безгрижния живот и това е всичко.

Чух познатото кудкудякане и Скрембъл се подаде иззад ъгъла. Аз я взех в ръцете си и целунах нейните копринени пера, а тя закудкудяка тихо в ухото ми.

— Обичам те, мое малко смешно домашно животинче — казах и пригладих перата ѝ. Тя ме погледна с онзи особен кос поглед и аз за пореден път се запитах дали наистина е прекалено много да изпитвам вяра, че той означава: „Аз също те обичам“.

Дълбокият глас на Бари Уайт долиташе от терасата. Чудех се дали и Джек Фарар чува думите на песента, доста многозначителни, между другото: „Аз никога няма да те разочаровам, бейби“.

Въздъгнах с мисълта за мъжете като Бари Уайт и точно в този момент на терасата се появи двойката младоженци, двете влюбени, златокоси птиченца, както ги наричах аз.

— Добре ли си, Лола? — запита мистър Меден месец.

— Разбира се, ние знаем какво става — добави с искрено съчувствие мисис Меден месец. — Всички знаят. Просто не искаме да го споменаваме, това е. Но виждам, че сте разстроена. Дали не сте получили, нали разбирате... лоши новини?

— Не такива лоши новини — казах аз. — А просто лоши новини.

Ръцете на мистър Меден месец обгърнаха здраво раменете ми.

— Лола, баща ми е адвокат. Има партньори в Париж и Авиньон. Доста британци вече имат собственост във Франция и почти винаги са в беда, затова той знае достатъчно за тукашните закони. Ако имаш нужда от адвокатска помощ, обърни се към него.

Бяха толкова сладки, толкова загрижени и толкова твърди в своето желание да ме подкрепят. Благодарих им, като за втори път си

помислих колко щастлив е този ден за мен — денят, в който разбрах, че имам приятели и че не съм сама. После си спомних.

— Не трябваше ли днес да се приберете у дома?

— Да, разбира се, но ние толкова добре се забавляваме, че решихме да останем още една седмица — каза мистър Меден месец. — Надин ни каза, че можем да запазим стаята си. Надявам се, че няма да пречим и на вас — добави той разтревожено.

— Но това е чудесно! — казах аз. — Трябва да го отпразнуваме с шампанско. Ще изпратя Жан-Пол да ви донесе една бутилка.

Забързах обратно към кухнята. Всичко беше безупречно, всичко си беше на мястото, всичко блестеше, в пълен контраст с моята пълна с джунджурийки къщичка, където отидох после. Тук вазите бяха пълни с вече поувехнали цветя, ароматът им изпълваше спалнята ми, а дрехите, които бях съблякла вчера, стояха там, където ги бях захвърлила. Чифт сандали бяха под леглото, завесите от ламе висяха на една страна, а свещите с аромат на гардении бяха изгорели почти до края. Въздъхнах със съжаление. Това тук беше пълна метафора на моя живот: хотелът, моята кухня. Идеални, свършени. И моята къщичка, моят личен живот. Пълна каша.

Казах си строго, че най-сетне трябва да се взема в ръце. Че трябва да си направя прическа, педикюр, да купя малко нови дрехи. А после си измислих отново извинение — та нали съм прекалено заета, просто нямам време.

Застанах под душа и вдигнах лицето си към студената вода, която така успешно отмиваше страховете и тревогите ми. Казах си, че днес е един от най-странните дни в живота ми. Но той щеше да стане дори още по-странен.

ГЛАВА 25

Беше ранен следобед и бях облякла черен клин, защото се опитвах да успокоя нервите си с физически упражнения. Всъщност се опитвах да възстановя равновесието във всичко, дори и в ума си. Нещата просто трябваше да се върнат към стария, добре познат, ред. Обаче изрекох една недотам прилична дума, когато гръбнакът ми буквално изскърца. Може би защото никак не го използвах напоследък, помислих си недоволно. А може накрая да се окаже, че съм безгръбначно, кой знае. А после онова, което определено чух, беше, че някой идва по пътеката. Леки стъпки. Избърсах потта от челото си с хавлия и отидох да поздравя госта си, който и да беше той.

Никога не бях виждала жената, която стоеше на предната веранда, но тя прекрасно знаеше коя съм аз.

— Лола — каза тя с усмивка. — Срецнахме се най-после.

— Така ли? — бях изненадана. Изглеждаше на около четирийсет, красива, дребна и крехка, с приятни извивки и все пак стройна, с дълга тъмна коса и тесни тюркоазни очи. Тъкмо си мислех колко са блестящи и се питах дали не използва контактни лещи, когато тя каза:

— Мога да ви наричам Лола, нали? Чувствам се така, все едно ви познавам отдавна.

— Така ли? — повторих, още по-изумена.

— Заради Патрик. Моят стар приятел.

Като се опитвах да определя дали ударението беше върху „стар“ или върху „приятел“, я поканих да влезе. А и като че ли нямах избор, защото тя очевидно беше дошла да ме види.

— Съжалявам за безпорядъка — побързах да кажа, като понаместих възглавничките и ѝ посочих с ръка най-удобния стол.

— Благодаря.

Акцентът ѝ беше очарователен, типично френски и дори думата „благодаря“ звучеше нежно, гърлено, секси. „Ах, ти, Патрик“, помислих си с познатото неприятно свиване на сърцето. Попитах я

какво би искала да пие — леден чай, диетична кола, вода? Следобедът беше наистина адски горещ.

— Чай с лед би било идеално — каза тя, като ме гледа дълго и преценяващо изпод полуспуснатите си клепачи. — Но първо трябва да се представя. Аз съм Жизел Кастил, стара приятелка на Патрик. Той беше кум на сватбата ми, но сега съм вдовица. Патрик и аз се познаваме още от деца — погледът ѝ сякаш ме приковаваше. — Но съм сигурна, че Патрик е споменавал за мен. Или не? Та ние сме приятели толкова отдавна!

Изведнъж осъзнах колко ми е горещо, колко съм потна и че съм полугола, а клинът се е впил в дупето ми. Побързах да увия една хавлия около талията си. Много ми се искаше тази бляскава жена да не нахълтва в живота ми. Никак не ми беше приятно приятелките на Патрик да идват да ме виждат или поне да ме предупреждаваха, за да мога и аз да изглеждам възможно най-добре. Наистина беше трудно човек да се състезава с мадам Жизел Кастил — секси, светска дама, очарователна.

— Не, Патрик не ми е споменавал за вас — отговорих аз. — Но пък той познаваше толкова много хора. — Не казах „той познаваше толкова много жени“, но Жизел се усмихна. Тя прекрасно знаеше какво имам предвид.

— А! — възкликна тя. — Но виждате ли, такива са мъжете като Патрик, *ma chere*. Свободата е за тях *raison d'être*, те са като прелетни птици — летят от държава до държава, следват годишните времена. И красивите жени. Но съм сигурна, че няма нужда да ви казвам това.

Поех дълбоко дъх, извиних се и отидох да донеса студения чай. Ръцете ми трепереха, когато взех стъклената кана от хладилника и я сложих на подноса. Нарязах лимон, като се опитвах да не си отрежа пръста, прибавих чаша захар, високи чаши и дълга сребърна лъжица, тогава пренесох подноса в моята малка всекидневна.

Жизел Кастил разглеждаше снимките, подредени на конзолната масичка зад дивана — семейни снимки от моята младост, на които бяха баща ми, кучето ни и конят ни от онова време, когато, за малко, баща ми беше собственик на ранчо в един от неговите не толкова многобройни финансови възходи, след който ние се преместихме в кондо в крайните квартали на Лос Анджелис.

Жизел държеше снимка на Патрик, заснета в близък план в мъглив ден в градините на огромен замък в Бургундия, където бяхме прекарвали една нощ. Очите му са присвити в усмивка, косата му е разрошена от вятъра и изглежда толкова красив, че можеш да умреш за него.

— Кажете ми, мадам Кастил — казах аз, като оставих подноса и налях в чашите ледения чай. — Защо би трябвало да знам за вас? И защо сте тук?

— Трябва да ме наричате Жизел — тя остави настрана снимката на Патрик и отново се настани на стола. Предложих ѝ лимон, който тя прие, и захар, която отказа. — Най-накрая дойдох да ви видя, защото чух клюки, според които полицията подозира, че сте замесена в изчезването на Патрик. Знаем колко трябва да сте разтревожена, и като приятелка на Патрик, съм тук, за да ви предложа помощта си. Ако има нещо, което мога да направя за вас, каквото и да е, Лола, искам да ми кажете. Приятелят трябва да е приятел завинаги, а за мен това включва и съпругата на Патрик.

Не бях сигурна, че мога да вярвам на думите ѝ, но, в противен случай, защо е тук?

— Благодаря ви за загрижеността, но всъщност никой не може да направи кой знае какво. Не знам къде е Патрик, а и полицията не знае.

— Но са намерили колата — каза тя, с което ме свари неподготвена. Не знаех как така работата на полицията е станала публично достойние, но очевидно в момента личният ми живот беше предмет на клюки сред местното население.

Жизел започна бавно да разбърква чая си. Дългите ѝ нежни длани имаха цвета на прясна сметана, късите нокти бяха лакирани в тъмночервено. Макар и не в първа младост, тя беше жена, която се харесва на мъжете, елегантна и изискана, погледът ѝ беше примамлив и изразяваше съдържана сексуалност — като погледите на повечето францужойки — нещо, което като че ли постигат без особено усилие.

— Познавам Патрик още от дете — повтори тя. — Израснахме заедно, може да се каже.

Придобих заинтересуван вид. Не бях срещала никого, който да е познавал Патрик като дете.

— Живеехме в Марсилия — каза Жизел. — И двете семейства се занимаваха с риболов. Семейството на Патрик ловеше рибата, а моето

я продаваше на ресторанти и търговци, които я замразяваха и после продаваха в цяла Франция и голяма част от Европа. Моето семейство беше богато. Семейството на Патрик не беше точно бедно, но не можеше да се мери с нашето.

Дългата сребърна лъжичка се удари в бучката лед и тя отново разбърка чая. Чу се приглушен, приятен звук, такъв, от който можете да предположите, че две жени споделят тайни за любовниците си в горещ и мързелив следобед.

— Патрик и аз посещавахме едни и същи училища, после се записахме в университета в Гренобъл, въпреки че той не изкара курса. Аз отидох да живея в Париж, а Патрик живееше, където и да е по света, стига животът да е лесен и жените — красиви, а беше извънредно щастлив, ако имаше възможност да играе и хазарт. От време на време се виждахме, обикновено в Париж, а през лятото понякога и тук, в моята вила до Кан. Патрик отсядаше у нас и ние излизахме заедно, висяхме из баровете, както бихте се изразили вие — тя отново ми хвърли поглед изпод дългите си мигли, а тюркоазните ѝ очи ме изненадаха със студения си блясък. — Винаги сме били... добри приятели... — каза тя с глас, който беше по-скоро мъркане. — Винаги. И сега, скъпа Лола, съм тук, за да бъда и ваша приятелка.

— Така ли? — казах аз за трети път.

Тя отново ме изгледа по онзи странен начин.

— Патрик понякога разговаряше с мен за проблемите си. Вие също можете да разговаряте свободно с мен. Ще направя всичко за вас. И ако мога, ще ви дам добър съвет. Ще се постарая.

— Е, благодаря ви — казах аз, защото беше моя гостенка и „добра приятелка“ на Патрик и не можех веднага да ѝ кажа да изчезва от живота ми. Не и преди да е станала част от него.

— Разбира се, давах на Патрик пари назаем — добави неочаквано Жизел. — Много пари. Не знам дали вие знаете за това, но Патрик беше в много лошо финансово състояние. Дългове от комар. Имаше... — тя се поколеба. — Имаше „заплахи“...

— Заплахи? Какви заплахи? — бях шокирана. — Може би трябва да разкажете на полицията за това.

Тя сви рамене.

— В полицията вече знаят за проблемите на Патрик. Но не се тревожете, Лола — замърка отново тя, — не съм тук, за да ви

преследвам за пари — хвърли ми дълъг, странен поглед. — Макар че бих могла, имам законното право — огледа се около себе си. — И предполагам, че това малко парче земя с така наречения хотел ще върне парите.

Нямаше ли скрита заплаха в думите ѝ? Още си задавах този въпрос, когато Жизел се изправи и остави ледения си чай недоизпит.

— Имате ли подписани разписки за тези заеми? — запитах, вече разтревожена за сигурността на моя любим хотел.

— Нямаше нужда от хартии и подписи между Патрик и мен — каза тя и се усмихна, но усмивката ѝ приличаше на кучешко озъбване. — Можете да ми вярвате обаче, че имам други „доказателства“...

Извади визитна картичка от скъпата си дизайнерска чанта и ми я подаде.

— Тук е записан номерът ми — каза тя. — Можете да ми се обадите по всяко време. Обадете ми се, ако научите нещо за Патрик.

Изпратих я до вратата. Подаде ми ръка и аз я поех. Беше толкова студена, като че ли навън беше зима.

— И, разбира се — каза Жизел, — все още не знаем къде е Патрик. И дори дали е жив — добави, с което накара ледени тръпки да полазят по гръбнака ми.

Гледах я как се отдалечава по пътеката. Пристъпваше леко и грациозно като пантера и дългата ѝ черна коса се полюшваше в ритъма на бедрата ѝ. *Патрик, копеле такова!*, помислих си. *Където и да отида по света, все ще има такива, стари твои „приятелки“, които ще идват да ме предупреждават за теб — жив или мъртъв.*

ГЛАВА 26

Изхвърлих Жизел Кастил от ума си и същата вечер направих опит да подобря външния си вид, макар и не заради сините очи на Джак Фарар. Или може би беше точно заради това, но не смеех да си призная? Както и да е, добре измитата ми коса изсъхна на слънцето и стана бляскава, облякох най-хубавото си дантелено бельо, главно, за да повдигна самочувствието си и да се погледея, което, естествено, нямаше нищо общо с Голия мъж. Облякох рокля с цвета на праскова, която шумолеше очарователно, както се надявах, около коленете ми, макар че, като се погледнах в огледалото, реших, че коленете не са най-красивото у мен. Но пък чии колене са най-красивото нещо в тялото? Човек трябва да притежава известно самочувствие в тези неща, казах си и сложих кафява спирала на миглите си. Огледах се още веднъж, изпълнена със съмнения. Може би трябваше да използвам черна, а не кафява спирала?

Извърнах се от огледалото раздражена. Трябваше да постигна съгласие със самата себе си и с външния си вид. Пръснах на врата си малко от нежния парфюм „Dior’s Tendre“, който бях купила, защото бях харесала много зеленото шишенце, но вече обичах и лекия му примамлив аромат. Лакирах ноктите си и си обещах, че ще си направя педикюр на другия ден. После напъхах прекалено големите си стъпала в сандалите с каишки, които си бях купила на разпродажба в края на сезона, които разпродажби, между другото, са страхотни в Сен Тропе, след като туристите са си тръгнали, а хотелите започват да затварят. Изпробвах предпазливо токчетата, високи цели три инча, като се питах дали не са били грешка, но сандалите бяха толкова красиви и толкова евтини, че бяха просто подарък, на който не бих могла да устоя.

Не помня някога да ми е било толкова трудно да се облека, но може би беше така, защото го правех за първи път от толкова дълго време насам. Хвърлих последен поглед на огледалото и реших, че трябва да тръгна. Трябваше да бъда в кухнята още преди петнайсет минути, за да сервирам напитките и да поговоря с гостите за менюто

на вечерта, както и да ги попитам любезно как е минал денят им. Тръгнах към вратата с мисълта, колко изненадани ще бъдат, защото ме бяха виждали само в бяла готварска престилка или, най-много, в дънки и тениска.

Спрях с ръка на дръжката на вратата, като отново се замислих. Може би бях прекалила малко. Джак Фарар щеше да дойде да разговаряме за Патрик, нямаше да дойде, за да види мен.

Изтичах обратно в спалнята, захвърлих роклята и високите сандали и облякох униформата на хотел „Ривиера“, обух си удобни ниски сандали и разтърсих глава, защото чувствах косата си необичайно подредена. Без да се погледна повече в огледалото, тръгнах уверено да заема мястото си в света. Моята кухня.

Навън, на терасата, Жан-Пол нареждаше на масите купи с маслини и други лакомства, а мис Найтингейл вече се беше настанила до своята маса и отпиваше щастливо от пастиса си. Възхитих се на роклята ѝ в синьо и бяло и ѝ казах, че наистина изглежда като крехък уеджудски порцелан, а тя се засмя и ми намигна съзаклятнически, докато минавах бързо край нея. Хвърлих крадешком бърз поглед към закотвената в залива яхта „Лошото куче“. Не личеше на борда ѝ да има някакво оживление. Но пък беше още само шест и петнайсет. Прекалено рано за Джак Фарар.

Проверих какво правят Мари и Надин в кухнята, после наредих домати в чиниите и ги гарнирах с розмарин, набран направо от храста под кухненския прозорец. В сламените кошнички наредих различни видове хляб и питки. Проверих смокините, рибата, агнешкото, салатите и десертите, после се върнах, за да видя как са гостите ми.

За моя изненада, мистър Фалкон разговаряше с мис Найтингейл. Сигурно тя го беше спряла, когато е минавал покрай нея на път за масата си.

— Машината ви е наистина прекрасна, мистър Фалкон — чух я да казва.

— Хм, благодаря ви, мадам. И аз много я харесвам — отговори той.

— Съпругът ми имаше „Харли“. Неговият беше тюркоазен. Странен цвят за детектив от Скотланд Ярд, не мислите ли?

Фалкон пристъпи от крак на крак — явно не се чувстваше съвсем удобно.

— Хм, да, мадам. Предполагам, че е така.

— И все пак, мощната машина приляга на мощния мъж, винаги съм го казвала — Мис Найтингейл наклони глава на една страна и му се усмихна, но той вече продължаваше нататък.

— Да, сигурен съм, че сте права, мадам — каза с обърнатата назад глава.

— Името ми е мис Найтингейл, мистър Фалкон! — извика тя след него. — И на мен ми беше приятно да се запозная с вас.

Той обаче вече бързаше към масата си в края на терасата — толкова далеч от другите, колкото въобще беше възможно.

— Господи, мис „Н“, вие като че ли уплашихте мистър Фалкон — казах аз, като оставих две чинийки с различни салати на масата ѝ.

— Мислех само да разтопя поне малко леда — каза тя спокойно. — И да се опитам да разбера какъв е той всъщност под тази фасада на мъж с власт.

— И разбрахте ли нещо?

— Точно както си мислех — той е опасен — тя хапна една маслина. — Въпросът е в това, какво точно прави тук. Хотел „Ривиера“ определено не е мястото, където му се иска да бъде. Логично е, моя мила Лола, това да има нещо общо с Патрик.

Краката ми изведнъж омекнаха и аз се отпуснах тежко на стола до нея.

— Но защо? — казах аз и точно в този миг Джак Фарар се появи иззад ъгъла на терасата.

ГЛАВА 27

Само с един поглед обхванах избелелите дънки върху мускулестите му бедра и смачканата бяла риза с навитите ръкави. Очевидно на яхтата нищо не се гладеше, но затова пък бяха безупречно чисти. Забелязах също така блясъка на здравата му загоряла кожа. Кой знае, може би вятърът ѝ беше придал този топъл златист цвят. Лицето му беше издължено, челюстта му — квадратна, сините му очи бяха с цвета на дънките, а фините бръчици около тях приличаха на гънките на ризата му. Кестенявата му коса беше подстригана късо. Носът му можеше да се опише с думата „позитивен“, но беше малко неправилен, а устните му като че ли винаги бяха разтеглени в усмивка. Имаше най-белите и най-здравите зъби, които някога бях виждала. Изглеждаше прекалено добре, за да бъде истински.

Зарадвах се, че бях съблякла роклята, защото с нея щеше наистина да изглежда така, сякаш се престарavam. И така беше. А не би трябвало.

— Мис Найтингейл, Лола — Джак Фарар ни се поклони леко, което ни се видя смешно. Гледа ме доста дълго. — Изглеждаш по-добре.

— Почти приличам на човек, искаш да кажеш? — аз като че ли се опитвах да се защитя за това, че си бях сложила спирала на миглите и червило на устните. Не исках да си помисли, че съм го направила специално за него.

Той се усмихна широко.

— Почти.

— Вино? — запитах аз.

— Виното е добре, благодаря.

Този път донесената бутилка беше от нашето собствено лозе, което беше малко по-нагоре на хълма, който пък се намираше току зад ъгъла. Не можеше да се мери с „Cuvee Paul Signac“, но беше много меко и пивко. Джак кимна, за да изрази одобрението си, а това ми достави повече удоволствие, отколкото би трябвало.

— И вие изглеждате добре тази вечер, мистър Фарар — обади се мис „Н“, а аз долових едва загатнатото одобрение в гласа ѝ, което означаваше, че тя смята Джак за напълно приемлив.

— Мис „Н“ изпитва подозрения по отношение на един от моите гости — казах аз. — Мъжът, който седи в далечния край на терасата.

Джак се извърна и хвърли бърз поглед.

— Забелязах го и снощи — каза той. — Мисля, че го познавам отнякъде, но не мога да се сетя откъде. Изглежда така, сякаш иска да бъде, където и да било другаде, но не тук — добави той.

— Негово е „Харлито“, паркирано отпред — добави мис „Н“ със съзаклятнически шепот. Наведе се по-напред. — Още първия път, когато го видях, казах на Лола, че според мен той е опасен човек.

И тримата втренчихме погледи във Фалкон, който седеше с гръб към пейзажа и пиеше уиски, като хапваше от време на време от сладките домати, украсени с ядки. Дланите му бяха едри и бледи, а по пръстите му растяха дълги черни косъмчета. „Като някакви странни гъсеници“, помислих си и потръпнах. Всичко в него ми беше неприятно. Телосложението му беше като на бик — широк врат, мощни рамене, дълги ръце.

— Брутален — хванах се, че прошепвам, макар той да беше прекалено далеч, за да чуе. — Точно такъв изглежда. Прилича на звяр.

— Той очевидно те следи — каза мис Найтингейл. — Защо иначе ще бъде тук, в хотел „Ривиера“! И, както казах, готова съм да се обзаложа, че има нещо общо с Патрик.

— Аз пък съм готов да заложа на вашите инстинкти, мис „Н“ — съгласи се Джак. — Не мога да се сетя по каква друга причина подобен човек може да бъде тук — погледна мен. — Казал ли ти е вече нещо?

— Само поиска стая, най-добрата стая. Поръчва и храна. Иначе, въобще не ми обръща внимание. Всъщност не обръща внимание на когото и да било от нас, макар често да се разхожда из района на собствеността ми. Предполагам, че се възхищава на градините.

— Този човек не е от онези, които се интересуват от градини или от красота — каза мис „Н“.

Гледах как се движи адамовата ябълка на Джак, докато той пие от студеното розово вино. Казах си нервно, че е по-добре да се отърва от това чувствено настроение. Само защото не съм била с мъж от две години — всъщност истината беше, че дори не съм била близо до мъж

— не означаваше, че трябва да започна да се топя, когато първият привлекателен непознат се появи в полезрението ми. Освен това, все още оставаше въпросът с Патрик.

— Накарах един стар приятел от Марсилия да провери някои неща — каза Джак. Аз повдигнах вежди, изненадана, че той въобще познава някого. — Срецаш доста хора, докато плаваш около света — добави той. — Имаш по един приятел във всяко пристанище, но предполагам, че това ви е добре известно, ако познавате поне малко моряците. Както и да е, този е бивше ченге и от време на време прави по някое частно разследване. Съгласи се да използва връзките си и да открие каквото може, за колата на Патрик — къде по-точно се намира гаражът, в какво състояние е било „Поршето“ и какво мисли полицията, че се е случило с Патрик.

Той отново ми хвърли дълъг изпитателен поглед, после каза, директно:

— Знаеш, това означава, че Патрик може би е мъртъв.

Гледах втренчено ръцете си. Не знаех дали ще мога да се справя с това. Не можех да понеса мисълта, че моят красив и неверен Патрик е мъртъв.

— Приключване — каза мис Найтингейл твърдо. — Така го наричат американците.

Аз напълних чашите с вино с трепереци ръце и помолих Жан-Пол да донесе друга бутилка. Тогава им казах за следобедната си гостенка — старата приятелка на Патрик, Жизел Кастил.

— Дългогодишната любов на Патрик — каза Джак, който веднага схвана как стоят нещата.

— И, без съмнение, тя ревнува — добави мис Найтингейл.

— А ти знаеше ли нещо за хазартните му задължения? — попита Джак.

— Само това, че никога нямахме пари, но хотелът е малък и човек не очаква да направи голяма печалба.

— Лола работи, защото обича работата си — обясни мис Найтингейл.

— А Патрик очевидно е обичал да залага. Ако можем да вярваме на думите на мадам Кастил, възможно е някои от „лошите момчета“ да са по дирите му.

— Аз ѝ вярвам — казах убедено. — Срецнах Патрик в Лас Вегас. Той винаги беше там. Разбира се, обичаше да залага. Тази страст беше в кръвта му.

— Но май винаги е губел — каза Джак тихо. Точно тогава Ред Шауп се появи на терасата.

Както винаги, гостенката ми изглеждаше спокойна, външният ѝ вид беше безупречен — нещо, което аз, изглежда, никога не бих могла да постигна. Беше облечена в копринена рокля в коралов цвят, а върху раменете ѝ беше наметнат лек, ефирен шал, който трябваше да я защити от нощния бриз. У него вече се долавяше есенна нотка.

— Добър вечер, мили мои — поздрави тя на френски. — А вие как сте тази вечер, Лола?

Отговорих, че съм добре, и тя се обърна с усмивка към Джак. Запознах ги, после пристигна и Джери Шауп и двамата останаха да пият вино с нас и да ни разкажат как е минал денят им.

Оставих гостите и отидох отново да проверя как върви работата в кухнята, като по пътя поздравих Папагалчето и момчетата. С болка осъзнах, че сезонът бързо върви към края си и скоро всичките ми гости ще си отидат. Запитах се какво ще правя, когато тук няма да има никой, когато ще остана сама с проблемите си и с полицията по следите ми, с дълговете на Патрик и със загадъчния мистър Фалкон, който вечно ще кръжи на заден фон. Потръпнах само като си помислих за това.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак — каза весело Папагалчето, после се плесна с длан през устата. — О, по дяволите, ето, че отново казах не това, което трябва.

Нямаше как да не се засмея, защото тя изглеждаше така невинно с рошавата си руса коса и огромни сини очи. Всъщност беше самото олицетворение на малко и наивно, но ужасно дяволито, момиченце.

— Няма нищо. Пък и няма никакъв призрак, това е само от студения вятър. Той ме кара да мисля, че есента идва прекалено бързо.

— Не достатъчно бързо — каза тя. — През есента тези две малки чудовища ще тръгнат пак на училище и аз ще бъда малко по-свободна. Предполагам, че ще се върнем в Лондон, а там е много студено и вали доста сняг. О, Господи, как ще ми липсва това място. И вие също, Лола.

Тя ме потупа по ръката, сякаш за да ме окуражи, и точно в този момент се появи Жан-Пол с оранжадата за момчетата, които вече бяха

преполовили огромна чиния със салата. След това пристигнаха двойката младоженци, които всички тук обожаваха. Тя просто грееше от щастие, той също изглеждаше добре с розовите си бузи и руса коса, със сивите очи зад очилата без рамки. Бях толкова щастлива, че останаха още малко, макар те да казаха, че това ще разстрои бюджета им за цялата година. После обаче добавиха, че според тях си струва. Помогнах им да се настанят на масата си, изпратих Жан-Пол да донесе две менюта, после се върнах при мис „Н“, Джак и семейство Шауп. Те говореха за загадъчния мистър Фалкон, и, предположих, също за мен и Патрик.

Останах при тях за малко, като си мислех, че онези, които ни гледат, няма да забележат зловещите подмолни течения. Че всичко, което ще видят, ще е група щастливи хора, седнали на обсипана с цветя тераса с прекрасен изглед към Средиземно море в разкошна септемврийска вечер. После си помислих, че ние не само изглеждаме, а всъщност сме точно това, и от тази мисъл ми стана много по-добре. Снощи, след посещението на детектив Мерсие, бях във възможно най-лошо настроение. И преживях всичко отново тази сутрин на пазара. Но сега изведнъж се почувствах с олекнало сърце. Настроението ми започна отново да се подобрява.

— Мадам Лафорет?

Не бях чула приближаването на мъжа, както не го бяха чули и останалите. Дребен мъж с малки стъпала и леки стъпки, доста пълен и с много бледа кожа. Нямаше и намек за тен, следователно не беше от туристите на Сен Тропе. Гледаше ме иззад очилата си със златни рамки с поглед, остър като на хищна птица. Всички се обърнаха, за да го огледат. Дори мистър Фалкон вдигна поглед от чинията със салата и придоби заинтересуван вид.

— Аз съм мадам Лафорет — казах.

— А аз съм адвокат Дюма. Идвам от Париж и представям клиента си господин Лорен Солис.

Тишината на терасата беше толкова осезаема, че сякаш можеше да се пипне с ръка. Като Онасис и Сафра, Солис беше име, което всички познаваха и с което всички трябваше да се съобразяват. Гледах втренчено господин Дюма. Не бих могла да бъда по-изненадана.

— Трябва да ви информирам, мадам Лафорет — каза той сериозно, — че господин Солис ще предприеме законови действия

срещу вас. Ще оспори собствеността ви над хотел „Ривиера“.

Той ми подаде документ, завързан с розовата панделка на закона, обсипан с червени печати, които изглеждаха съвсем официални. Изумена, протегнах ръка и го поех.

— Ето и визитната ми картичка, мадам. — Ако искате да се свържете с мен, а съм сигурен, че ще поискате, можете да ме намерите в хотел „Мартинес“ — той ме гледа втренчено доста дълга минута през малките си очила. — Eh bien, пожелавам ви приятна вечер, мадам Лафорет — леко се поклони. Пожелавам ви и добър апетит. — И той се отдалечи толкова тихо, колкото и се беше приближил.

ГЛАВА 28

Изведнъж вечерята се превърна в общо събитие. Масите бяха събрани една до друга и моите гости, с изключение на мистър Фалкон, който замина нанякъде с мотора си, се скупчиха един до друг, наляха си вино и предложиха теориите си по изказването на адвокат Дюма, започнаха да разглеждат внимателно законовия документ, да разсъждават за богатството и репутацията на Лорен Солис и да се питат защо ли точно той иска да ми отнеме дома.

— Това тук не е само твоят дом, това е твоето средство за прехрана — напомни ми строго Джери Шауп.

После мис Найтингейл каза:

— В дъното на това стои Патрик, сигурна съм. Джак Фарар, който не познаваше Патрик, каза:

— Това тук се оказа малко по-сложно, отколкото първоначално мислех.

Ред Шауп отвърна, че тези думи са изказването на годината. Шокът за мен беше толкова силен, че въобще не можех да мисля за готвене, така че Мари се справи с вечерята, а Жан-Пол я сервира. И, този път, всички ядоха едно и също ястие. Извиних се, разбира се, но никой нямаше нищо против. Всъщност масата се превърна в нещо като парти, гостите си наляха още вино и си вземаха от ризотото и салатите, после изядоха и малките парчета ябълков пай. След това отново си наляха вино и разговорът се прехвърли на това, каква трябва да бъде следващата ни стъпка.

— Адвокат Дюма беше прав — каза Джак. — Ако искаш да разбереш какво става, трябва да се срещнеш със Солис.

Говореше се, че е направил първата си голяма сума пари, като е продавал оръжие дори на враговете на държавата си. Сега обаче беше „гражданин на света“ и управляваше финансовите си операции, които обхващаха цялото земно кълбо, от луксозната си яхта. Бизнесът му включваше хотели, недвижима собственост и нефт. За Солис се

говореше още, че притежава най-голямата флотилия от танкери на света.

Като забелязаха ужаса, изписан на лицето ми, всичките ми гости предложиха да дойдат с мен, но накрая беше решено, че ще ме придружат само мис Найтингейл и Джак. Джак отиде да се обади на адвокат Дюма, но той не беше в хотела си, така че си наляхме още вино и зачакахме той да върне телефонното обаждане.

Беше почти полунощ, когато телефонът звънна. Двойката младоженци вече имаха доста сънен вид, Папагалчето беше сложила момчетата в леглото, а семейство Шауп играеха някаква игра на карти. Спогледахме се мълчаливо един друг и Джак отиде да вдигне телефона. Когато се върна, попитах, останала без дъх:

— Е...?

— Беше адвокат Дюма. Имаме среща със Солис в единайсет часа сутринта на „Агамемнон“, която е закотвена в Монте Карло. Дюма каза, че не можем да не я забележим, защото е най-голямата яхта там.

— „Агамемнон“ — каза замислено мис Найтингейл. — Ето, това се казва интересен избор — грък да кръсти яхтата си на мъж, който е в основата на класическата гръцка трагедия. Агамемнон, както може би знаете, бил цар на Микена и командвал гръцката армия в Троянската война. Взел в плен Касандра, дъщеря на вражеския цар, и тя станала негова любовница. Той се прибрал в Троя заедно с нея, където бил убит от съпругата си, Клитемнестра, и нейния любовник.

Аз не знаех историята за Агамемнон и се зачудих защо Солис е избрал това име. Чувствах, че няма да се зарадвам да срещна мъжа, който беше толкова здраво свързан с тази история.

Джак ме изпрати до вкъщи.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш добре? — попита той, застанал прав с ръце в джобовете на дънките си на моята малка веранда.

— Не — казах, защото вече чувствах, че стомахът ми се свива при мисълта, че ще загубя моя малък хотел.

— Не съм изненадан, защото сигурно щях да изпитвам същото, ако някой просто ми каже, че ще ми вземат къщата.

— Къде всъщност е твоят дом?

— Нюпорт, Роуд Айлънд — той ме погледна и се засмя. — Няма да ти хареса, прекалено е студено.

— Тогава защо още стоиш там?

— Семейството ми винаги е живяло там. Там построих кораба си.

Облегнах се на перилата на верандата, които я отделяха от пътеката. Нямаше луна и морето изглеждаше черно, само танцуващите светлини на яхтата блещукаха в зелено и червено.

— Нюпорт — казах аз. — Богато старо семейство, предполагам.

— Аз си подредих живота така, както исках.

— Аз също.

Той застана до мен, с гръб към морето и със скръстени ръце. Чувствах, че ме гледа.

— Винаги ли си обичала да готвиш? — ме попита.

— Точно така, още когато бях дете. Всъщност баща ми ме научи — засмях се на изненадата му. — Момичетата обикновено не се учат да готвят от бащите си и ако го познаваш, би си помислил дори, че е особняк. Той беше светски човек, красив, с черна коса, сини очи: очарователен мъж на шейсет и две години. Всичките майки на приятелките ми въздишаха по него. Също така и приятелките ми, когато пораснаха достатъчно — загледах се в тъмнината, като виждах красивото лице на баща си да ми се усмихва.

— И ти беше момичето на татко — каза Джак, връщайки ме в настоящето.

— О, така беше! Когато не се чувствах добре, той ми правеше рохко сварени яйца и препечени филийки. Носеше ми ги в леглото и намазваше филийка с жълтък от яйце. Това ме караше да се чувствам като малко птиче и ми ставаше по-добре. Някак си всичко това изглежда така просто, когато си дете — добавих аз. — Просто се обичате един друг и се радваш на живота. Когато татко умря, си помислих, че аз също ще умра.

Ние се гледахме втренчено на слабата светлина, която идваше от прозорците на къщата. Тогава за моя изненада Джак сложи ръце на раменете ми. Той ме погали по цялата дължина на ръката, като ми се усмихваше.

— Съжалявам, нямам препечени филийки, които да те накарат да се почувстваш по-добре тази вечер — каза той. — Ще се видим утре.

Девет?

— В девет е чудесно.

Той стисна раменете ми малко по-силно и тръгна по пътеката към плажа.

Аз чаках на верандата, докато видях светлинките да угасват, и тогава легнах в моето самотно легло.

ГЛАВА 29

На следващата сутрин в девет часа моряк в бели шорти и бяла тениска с надпис „Агамемнон“ ни чакаше в Сен Тропе. Трийсет и седемфутовата яхта „Слънчев лъч“ би се сторила много луксозна на всеки, но само докато види „Агамемнон“. Но тя беше закотвена в по-дълбоките води край Монте Карло.

Представете си изключително луксозна яхта, а после удвоете размера. „Агамемнон“ беше дълга двеста и четирийсет фута. На нея бяха кацнали хеликоптер и морски самолет, ескортираха я цяла флотилия мощни лодки, екипажът се състоеше от около петдесет души, включително, както ни каза морякът, няколко главни готвачи. Тук човек можел дори да си има собствена лодка, на която да се оттегли да прави любов.

Радвах се, че бях направила опит да изглеждам по-достойно и по-възрастна. Бях облякла бяла памучна пола, жълта блуза и еспадрили. Бях прибрала косата си в шнола от черупката на костенурка, бях си сложила червило и тъмни очила — в случай, че започна да проявявам прекалени емоции. Мис Найтингейл беше със синьо-белия костюм, в който приличаше на уеджудски порцелан, а Джак беше в обичайните за него шорти, маратонки и смачкана ленена риза, чиито краища не беше прибрал в шортите. Приличахме на група туристи, готови да се забавляват добре.

— Това е плаващ „Риц-Карлтън“ — каза Джак, когато главозамайващата бяла „Агамемнон“ се извиси от водата пред нас. Друг моряк в бяла униформа ни помогна да изкачим стъпалата към онова, което ни се струваше рай, но можеше да се окаже, че е ад. Имах лошо предчувствие, от което ми се свиваше стомахът.

Един стюард ни поведе по дългия коридор, застлан с килим в цветовете на „Агамемнон“ — тъмносин, обсипан със сребърни звезди. После се изкачихме по махагоновото стълбище, което водеше към огромния салон. Предложиха ни освежителни напитки, които, макар да умирахме от жажда, отказахме. Не искахме да бъдем съблазнявани по

никакъв начин от врага. Казаха ни, че мосю Солис ще пристигне скоро и ни оставиха да си починем в огромното помещение, пълно с произведения на изкуството.

През големия прозорец се разкриваше голяма част от Монте Карло. Никога преди не бях виждала града от този ъгъл и се изненадах от това, колко зелен и красив изглежда.

Гледах втрещено разпръснатите навсякъде масички от скъпо, почти безценно, дърво, скъпите кожени фотьойли и дивани, достатъчно дълбоки да се изгубиш в тях. Обхванах с поглед картините — всичките на известни майстори, сред които имаше дори две на Пикасо, няколко на Матис, скулптури на Бранкузи и огромната фигура на танцьорка. Забелязах старите венециански огледала и всичките безценни изящни дреболийки, повечето от които — антикварна рядкост. И тръпките на страха запълзяха по гръбнака ми. Нямах начин да мога да се преборя с този крал на богатството. По някаква странна причина, Солис искаше моя малък хотел и вече не изпитвах никакво съмнение, че може да го получи. Всъщност той би могъл да получи всичко. Загадката беше в това, защо го иска.

Джак посочи фигурата на танцьорката, чийто автор беше Ники де Сен Фал.

— Помниш ли, не всичко е свършило, щом дебелията лейди все още пее — каза той, с което ме накара да се засмея.

И точно в този момент Лорен Солис влезе в салона. На лицето му се изписа изненада, когато чу смеха ни. Тя бързо се смени с усмивка и той забърза към нас с протегнатата ръка. Беше по-стар, отколкото очаквах и колкото бях преценила от снимката му. Беше огромен мъж, подобен на мечка, със сребърна коса, безупречно облечен в бял ленен костюм и тъмни очила, които не свали.

— Добре дошли, добре дошли на „Агамемнон“ — каза той.

Две стъпки зад него стоеше пищна блондинка, достатъчно млада, за да му бъде внучка, висока над шест фута и облечена така, че дрехите по-скоро да разкрият, отколкото да закрийт тялото. Носеше още заслепяващи диаманти — на ушите, около врата, на китката и на три от пръстите си. Хвърлих поглед на мис Найтингейл, за да разбера какво мисли тя, но лицето не издаваше реакциите ѝ. С перлите си, тя наистина много приличаше на английската кралица. Наклони

царствено глава, докато се запознаваше със Солис, който след това каза:

— А това е съпругата ми, Евгения.

Евгения дори не си направи труда да кимне с глава. Настани се в едно от скъпите кожени кресла, разположено малко зад това на съпруга ѝ, кръстоса крака, запали цигара и започна нетърпеливо, и дори раздражено, да ни фиксира с поглед.

Лорен Солис веднага ме избра за своя жертва. Но ми се усмихна, когато взе дланта ми между своите две.

— Мадам Лафорет, очарован съм да се запозная с вас — каза той и, за моя изненада, бях готова да се закълна, че всяка дума е истина. — Толкова е жалко, че обстоятелствата са така... неблагоприятни. Да, много неблагоприятни.

Най-сетне възвърнах гласа си и представих мис Найтингейл. Солис наведе почитателно глава над ръката ѝ — като че ли беше истинска кралица.

— А това е мистър Фарар — аз докоснах ръката на Джак, за да получа някаква утеха. — Той е приятел — добавих, като че ли бързах да защита по някакъв начин нашата връзка, просто в случай, че Солис си задава въпроси.

Солис стисна ръката на Джак, после ни посочи къде да седнем. Всъщност ни нареди един до друг на дивана като редица патки, а светлината от огромния прозорец ни заслепяваше. Той седна непосредствено срещу нас. И така се сдоби с преимуществото да гледа право в очите ни и идеално да наблюдава реакциите ни, докато в същото време остава в сянка.

— Първо — каза той, — нека ви предложи нещо за освежаване. Днес е толкова горещо. Евгения — обърна се той през рамо, — извикай Маноло, кажи му да донесе студени напитки за моите гости. И баклава — обърна се към нас. — Освен ако не предпочитате нещо друго? Вино? Шампанско? Бърбън?

Зад него, Евгения вдигна слушалката на вътрешния телефон и предаде поръчката. После дръпна отново от цигарата си и кръстоса крака, този път — обратно. Солис ме изгледа, все така иззад тъмните стъкла на очилата.

— Каня се да ви разкажа историята на живота си, мадам Лафорет — каза той, без да обръща никакво внимание на другите. — Така ще

разберете защо съм това, което съм. Бизнесмен. Ако беше другояче, нямаше да бъда тук днес. Както и вие, мадам.

Той приглади назад гъстата си сребриста коса, направи знак на Маноло, който се появи почти веднага, и аз заподозрях, че е чакал до вратата, а напитките са били вече подредени на таблата. Маноло я остави на масичката до Солис, после застана, сложил ръце, облечени в бели ръкавици, на гърба си, очакващ следващите заповеди на господаря си.

— Мис Найтингейл? — запита Солис. Тя скромно отказа. — Тогава може би малко баклава? — той хвърли алчен поглед към чинията. — Тази ми е любимата, всъщност може да се каже, че ми е слабост.

Маноло взе сребърните щипци, постави квадратно парче баклава върху чиния от крехък китайски порцелан, която остави на малката масичка до мис Найтингейл. Изпълни същото представление и за мен, после и за Джак. Направи крачка назад и отново постави ръце на гърба. Забелязах, че не сервира баклава на господаря си. Ние също не докоснахме нашите парчета.

— Вода с лед за всички — нареди Солис на Маноло с толкова щастлив вид, сякаш ни предлагаше ключовете за царството си. — Позволете да ви кажа, че — баклавата не е от деликатесите, които можех да си позволя да ям като дете. О, не. Минаха години, преди да мога да си позволя да сложа в уста нещо различно от основна, питателна, храна. Хляб, кускус, ориз — той ни намигна иззад тъмните стъкла. — Бях, може да се каже и така, сираче от Третия свят, още преди фразата „Трети свят“ да се беше оформила в съзнанието на когото и да било. И бях сам в този свят на бедност и липса на образование — отпи от водата с лед. — А това не е добра позиция, както може би сте се досетили.

Зад него, Евгения затвори очи — като че ли съпреживяваше болката на съпруга си.

— Нищетата е една и съща, в който и да е град на света — продължи Солис. — Атина, Рио, Каракас... Спиш на улицата, ядеш каквото успееш да откраднеш, живееш с онова, което успееш да изкараш с хитрост, а ако не можеш, ами, тогава, просто умираш на улицата. Животът може да бъде много кратък, а смъртта — особено милостива за бедните — направи пауза, за да отпие още една дълга

глътка вода. — Но, разбира се — усмивката му отново се появи, — моята история, както ще можете да чуete, има щастлив край. Макар да не е била щастлива през цялото време. И ще започнем, както би трябвало да е с всички истории, от самото начало.

ГЛАВА 30

— Аз бях само на шест години, когато майка ми беше блъсната от камион на улицата и умря — започна Солис. — Тогава научих моя първи урок за истинската нищета. Животът ми нямаше никаква стойност. Майка ми нищо не струваше. Не знам дори къде е погребана. Сигурно просто е захвърлена някъде, до някой селски път.

На лицето ми трябва да се е изписал шок, защото той се наведе напред, към мен, подпря лакти на коленете си и ме погледна в очите.

— Ние живеехме в Мароко — каза, — но баща ми беше грък. Той ме взе при себе в Атина. Бяхме бедни, както знаете — направи пауза и ни погледна. — Всъщност вие не можете да разберете, защото единствено човек, който е бил толкова беден, колкото бях аз, може да познава истинската нищета.

Той разтвори широко ръцете си, като че ли да обхване разкошния салон, богатството, което съдържаше, младата си и изискана съпруга, целия невероятен кораб, който беше под негово командване.

— Вие виждате само това — и, за мое нещастие, то е единственото, което всички виждат в Лорен Солис, защото се интересуват само от това, че съм богат.

— А вие можете ли да ни подскажите някаква друга причина, за да се заинтересуваме от вас, мосю Солис? — каза мис Найтингейл остро, като явно се съпротивляваше на неговия чар.

Той я погледна за момент иззад тъмните очила и въздъхна толкова дълбоко, сякаш въздишката излизаше направо от сърцето му. Испитах нежно съчувствие.

— Съмнявам се, че това е възможно за малкото време, което ще прекарам във вашата компания, мис Найтингейл — каза той, — но ще се опитам.

Погледнах Джак с крайчеца на окото си. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а лицето му беше безстрастно. Само аз, изглежда, се поддавах на чара на Солис и се разчувствах от неговата тъжна история.

Но не бях права, имаше още някой. Евгения разкри дългите си крака и застана пред съпруга си. Тя грациозно обви врата му с ръце.

— Бедни мой — каза тя с руски акцент. Целуна го по посребрялата коса, а Солис взе ръката ѝ и я постави внимателно на бузата си.

— Евгения е чувала това и преди — каза той.

— Но всеки път страдам еднакво — прошепна тя и отново седна на стола си.

— Скоро, след като пристигнахме в Атина, баща ми ме изостави — продължи той. — Или просто умря, не знам. Така и не узнах, защото никога повече не го видях, нито пък чух нещо за него. Живеех по улиците на Пирея, пристанището на юг от Атина, приемах всяка работа, независимо колко странна ми се струваше, изпълнявах различни поръчки, носех и най-тежките товари. Бях малък работен кон, но се учех бързо. Знаех, че сигурно ще има и нещо по-добро от това в съдбата, която ме очаква. А съдбата ми беше в моите ръце, белязани вече от тежката работа.

Той протегна ръцете си, за да ги видим — гладки, с поддържан маникюр, ръце на богат човек, ако не на джентълмен.

— Нямах семейство, нищо, което да ме задържа в Гърция, затова излъгах за възрастта си и се записах да работя на един танкер, което, означаваше да бъда нещо като роб. В онези дни танкерите бяха много по-малки, отколкото са сега — направи пауза за момент, като че ли да си спомни по-добре, после продължи: — Потеглихме за Марсилия.

— Марсилия? — чух гласа си да повтаря думите му, а той свали тъмните си очила и за първи път успях да надникна в очите му. Тъмни очи, нежни очи. Прозорците към неговата душа. И почувствах, че потъвам в тях.

— Виждам, че ме разбирате много добре, мадам Лафорет — каза той. — И, да, Марсилия е връзката. Бях момче, което си нямаше нищо на света. В Марсилия ми помогна една жена, която преди това ограбих, защото просто няхах избор. Или това, или смърт. Жената се казваше Нилда Лафорет и никога няма да забравя нейната мила и добра душа. Тя отказа да ме предаде на полицията. Даде ми храна, говори с мен така, както никой никога не беше говорил с мен през краткия ми живот. Отнесе се с мен като с човешко същество и аз никога не я забравих. Много години по-късно, имах възможността да върна добрия жест. О,

то всъщност беше нещо повече от просто добър жест или благотворителност. Онова, което Нилда Лафорет направи, беше, продиктувано от истинска, човешка любов. Боготворях тази жена — каза той, все така приковал погледа ми. — Макар да нямах контакти с нея след онази първа година, в която тя ми помогна. Но когато чух, че е починала, поръчах мраморен паметник за гроба ѝ — направи пауза, после добави: — И, разбира се, Патрик Лафорет беше неин внук.

Евгения се изправи и започна да ме гледа от горе на долу. Беше красива. Притежаваше естествена красота — руса коса, пищни, но твърди гърди и безупречна златиста кожа. Солис погледна към нея през рамо и тя отново го прегърна.

— Ти си толкова добър човек, мили мой — прошепна тя достатъчно високо, за да я чуем всички, после отиде до прозореца и се обърна с гръб към нас, загледана в ослепителния Лазурен бряг.

— Патрик Лафорет имаше лошата слава на човек, който много обича да залага — продължи Солис. — Когато вие го срещнахте в Лос Анджелис, той вече беше затънал до гуша в дългове. Казината му отпускаха доста щедър кредит и за известно време всичко беше добре. Но в залагането е както в любовта — ту губиш, ту печелиш. На Патрик не му беше останало нищо, когато дойде при мен и ме помоли да му дам заем, за да затвори устите на кредиторите си. — Солис направи достатъчно дълга пауза, за да ми се усмихне — Кредиторите обаче са хора със студени сърца, а и бизнесът си е бизнес. Патрик беше в положение, което можеше да бъде описано така: всичко или нищо. Всичко, което можеше да заложи, за да му дам заем, беше хотел „Ривиера“. И така, аз дадох на Патрик парите и предполагам, че е платил на кредиторите си. И, виждате ли, мадам Лафорет, сега аз съм законният собственик на хотел „Ривиера“.

— Това не може да бъде! — каза Джак. — Като съпруга на Патрик, мадам Лафорет е била съсобственичка на хотела.

Солис поклати бавно глава. Усмивката му внезапно беше загубила всичкия си чар.

— Патрик подписа документите за заема преди брака.

Шокирана, аз успях да се изтръгна от магията на чара му. Солис ми беше замаял главата с приказките си за това, как се е издигнал над нищетата, с това, какъв щедър и благороден човек е, само за да забие дълбоко ножа накрая.

— Мосю Солис, кажете ми защо точно искате хотел „Ривиера“?
— запита мис Найтингейл.

— Има един очевиден отговор, мис Найтингейл, и това е единствената причина Патрик да успее да заложи имота си. Невероятно е да откриеш незастроена земя точно до морето, тук, на Лазурния бряг. Аз съм сигурен, че мадам Лафорет не знае, че земята от другата страна на полуострова е включена в имуществото. Патрик беше съвсем затънал. За съжаление, той играеше на комар непрекъснато. Но — Солис разтвори ръцете си отново, като ни накара да се усмихнем — един комарджия никога не се поучава от грешките си. И, което е по-важно, един комарджия не се интересува от нищо. Хазартът е всичко, което има значение за него.

Като по магия, Мосю Дюма се появи до Солис. Аз дори нямах представа, че е в стаята. Евгения все още гледаше през прозореца и пушеше, като нервно изтръскваше пепелта в кристалния пепелник, който беше в другата ѝ ръка.

— Евгения, трябва ли да пушиш тук? — каза Солис студено. — Това не е добре за изкуството.

Евгения загаси цигарата. Мосю Дюма застана до стола на Солис и зачака инструкции.

— Господине?

— Покажи на тези хора документите, Дюма.

— Да, господине.

Дюма застана до мен и ми подаде копие на договора, с който консорциумът Солис пледираше за правото на собственост върху имуществото и земята, известни като хотел „Ривиера“. Беше с дата шест месеца преди сватбата ми с Патрик и беше подписан ясно от него. Подадох го на Джак.

— Предполагам, че това е подписът на Патрик — каза той.

Аз кимнах. Бях изключително доволна, че не бях отпила нито глътка от водата с лед, предложена ни от Солис.

— И така, сега вие ме мразите, мадам Лафорет — каза Солис, — заради бизнес сделка, която се е оказала изгодна за мен. Позволете ми да ви припомня, че нещата можеха да стоят и по съвсем друг начин. Патрик беше комарджия, той можеше да спечели пари да ми върне заема и всичко щеше да бъде забравено. Наистина вие трябва да вините Патрик, а не мен, мадам Лафорет. А единствената причина да

дам заем на Патрик и да му спася кожата, беше неговата баба. Жената, която помогна на момчето от улиците преди толкова години.

С мъка станах от дивана и смутено смъкнах надолу сега измачканата си бяла памучна тениска. Джак и мис „Н“ застанаха до мен, когато казах:

— Адвокатът ми ще трябва да види тези документи, мосю Солис.

— Сигурен съм, че вие ще ги намерите за достоверни.

Мис Найтингейл стисна здраво чантата си и премести очилата си малко по-нагоре. Помислих си, че изглежда твърда като скала, бастион на благоприличието. Хвърли бърз поглед на вече киселата красавица.

— А какво мисли за всичко това мадам Солис? — каза тя.

Евгения извърна очи от гледката на Монте Карло и фиксира мис „Н“ с поглед, изпълнен с чувства.

— Много просто — каза Солис. — Аз ще дам на Евгения хотел „Ривиера“ като малък подарък. Тя може да прави каквото пожелае с него.

Евгения му отправи разтапяща сърцето усмивка, подпря се на прозореца и тихо загледа тавана.

Маноло отново се появи отнякъде — като всички на този кораб. Срещата ни с Лорен Солис очевидно беше към края. Той не се ръкува, дори не каза довиждане.

Обърнах се да го погледна за последно. Той все още седеше, където го заварихме, но гледаше Евгения. Не можах да видя лицето му, но видях изражението на нейното. Помислих си, че може да се опише като щастие.

ГЛАВА 31

Ние седяхме в кафене в Антиб, чиито столове бяха на тротоара, съзерцавахме студените питиета, които изглеждаха неспособни да утолят жаждата ни, и обмисляхме разговора ни на „Агамемнон“ с Лорен Солис.

— Скъпа моя, ти знаеш какво стои в дъното на всичко това, нали? — каза мис „Н“.

Аз я погледнах.

— Какво?

— Ами, сексът, разбира се. „Търси жената“, казват французите и в този случай вярвам, че я намерихме.

— Евгения — каза Джак. Челото му се проясни, когато му хрумна нещо. — Господи, сега си спомних къде видях Фалкон. Беше в Caves du Roy. Той беше бодигард на Евгения Солис. Държеше всички на една ръка разстояние, че дори и на келнерите им беше трудно да се справят.

— И тогава ти си я забелязал — казах аз.

— Разбира се, че я забелязах. Просто не може да не я забележиш дори както си върви по улицата, а какво остава в нощен клуб, когато тя танцува на масата и се гордее с това.

— Пред съпруга си — каза мис Найтингейл замислено. — Колко интересно.

— Тя трябва да е обезумяла — добавих аз.

— Не, не е луда — каза мис „Н“. — Тя просто има точно такъв съпруг, какъвто иска. И е жена, която знае как да играе играта. Красотата е нейното предимство, парите — неговото.

— Тя иска дома ми — казах аз злобно. — Дори нещо повече — тя просто го получи. Сигурно ще го събори и ще построи разкошна четирийсетстайна вила с площадка за хеликоптер, ще наеме двайсет прислужника и ще прави диви партита, където ще танцува на масата, така че нейните привърженици ще се възхищават на стила ѝ.

— Говориш като истинска жена — каза Джак.

— Това е истината, сигурна съм.

— Аз също съм уверена в това — каза мис „Н“. — Но също така съм сигурна, че в този мъж има нещо повече, отколкото се забелязва на пръв поглед.

— А онова, в което аз съм стопроцентово сигурен, е, че Лола е в беда — каза Джак.

Гледах леденото си питие с мисълта, че вече съм загубила хотела си, моя истински „дом“. И то само заради Патрик и страстта му да залага.

— Трябва да се свържем с бащата на младия Олдройд в Авиньон — каза мис „Н“, с което прозвуча като опитна секретарка, която държи всички нишки в ръката си. — Трябва да получим съвет от адвокат по въпроса.

Джак взе ръката ми в своята. Дланта ми беше влажна от здравето стискане на чашата с леденото питие, но той като че ли не забеляза.

— Знам със сигурност, че съдебните дела се проточват доста дълго време тук, във Франция, особено тези, свързани с недвижима собственост. Ще минат години, докато книгата се придвижат по стълбицата на бюрокрацията, защото за всички видове книжа има подходящи канали и е трудно да се преминат, дори да имаш много пари. Всъщност многото пари, наистина големите пари, понякога могат да забавят нещата, вместо да ги ускорят. Така че, ще имаме време да премислим нещата.

Забелязах употребата на думата „ние“ и инстинктивно стиснах ръката му в отговор. Искаше да ме накара да се почувствам по-добре, но не бях сигурна, че мога да приема обяснението му за чиста монета.

Джак плати питиетата и ние тихо тръгнахме обратно към хотела. Навсякъде беше спокойно, нямаше никой наоколо, дори Надин не беше в кухнята. Мис „Н“ каза, че ще отиде в стаята да си почине и да обмисли отново нещата. Джак щеше да се върне на лодката си, а аз щях да отида в моята къщичка да се опитам да измисля какво мога да направя, за да спася дома си.

— Благодаря за всичко — казах на Джак, докато заедно вървахме надолу по пътеката. Той ме погледна с присвити очи.

— За какво? Не можах да помогна много.

— Ти опита. Това е важното.

Той ме завъртя с лице към себе си. Можех да усетя топлината на ръцете му през блузата си.

— Виж, аз наистина исках да ти помогна. Мъж не би трябвало да изостави съпругата си в такава ситуация, не е правилно.

— Нищо не беше правилно между мен и Патрик доста дълго време — свих рамене аз. — Точно така беше.

Ние седяхме там, неговите ръце на раменете ми, и се гледахме един друг. Той каза:

— Истина е това, което ти казах. Бюрокрацията ще задържи делото дълго време. Ти няма да бъдеш изхвърлена утре.

Аз кимнах, без да откъсвам поглед от неговия.

— Да — казах аз.

И тогава той наведе глава и ме целуна. Устните му бяха топли, плътни и стегнати, дъхът му беше сладък. Това не беше страстна целувка, по-скоро беше целувка между двама души, които изведнъж могат да изпитват загриженост един към друг. Което, ще кажете вие, е прелюдия на любовната игра. Защо аз ще се загрижа за него или той за мен, не мога да осъзная и двете. Това беше точно така, появиха се искри между нас.

— Почини си малко — каза той. — Ще те видя по-късно, на терасата за вечеря.

Аз кимнах, като го гледах как върви към скалите на пристана и неговата малка лодка. Той не погледна назад. Като че ли летеше през спокойния тюркоазен залив.

Казахме на моите гости лошите новини по време на питиетата по-късно на терасата. Казахме им също, че Фалкон е бодигард на Евгения и очевидно работи за Солис.

— Тогава защо стои тук? — попита Ред.

— Проверява ме, предполагам — казах аз мрачно. — Или по-скоро проверява имота на Евгения. Вие го видяхте да обикаля наоколо и да записва нещо.

— Мистър Фалкон напусна днес следобед — каза мис „Н“. — Бях на балкона си и го видях да тръгва. Той носеше чантата си и буквално изхвърча с „Харлито“ си. Нали си е платил сметката?

Аз се вторачих в нея. Не знаех нищо за напускането на Фалкон.

— Надин трябва да се е погрижила за това — казах.

— А идвало ли ти е наум, че Фалкон може би проверява дали Патрик няма да се покаже? — каза Джак, а аз се извърнах и го погледнах втренчено, с широко отворена от изненада уста. Както впрочем и всички други. — Може да си е помислил, че знаеш къде е Патрик — добави Джак. — Днес разбрах, че във Франция е много трудно да се извърши прехвърляне на недвижима собственост, ако не присъстват всички заинтересувани страни. Във Франция също така не е възможно да смятат човек за мъртъв, ако не са изминали поне десет години от изчезването му. А това наистина може да възпрепятства Солис в неговите намерения.

— Десет години — казах аз. Мислех за това, дали е възможно Патрик да е мъртъв. Не ми изглеждаше възможно.

— Десет години, през които ти можеш да живееш много по-добре без него — каза твърдо Ред, с което ме накара да се засмея. По дяволите, знаех, че това е самата истина.

Налях още вино — от моето собствено розе, което узряваше малко по-нагоре по хълма от топлата слънчева светлина, от моето лозе, където гроздовете натезаваха през първите студени есенни сутрини. Моето вино имаше вкуса и аромата на лятото. Погледът ми улови този на Джак, докато пълнех неговата чаша. В очите му имаше намек за усмивка.

— Ей сега ще се обадя на баща си.

Мистър Меден месец свали ръката си от загорелите рамене на младата си съпруга. Тя приглади назад късата си златиста коса и го погледна с любов, а моето сърце се разтопи, както ставаше винаги, когато ги виждах заедно. О, да бъдеш млад и толкова влюбен, колкото бяха те, да бъдеш младоженец и целият живот да е пред теб, без грешките, които аз направих.

— И така — казах и извадих тейфтерчето, в което записвах поръчките, — мога да ви препоръчам печените зучини, пълнени със скариди и гарнирани със сос, подправен с босилек, *soûpe au pistou* и зеленчуците, задушени в сос от спанак. После има домашна юфка, пиле фрикасе и сварено дивечово месо, печено агнешко с розмарин и чесън, което сервираме с варени картофи. Рибата днес е речна, печена и подправена с ароматни билки. А за десерт, освен обичайния сорбет,

имаме плодова салата и печени плодове в ягодов сос. Плюс шоколадовата торта, която направих вчера следобед.

Тази моя рецитация беше посрещната с весели викове и ръкопляскания. Точно тогава мистър Меден месец се върна и ни съобщи, че баща му вече е говорил с него „за всички подробности“, но че ще разговаря с мен утре.

Благодарих му отново, взех поръчките и се скрих в моето убежище — кухнята. Скрембъл вече се беше настанила в саксията с хибискуса, беше пъкнала глава под крилото си и спеше в блажено неведение, че скоро може да бъде бездомна.

И, като говорим за домове, всичките ми гости щяха да си тръгнат тази седмица. Само още няколко дни и аз щях да остана съвсем сама в малкия си рай. Само дете той вече не беше мой.

ГЛАВА 32

Беше полунощ, когато, точно като Пепеляшка, която напуска бала, аз най-накрая тръгнах от терасата към вкъщи. Бях пожелала приятна вечер на гостите си още преди час, но нарочно се бавех. Заедно с Жан-Пол почистихме кухнята и планирах храната за следващия ден с Мари. Истината беше обаче, че не исках да бъда сама.

Видях през тъмната вода светлините на „Лошото куче“ и се замислих за Джак Фарар. Тогава забелязах, че неговата лодка все още е закотвена на пристана.

Той ме чакаше пред дома ми, седнал на дивана на верандата, кръстосал удобно единия си крак върху другия.

— Знаех, че ще се прибереш по някое време — каза той.

Аз улових проблясването на усмивката му в полунощния синкав здрач и почувствах, че сърцето ми прескочи, което винаги значи проблем. *Престани, казах си аз строго. Този мъж не значи нищо за теб и ти също за него. Той просто е приятел, нов приятел, който се опитва да ти помогне, това е всичко.*

— Е, добре, аз съм тук — казах аз и седнах до него. — Да.

Почувствах, че ме гледа.

— Добре ли си?

— Така мисля. Благодаря за въпроса все пак.

— Това е добре.

Ние слушахме лекото плискане на Средиземно море, което миеше брега.

— Говорих с приятеля си детектив в Марсилия — каза той. — Форенци не откри нищо в „Поршето“. Само отпечатъци. Всичките бяха на Патрик.

Аз кимнах.

— Благодаря — просто бях доволна, че не беше кръв.

— Ти си прекрасен готвач, знаеш ли? — попита Джак, като смени темата.

— Това ми е работата.

— Да, но някои готвачи мразят това, което правят. Ти готвиш с любов.

— Любовта трябва да се разпростира навсякъде — казах аз насмешливо, но той не се засмя. — Така, ако мислиш, че съм толкова добър готвач, и между другото, думата е главен готвач, защо не дойдеш на вечеря утре вечер? — попитах. — Това е свободната ми вечер и можем да вечеряме тук — не добавих „сами“ — думата, която изникваше в съзнанието ми цяла вечер, но той знаеше какво означава поканата ми.

— Благодаря, ще ми хареса — той се изправи и загледа надолу към мен. — Сигурна ли си, че ще си добре утре вечер?

— Сигурна съм.

— И така, в колко часа?

— Какво ще кажеш за девет? — в Южна Франция вечеряхме късно и девет беше достатъчно рано, така че да не изглежда, че съм го поканила да прекара вечерта при мен.

— Ще бъда тук.

Ние седяхме и се гледахме един друг.

— Прекрасна вечер — каза той, като съзерцаваше звездите.

— Те по същия начин ли изглеждат от лодката ти? — попитах аз и той се усмихна.

— По-добре.

— Всичко е по-добро на лодка, предполагам.

— Не всичко — той се пресегна за ръката ми.

През сключените ни ръце премина леко трептене, докато седяхме и гледахме звездите. Почувствах, че Джак се обърна леко към мен, и осъзнах, че ме гледа. Срегнах погледа му.

— Лола? — той наведе глава и целуна ръката ми.

Това беше най-сладкият жест, така джентълменски, но, от друга страна — толкова секси, разтопих се като злато. Прокара дланите си по голите ми ръце, повдигна тежката ми коса, хвана главата ми и ме придърпа към себе си. И ние се целунахме.

Хората казват, че очите са прозорците към душата, но устните са първото прекрасно докосване в любовната игра. Отначало целувката е нежна, колеблива, гледаш другия в очите и очакваш онзи момент, когато, с широко отворени очи, вие ще слееете тялото и душата си в едно.

Първата ми целувка с Джек Фарар не можеше да се сравни с нищо друго, преживяно досега. Исках да се разтопя в тялото му, да стана част от него. Всички мои женски желания се бяха събудили в един кратък миг и аз вече не бях вдовицата на Патрик. Отново се почувствах жена и, макар и само за една нощ, Джек Фарар беше мой.

След доста време той откъсна устните си от моите и ние седяхме, прегърнати, с омекнали от желание колене.

— Още! — аз погалих устните му с език, а той се засмя и каза, че е щял да поиска същото. Тогава, за мое удивление, ме вдигна и внимателно ме внесе през моята собствена врата направо в спалнята.

— Няма да се забърквам сериозно с теб — казах аз, като се смеех с гръб към него, защото това беше истински щастлив случай. Факт е, че това беше един от най-щастливите моменти в целия ми живот. — Ела тук — казах аз, хвърлих блузата си на пода и се излегнах на леглото като истинска Изабел. Той се засмя, захвърли собствената си блуза, панталоните си и бельото. Не можех да сваля очи от него. Откъдето и да го погледнеш, моят Гол мъж беше дори по-перфектен, отколкото през бинокъла.

— Нищо не си видяла преди — каза той, като се смееше, — но ще запазя всички твои тайни непокътнати.

— Искам да ги споделя с теб — пожелах си аз, докато смучех ухото му и треперех от удоволствие от допира на ръцете му.

— Красота — прошепна той. — Толкова си красива, Лола, позволи ми да те докосна тук, позволи ми да те открия...

Устните му обходиха тялото ми и ме заляха вълни на удоволствие. Усмихнах се.

— Вкусно — казах аз, след като го целунах. — Ти си най-сладкият мъж...

И моето старо балдахинено легло се люлееше от нашия ритъм, като правихме любов през нощта.

— Никога — казах аз тихо, — никога преди не е било същото... — той ми затвори устата с целувки и влизаше в мен отново и отново, докато не се разтопих изцяло от удоволствие. И нищо нямаше значение.

Събудихме се призори, а Лошото куче виеше и сумтеше под пролуката на вратата на спалнята. Лежахме по гръб, ръцете на Джек бяха под раменете ми. Обърнах се към него и му се усмихнах.

— Добро утро — казах тихо.

— Как си? — отговори той с усмивка.

И ето, че отново се смеехме и се целувахме. А после трябваше бързо да изтичам под душа, за да започна новия ден, а той трябваше да си тръгне, преди някои от ранобудните ни гости да са тръгнали да се разхождат по пътеката към плажа. Той хвана брадичката ми и твърдо ме целуна. А в следващия миг вече си беше тръгнал. Остави ме с лъчезарна усмивка на лицето.

ГЛАВА 33

Все още замаяна от снощната любовна игра, бях като развълнувано от първия си бал момиче. Тази вечер всичко трябваше да е идеално, включително самата аз.

Проверявах масите отново и отново, пригладдах с длан ленените покривки и сгъвах отново салфетките, разтривах ги между палеца и показалеца си, за да се уверя, че са достатъчно твърди. Нарездах чиниите, суетях се над сребърните прибори и търках отново тумбестите зелени чаши, за да заблестят. Пренаредих букетите бели маргаритки, после, недоволна, забързах обратно към кухнята и смених кристалната ваза с друга — ниска, жълта, изработена от глина. Пръстите ме сърбяха да запаля свещите, но беше прекалено рано. Затова реших да убия времето по друг начин — поставих свещи с аромат на лилии върху камината, а на масичките за кафе — купи с вода, в които плаваха леки бели цветчета.

Всичко беше готово. Реших, че нищо повече не мога да направя, и изтичах отново по пътеката към кухнята.

Ресторантът беше затворен, персоналът имаше свободна вечер. Кухнята беше изцяло моя и аз доволна се въртях и оглеждах „дома си“. Той все още беше мой дом. Не исках в този момент да мисля за тревогите и проблемите си. Тази вечер трябваше да бъде отредена на любовта, на Джек Фарар, който щеше да дойде за вечеря.

Натрупах всичко, което бях приготвила, на табли и ги занесох в котиджа си. Оставих храната на кухненския плот, готова да бъде сервирана.

После легнах във ваната, в която бях сложила ароматни масла, водата стигаше чак до врата ми, а в главата ми се въртяха сладни мисли за моя Гол мъж. Такива мисли, каквито не бих могла да имам, ако съм истинска лейди. Затова източих водата от ваната, пузнах студената струя на душа и останах толкова дълго под нея, колкото успях да издържа.

Стана ми студено, кожата ми настръхна. Подсуших косата си с хавлия, разтърсих глава, после си сложих последователно — лосион, пудра и парфюм.

Отидох бързо в спалнята, за да се облека, и улових образа си в огледалото. Спрях се, за да се огледам по-дълго и по-строго. Като се изключат бръчките и настръхналата кожа, като че ли излъчвах някакво загадъчно сияние. Прокарах ръце по гърдите си, все още високи и твърди; после по корема си — малко прекалено извит навън, като на Рубенсовите мадами, но пък нали съм главен готвач; после по бедрата си — твърди и мускулести, защото съм на крак цял ден. Пръстите ми, странно как ли се случи, се заплетоха в триъгълника между краката ми. Той е по-червен от космите по главата ми. Гледах се втрещено в огледалото — със зачервени бузи, с червена коса, сияеща като свещите и цветята, които бях подредила толкова внимателно. И почувствах отново тръпката, която бях изпитала снощи.

Поех си дълбоко дъх и виновно извърнах поглед. Облякох бързо бельото си — дантелено, разбира се, но бикини, не прашки, с които така и не можах да свикна. И кремаво, не черно, разбира се, защото ми се струва, че черното бельо говори: „Хей, ето ме, тук съм, готова съм, чакам те и цялата съм твоя.“ Макар и да беше така, не исках да го заявявам толкова очевидно. Сутиенът беше нежен като шепот и галеше кожата ми. Въздъгнах дълбоко, изпитвах истинско, чисто удоволствие. Дали онова беше просто прекрасен секс? И дали не се влюбвах в него? Кой можеше да каже? Точно сега, знаех единствено, че е най-хубавото нещо, което ми се е случвало от дълго, дълго време.

Облякох ефирната рокля с цвят на праскова, която беше почти износена по времето, когато Джек Фарар дойде в хотел „Ривиера“. Все още мислех, че тя обгръща чаровно коленете ми, особено когато си обух еспадрилите, макар и да се съмнявах, че първоначално са били предназначени да допълват точно този тоалет. Големи златни халки на ушите ми — от тънките; гривна от мъниста, купена на пазара в Сен Тропе; прокарване на пръсти през косите и — край на подготовката. Ето ме и мен. Напълно готова.

Излязох навън и зачаках. Видях как лодката се отдели от яхтата и заплува към моето заливче. Тогава влязох вътре и запалих свещите.

ГЛАВА 34

ДЖАК

Джак вървеше по пътеката пред къщата на Лола точно в девет и носеше цветя. Вратата беше отворена, мънистената завеса се люлееше от бриза и той почти очакваше Скрембъл да подаде глава и да го клъвне. Вместо това Лошото куче дотича от плажа с онова, което би могло да бъде описано само като „голяма глупава усмивка“.

— По-добре се дръж прилично — предупреди го Джак, докато отдръпваше завесата.

И ето че тя гледаше право в него. Той също я гледаше, обхващаше с поглед прилепналата ѝ прасковена рокля, смешните еспадрили, пристегнати около слабите ѝ глезени с красиви панделки.

— Съжалявам за облеклото — погледна надолу към смачканите си памучни панталони, старите си мокасини и износената си дънкова риза, с която не би се разделил, освен ако животът му не зависеше от това.

— Изглеждаш... много вкусно — каза Лола.

— Всичко ли свързваш с храната?

— В твой случай, да. Ти си добро ястие — каза тя и се сгуши в прегръдката му.

— И ти — той я огледа отдолу догоре, точно както беше направила тя. Докато я целуваше, си помисли, че тя изглежда толкова женствена и уязвима, че чак сърцето му се сви и сякаш буца заседна в гърлото му.

Лола се отдръпна от него.

— За минута си помислих, че роклята ми не ти хареса.

— Роклята много ми харесва — той все още стоеше на прага ѝ с цветята в ръка. Неочаквано, Лошото куче се стрелна край него и почти ги събори. Той имитира ритник по задника му.

— Съжалявам, улично куче е и никога не бих могъл да го науча на добри маниери.

— Хей, сладко куче — каза Лола и то дотича при нея.

Джак я гледаше как обвива ръце около врата на кучето и шепне в ухото му:

— Сладко малко кученце!

Проклет да беше, но кучето направи възможно най-сладката и невинна физиономия и я облиза с език, като отнесе и малко от грима, но Лола само се засмя. После Лошото куче забеляза Скрембъл, кацнала на върха на гардероба, гледаща ги, без да премигва. След минута Лошото куче нададе жалостив вой и се прокрадна напред с отпуснати надолу уши и опашка. Цялото му същество говореше, че е объркан, силно озадачен.

— Междувременно... — каза Джак и подаде цветята на Лола.

— Междувременно...

Тя го гледаше изпод дългите си като на Бамби мигли и притискаше цветята до гърдите си. После цветята паднаха, забравени, на пода и той я целуваше и двамата споделяха колко дълго са чакали този момент...

— Ами вечерята? — запита Лола, когато успяха най-после да си поемат дъх.

— Какво за вечерята? — той отново завладя устата ѝ и почувства как тялото му се разтапя в неговото. Той трепереше, когато ѝ прошепна: — Лола, сигурна ли си, че си готова за това?

Гласът ѝ беше нежен, лек като бриз, когато прошепна в ухото му:

— Да, готова съм — каза тя.

ГЛАВА 35

ЛОЛА

Винаги ли, когато правиш любов с мъж, чувстваш тялото си така, сякаш не съществува, освен като част от неговото? Така се чувстваше моето, когато се любих с Джак Фарар за втори път.

Под неговите търсеци ръце аз се почувствах като изящно изпредена коприна и течна като прясна сметана. Бях Пепеляшка, която се превръща в принцеса, бях заря в небето, бях възможно най-далеч от лекомислената главна готвачка, каквато бях в Енкино, Калифорния. Сега отново бях жена. И ми харесваше.

— Знаех си, че ще изглеждаш точно така — казах му аз, като плъзнах тялото си по неговото, погалих бедрата му, целунах бузите му, шията, прокарах езика си през всяко възможно място. Обичах кожата му, къдравите косъмчета на гърдите му, загара от слънцето, силата на моряшките му ръце.

— Това е, защото ти винаги виждаш — сега той беше захапал устните ми, като ме беше прегърнал така, че да може да ме целува както трябва.

Засмях се, защото това беше истина.

— Разбирам по всякакъв начин.

— Аз не мога да кажа същото за себе си — той облиза устните ми с език, докато се опитвах да нормализирам дишането си. — Ти си пълна изненада.

Сръчках го с лакът.

— Приятна изненада?

— Най-добрата.

Тогава ме положи обратно под себе си, прокара устните си по цялата дължина на тялото ми. Нежно като полъх ме погали първо с пръсти, а после и с език. Извих се към него, отново бях избухнала: планетите никога не са били толкова прекрасни и истинският живот беше забравен, когато той влезе в мен, като ме придърпа към себе си с нежно нетърпение.

— Сладко, сладко, сладко — прошепна той в ухото ми, докато ме любеше. — По-сладко от мед, моя прекрасна Лола — простена покъсно, когато заедно изпитахме удоволствие, и това беше една звездна нощ.

След малко отдръпна тялото си от моето и аз лежах в прегръдките му. Трудно осъзнавах къде съм, коя съм, само това, че съм във Франция, че правя любов през една лятна вечер, че бризът от морето влиза в стаята през отворения прозорец и чувам в ухото си щастливите въздишки на моя любим.

„Lost in France in Love“. Припевът на една стара песен премина през главата ми и аз си спомних баровете, където като дете бях толкова щастлива с един сладолед — и с усмивка като на котка, която току-що е яла сметана. Или по-скоро приличаше на усмивката на Лошото куче, което най-вероятно досега е изяло вечерята ни!

Стреснах се! Бях оставила всичката храна на кухненския плот. Изскочих от леглото и се затичах към кухнята.

Огледах щетите. Лошото куче се беше вторачило в мен и се облизваше без най-малък знак за съжаление. Тропнах с крак.

— Лошо куче! — извиках аз.

Джак влезе. Той огледа разхвърляните останки от предястията; смачканите кости на агнешките котлети; мазното петно сред кестеновите листа, което беше всичко останало от бекона със сирене; и трохите от крекера.

— Господи! — възкликна той и изкара Лошото куче отвън. Чувахме го как лае през пролуката под вратата. То нададе неутешим вой и се отпусна тежко на стъпалата.

— Правилно се отнесе с него — казах аз, все още ядосана, но Джак се смееше.

Изгледах го гневно, но той беше напълно гол и великолепен и ме гледаше по начин, който много ми харесваше. И аз също се засмях.

— Аз и без това вече изядох десерта — каза той, прегърна ме отново и ме целуна.

Останахме в това положение доста дълго време, после казах, защото все пак бях домакинята:

— Имам сирене „Пармезан“ и вкусен пресен хляб...

Джак нададе стон, без да ме изпуска от прегръдката си.

— Лола — каза той, — въобще някога спираш ли да мислиш за храна?

— Не и когато наблизко има гладен клиент — казах аз, хванах го за ръката и го заведох обратно в кухнята, макар и не заради това, за което той си мислеше.

Подадох му бял памучен халат — такива, каквито давахме на всичките си гости. Аз самата облякох един и отидох в кухнята. Взех бутилка от любимото си шампанско от хладилника, напълних кофичката с лед, върнах се във всекидневната и подадох бутилката на Джак, за да я отвори. После пак се върнах в кухнята, поставих парче сирене „Пармезан“ в чиния, после взех кошничка с хляб, ножове, масло и чинии.

Оставих всичко на масичката за кафе и заставах с ръце на хълбоци. Помислих си, че изглеждаме като щастливи съпрузи. Всъщност почти изказах на глас мисълта, че „Джак изглежда съвсем у дома си в моята малка къщичка в този халат и с бутилката шампанско в ръка“. После обаче размислих. Казахме си „наздраве“, чукнахме чашите и отпихме, без да откъсваме поглед един от друг. Като че ли се изпивахме с очи и от това ме полазиха тръпки на удоволствие. Казах:

— Сигурен ли си, че не си гладен? — той кимна, без да сваля очи от мен.

Не си направихме труда, дори да седнем на масата, около която се бях суетила толкова дълго. Седнахме на килимчето и ядохме направо от масичката за кафе. Чупехме от мекия хляб, щедро мажехме отгоре масло и слагахме парченца сирене.

— След страстно любене няма нищо по-хубаво от бутилка шампанско — каза Джак и хвана ръката ми. — Особено когато има и хляб, и сирене.

— Помисли само, какво щастие е, че Лошото куче не се е добрало до хляба — казах аз с пълна уста. Както винаги, умирах от глад, но не беше лесно да се храниш само с една ръка. — А и най-доброто все още предстои. Сложих салатата от омари в хладилника, така че все пак няма да умреш от глад.

— А десерта?

— Зависи.

— От какво?

— От това, дали обичаш плодов кисел.

Той ме погледна втрещено.

— Шегуваш се, нали?

Аз се изкикотих и почти се задавих с хляба. Май не обичаше подобни леки десерти.

— Ами и аз реших, че няма да ти хареса, и затова направих шоколадова торта.

Той се наведе към мен и ме целуна:

— Звучи добре.

— Разбира се, тя е подходящо украсена, но мога да бъда убедена да я сервирам просто със сладолед.

— Аз съм типичен американец. Просто донеси сладоледа.

Само че първо пихме още шампанско, после изядохме салатата от омари, която според мен е идеалната храна за след страстно любене. А може да се изяде и преди любене, хрумна ми впоследствие, макар че, като се замислих по-дълбоко, думата „любов“ не беше спомената от нито един от нас. Може би бяхме правили просто секс.

Все още мислех по този въпрос, когато гребнах щедра порция от салатата и я подадох на Джак. Той върна жеста, като ме целуна още докато дъвчех.

— Казах ли ти вече, че обичам червенокосите жени? — запита той, отметна няколко непослушни кичура от очите ми, погали ме бавно по косата и с това накара нови тръпки на удоволствие и очакване да полазят по гърба ми.

Да, и после забравихме за десерта и отново правихме любов — на килимчето под втрещения поглед на Скрембъл, все така кацнала на върха на гардероба.

ГЛАВА 36

Бяхме в леглото, когато се събудих от трополенето на дъжда по прозорците. Обърнах глава и погледнах към Джак. Той също беше буден и гледаше към мен.

— Дъжд — каза мързеливо. — Кой би си помислил, че може да вали тук, в Южна Франция.

— По-добре пусни кучето вътре — казах аз и едва по-късно осъзнах, че думите ми са прозвучали като думи на добра и вярна съпруга. — Не искам то да се намокри — добавих прибързано.

Джак се беше подпрял на лакът и ме гледаше. Не исках той да си помисли, че се интересувам от една по-дълготрайна връзка. Той беше мъж, който се радваше безкрайно на свободата, която имаше. Можех да взема само онова, което беше склонен да ми даде — тук и сега. Освен това, нали вече никога нямаше да си позволя да се влюбя? Трябваше ли непрекъснато да напомням сама на себе си това обещание?

— Не вярвам в любовта от пръв поглед — казах нервно, за да изясня каква е моята гледна точка. — Нали знаеш за това, как погледите се срещат през стаята и пламват искри...

— Не беше през стаята, а над водата — каза той.

Смръщих вежди озадачена.

— Погледите ни се срещнаха през водата, която ги делеше. Нима си забравила за биноклите?

— Биноклите ли...?

Джак кимна.

— Както и да е, ти не изглеждаше много добре първия път, когато те видях.

— Да, вероятно е било така. Но наистина искам да знаеш, че не вярвам на глупостите за любов от пръв поглед.

— Аз също — той се облегна на възглавниците, а изражението на лицето му беше неразгадаемо.

— Значи така. Ами тогава, просто няма да се влюбваме — звучах абсолютно категорично — като жена, която наистина знае какво прави.

Мис „Н“ би се гордяла истински с мен.

— Ти го каза — беше неговият коментар.

— Точно така.

— Ами тогава, как ще разберем на какво се основават нашите взаимоотношения?

— Със сигурност ще разберем. Както и да е, пак забравихме кучето.

Джак стана от леглото, отиде до вратата — гол, както в първия ден, в който го видях. Изглеждаше наистина толкова добре, както и в мига, в който го бях видяла да излиза от водата — в съгласие с целия свят, като част от него, от природата. А това беше свят, за който аз нищо не знаех. Свят, към който очевидно не принадлежах и в който нямах място. Значи бях права да не искам да се влюбвам. Нали така?

А вече чувствах как решимостта ми се стопява. *О, Господи, ти си толкова жесток, казах си. Всичко ще се повтори, нали, и аз отново ще се влюбя глупаво — ще се закача, ще опра борд или ще се потопя — какъв ли беше подходящият морски термин? — в неподходящ мъж.*

Джак беше пуснал кучето в стаята. Аз го подсуших с най-хубавата си голяма хавлия, докато Джак си вземаше душ (дадох му чиста хавлия, в случай че се чудите). После седнах в края на леглото и Лошото куче се сгуши до мен. Дватама загледахме как Джак се облича. Той пъкна краката си в доста износените маратонки, после се изправи до мен.

— Храната беше превъзходна — каза той с извънредно сериозен вид.

Кимнах.

— Също и шампанското.

— Това ми е любимото.

Той нежно отстрани косата от очите ми.

— Красива си, Лола.

Искаше ми се да кажа: „Не, не съм, освен когато съм в прегръдките ти.“

— Ти също — смотолевих вместо онова, което всъщност чувствах, като се питах дали въобще такова нещо може да се каже на един мъж.

— Искам да ми кажеш — започна той. — Тази вечер сети ли се въобще за Патрик?

Поех си рязко дъх, шокирана. Нима той мислеше, че нямам никакви принципи? Че мога да мисля за друг мъж, докато съм в неговите прегръдки? Поклатих глава.

— Слава Богу — въздъхна той и аз се запитах дали не гледаше на правенето на любов като на някакъв вид терапия — по-съвременна версия на брачната консултация.

— Много бих искал да те поканя на лодката си. Не мога да ти обещаю великолепна вечеря, но мога да обещаю обиколка из залива по залез-слънце и шампанско.

— Мразя лодките — което беше самата истина. Той нададе измъчен стон.

— Тогава, ще трябва да се научиш да ги обичаш, бейби — след това, поднесе дланите ми към устните си, целуна ги, извика кучето и си тръгна набързо.

Отпуснах се на леглото и втренчих поглед в гредите на тавана. Питам се защо съм такава идиотка. Липса на практика, предполагам. А после, само след минути, заспах със Скрембъл на възглавницата си и със спомена за Джак, съхранен в тялото ми. И с дъждовните капки, които продължаваха да потропват по перваза на прозореца.

ГЛАВА 37

На следващата сутрин край моето заливче преминаваха малки лодки с бели платна, но там, където преди беше яхтата на Джак, имаше само тюркоазна морска вода. „Лошото куче“ и Джак Фарар си бяха отишли.

Извърнах се, без да мога да повярвам на очите си. Сърцето ми натежа като камък. Напомних си, жестоко, строго, че и преди съм била наранявана. Щях да преживея и това. Успях някак си да взема душ, да се облека, да се приготвя. За първи път дори не забелязах колко очарователна е кухнята ми, не помислих за това, колко я обичам. Кухнята вече не беше моя. И Джак Фарар не беше мой.

Измърморих bonjour на Надин, която гледа дълго и изпитателно след мен, после си налях малко кафе. Мислех за това, какво бях казала на Джак — по-точно за онова, което изразяваше моето отношение към любовта. Май дори не помнех какво точно съм казала. Помнех само, че беше нещо глупаво, и то само защото Патрик ме беше наранил.

Мис „Н“ ми беше казала да не изхвърлям любовта и романтиката от живота си заради Патрик. Е, а аз не бях я послушала и бях направила точно това.

— Изпий си кафето — каза ми Надин на френски, застанала права до мен. — И ми кажи какво е станало този път.

— Мъже — отвърнах, втренчила мрачно поглед в чашката си с кафе.

— Мъж е по-вероятно. — Тя опря ръце на хълбоци и смръщи вежди. — Надявам се само да не е отново заради Патрик, защото дори на мен вече ми омръзна да слушам за него. Той стои в дъното на всичките ти проблеми.

Съгласих се.

— Но ето, че отново се увлякох и пак сгрехих — казах аз. — Отново се забърках с неподходящ мъж. Прекарах нощта с него, а на сутринта той си беше отишъл. Изчезнал е. — Погледнах Надин нещастно. — Какво има в мен, Надин? Къде греша?

— Прекалено си загрижена за другите — отговори Надин. — Трябва да мислиш повече за себе си. Ти обичаш да доставяш удоволствие на хората, Лола, и всички те обичат заради това. Време е обаче да се замислиш по-сериозно за живота си и за своите affaires de coeur. Забрави Патрик и оправи каштата, в която се е превърнал личният ти живот.

Тя отиде до мивката и започна да трака шумно с чиниите.

— Забрави и Джак Фарар — добави. — Той е като другия, живее собствения си живот, а не е сигурно дали това включва и теб.

Този съвет, макар и съвсем добронамерен, не ме накара да се почувствам по-добре. Горещото кафе имаше вкуса на горчивото хапче на истината.

— Вероятно си права — казах. — Както и да е, основният проблем е в това, че и ти, и аз скоро ще останем без работа. И какво ще правим тогава?

В тъмните очи на Надин грееше топло съчувствие.

— Не бих казала, че точно това ще се случи. — Но ако дойде време хотел „Ривиера“ да смени собственика си, може би ти и аз ще отворим малко бистро в Антиб. Ти ще готвиш, аз ще сервирам, а сестра ми ще посреща клиентите, когато не се грижи за бебетата си у дома. Това е. Когато тя е заета, ще трябва да се справяме двете. И ще успеем, ще видиш.

Беше толкова добра, толкова стабилна. Чувствах, че мога да се опра на нея, защото тя искрено желае всичко да се развие добре за мен. Станах и я прегърнах.

— Благодаря ти, приятелко. Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

Влезе Мари.

— Мадам Лафорет — каза тя.

Вместо обикновената работна униформа, състояща се от къси панталонки и тениска, беше облечена в красива лятна рокля и носеше куфар.

— Мама има нужда от мен у дома, мадам — каза тя.

— О, Боже! — възкликнах аз. — Всички са добре у вас, нали? Нещо с майка ти?

— Мама е добре, но трябва веднага да тръгна. Приятелят ми ще ме вземе от алеята след пет минути — хвърли поглед на часовника си.

— Съжалявам, че трябва да напусна така внезапно, но, както казах, мама има нужда от мен в Лион.

Кимнах. Разбрах. Мари се местеше. Най-вероятно си беше намерила добра работа в Лион, град, където ресторантите бяха добри и храната — наистина превъзходна. Това щеше да бъде стъпка нагоре в нейната кариера. Можех единствено да съжалявам, че не ме е предизвестила по-рано. Но, от друга страна, гостите щяха да си тръгнат скоро. Щях да се справя.

— Надявам се, че всичко ще се подреди добре за теб, Мари — казах и написах чек за заплатата ѝ. — Имаш истински талант за готвач и ще ти дам отлични препоръки — усмихнах ѝ се. — Обади ми се поне един-два пъти да ми кажеш как са нещата при теб. И ти благодаря, че работи толкова усърдно за мен, оценявам това.

Тя като че ли се смути от това, колко спокойно приех нещата, и от добрите ми пожелания. Очевидно беше очаквала да се ядосам и да изразя недоволство.

— Много сте мила, мадам Лафорет — каза тя, после ме целуна бързо три пъти, вместо обичайните два, което, предполагам, беше знак за истинска привързаност. — Желая ви късмет, мадам! — тя взе чека и вдигна куфара.

— Късмет и на теб, Мари — казах аз. Тя целуна и Надин и тръгна.

Двама вече си тръгнаха, помислих си мрачно, и в този момент Жан-Пол мина край прозореца ми. Както винаги, велосипедът му се блъсна в розмариновите храсти и миг след това той влезе, залитайки, в кухнята с ръце в джобовете и замечтан израз на лицето.

— Какво се е случило? — попита Надин отново с ръце на широкия си ханш.

Жан-Пол спря и я погледна.

— L'après — каза той кратко и после добави: — Добър ден, мадам Лафорет. Ще нагледам масите веднага.

Той влезе в стаята си, която беше зад кухнята, и чухме, че пусна душа.

— Любов — казах аз на Надин, — има само един отговор на този въпрос.

Острият звън на телефона се смеси с шума, който Надин вдигаше, докато подреждаше приборите. Обадих се. Беше Фреди

Олдройд, бащата адвокат на господин Меден месец. Обещах да му дам копия на документите днес. Той ми каза да не се тревожа. Щял да ми ги върне веднага щом ги прочете. Каза още, че според него всичко ще се нареди както трябва. Благодарих му, но не му повярвах. В сърцето си знаех, че няма начин да запазя моя малък auberge.

Това не беше добро начало на седмицата.

ГЛАВА 38

Дните неусетно преминаваха, като обвити в мъгла, в обичайните занимания — готвене и оправяне след гостите ми. Жан-Пол също напусна по-рано. Беше си намерил работа за през зимата в Кан.

— Ще се върна следващото лято, мадам Лафорет — обеща той. Посъветвах го да се върне в училище или да започне работа в добра кухня, където би могъл да се учи и да се издига. Но амбицията не беше в характера му. Странното е, че той ми липсваше.

Знаех, че гостите ми си тръгват. Те стояха в антрето, куфарите им бяха разпръснати около тях, оправяха сметките си с Надин до старата маса и си разменяха адреси, като си обещаваха да се свържат. Помогнах им да натоварят багажа си в колите и се обърнах. Моментът, от който така се страхувах, беше настъпил.

— Дръж брадичката си винаги нагоре — каза Буги Лампсон, а две момчета ме взеха в мечешките си прегръдки и казаха, че ще им липсвам, а също така и моите бисквити с какао. Засмях се и им дадох голям плик, пълен със същите бисквити. Те се качиха ликуващи в колата и започнаха да ги ядат.

— Хей, те бяха за самолета — запротестира Буги, но беше твърде късно и тя си тръгна с усмивка на устни.

— Ще следим какво се случва чрез баща ми — каза господин Меден месец и ме целуна.

А госпожа Меден месец ме прегърна силно и ми каза:

— Ние сме на твоя страна, помни, и, разбира се, ще се върнем следващата година.

Махнах им с ръка за довиждане и се обърнах към Ред Шауп, която стоеше спокойно и ме гледаше.

— И сега какво? — каза тя, отметна назад червените си къдрици и ме погледна в очите. Думите ѝ винаги попадаха в целта, от нея не очаквах фалшива симпатия или обещания, че всичко ще бъде наред.

Свих рамене.

— Точно отивах да видя как върви играта на карти — казах нехайно, като използвах хазартна метафора.

— Това е начинът, — каза тя. — Но позволи ми да ти дам няколко съвета. Вземи си почивка, постави себе си на първо място за малко и престани да се грижиш за хората. Особено за мъжете — тя ми хвърли проницателен поглед. — Така, какво стана с Джак Фарар?

— Той си тръгна.

Тя кимна.

— Не завинаги обаче, мога да ти обещавам това — целуна ме и по двете бузи, прегърна ме силно и каза:

— На добър час — и се качи в колата.

Красивият и мил Джери Шауп, който подреждаше багажа и мърмореше за количеството дреболии, които жена му бе успяла да натрупа за един месец, се приближи и ме взе в прегръдките си.

— Ние всички те обичаме, Лола — каза той. — Ти си най-добрата, помни това — качи се в колата и запали. — Ще се видим следващата година — каза Ред, като се подаде от прозореца.

Така се надявах и аз. О, толкова се надявах. В следващия момент вече бяха заминали. Само мис Найтингейл беше останала за още една седмица. Междувременно, тя беше излязла на кратка разходка.

— Нуждаеш се от пространство, скъпа — беше казала. Знаеше какво се беше случило между мен и Джак. — Това ще свърши добре накрая — обеща тя и потегли с малкия „Фиат“, който беше наела.

„О, но дали щеше да е така?“, помислих си докато стоях на празната алея, гледах към внезапно опразнилия се хотел и се чувствах напълно сама.

ГЛАВА 39

Не останах дълго сама. Сребристосиният „Ягуар“ идваше отдолу по алеята с Жизел Кастил на волана. Тя носеше шифонен шал около косата и раменете си и много тъмни слънчеви очила в стила на Грейс Кели във филма „Да хванем крадеца“.

Седях на предните стъпала и гледах как грациозно слиза от колата — първо подаде дългите си елегантни крака, оправи късата си блуза и тогава се плъзна навън, без да показва неща, които не би трябвало. Толкова професионално — като звезда, която слиза от лимузина на холивудска премиера.

Мъжът беше на задната седалка — млад, тъмни очила, бейзболна шапка. Той ме погледна, но не слезе от колата.

— Лола — каза Жизел, като вървеше право към мен, студена и елегантна в семплата си дреха от бял лен.

— Жизел — казах аз. Ние стояхме неловко на стъпалата и се гледахме една друга.

— Трябва да поговорим — каза тя.

Кимнах.

— Моля, влез.

Вътре тя започна да обикаля удобния хол, като вземаше някои неща, за да ги разгледа. Мина през свода в салона, чух токчетата ѝ да тракат по плочките, когато излезе на терасата.

Огледах се и видях това, което тя беше видяла, и изведнъж моят очарователен, малък хотел не изглеждаше достатъчно шик, достатъчно голям. Усецаше се липсата на лукс, но аз винаги съм мислела, че това го прави уютен.

Жизел очевидно не виждаше „чар“. Тя видя доста очукани антики, пъстрите и весели евтини провинциални килими, резките по масата от розово дърво и цветята, поставени в олющената сребърна ваза.

— Така, това е хотел „Ривиера“ — каза тя.

— Да — съгласих се аз.

— Единственият имот на Патрик — добави тя и се разположи на дивана, който уж беше от времето на Луи Не-знам-кой-си, тапициран от мен в плат на жълти и сини шарки.

— Да — отново се съгласих с нея.

— Чух мълвата, че Солис е купил хотела от теб за съпругата си? Това беше въпрос, а не излагане на фактите. Казах ѝ истината.

— Патрик дължеше пари на Солис. Той искаше имота заради неизплащането на дълга. Солис е в правото си да претендира за хотела. Той реши да го даде на съпругата си.

— А, Евгения — тя ме погледна многозначително с тюркоазните си очи. — И при Патрик нещата винаги стояха така — важеше фразата „търси жената“.

Мис Найтингейл беше казала абсолютно същото. Чудех се дали това беше истина, за Патрик и Евгения? И ако беше така, откъде знаеше Жизел?

— Както и да е, мадам Солис ще трябва да се пребори с мен за хотела. Аз имам списък на парите, които Патрик ми дължи. Винаги му давах чекове. Имам техните номера, както и сумите, за които са били издавани. Всички чекове бяха на негово име. Вярвам, че моето искане ще бъде уважено, а не това на господин Солис. В продължение на много години аз давах пари на Патрик — каза тя.

— Това ли искаше да ми кажеш? — брадичката ми беше вдигната нагоре, както ме беше посъветвала Буги Лампсон. Бях високомерна, студена и ядосана на тази богата и хитра кучка, на която не ѝ стигаше, че беше имала съпруга ми, а искаше и дома ми.

— Това е всичко, скъпа Лола. Освен може би само още едно нещо.

— Добре — казах аз предпазливо, защото животът на Патрик беше по-сложен, отколкото си бях представяла. — Какво е то?

— Кажи ми къде е Патрик — каза тя и ме изненада. — Само ми кажи къде е той и аз ще оттегля искането си. Обещавам.

Изгледах я хладно и с безразличие.

— Нямам представа къде е Патрик.

— О, да, имаш — беше се подпряла на вратата, безупречна в белия си лен, с белия шифонен шал около дългата си черна коса и гледаше невинно като безгрешната Мадона. — Предупредих те — каза тя. — Най-добре за теб ще е да ми кажеш къде е Патрик.

Последвах я до вратата.

— Защо да е в мой интерес? — попитах, сега вече наистина бясна.

— Защото, скъпа Лола, Патрик ми принадлежи. Той винаги е бил мой.

Остави ме да стоя на стълбите с озадачен израз на лицето. Разбира се, когато я срещнах, знаех, че е любовница на Патрик, но да ѝ е принадлежал? Жената беше луда.

Като че ли за да потвърди разсъжденията ми, Скрембъл се появи зад ъгъла. Спря да огледа сцената и тогава с пронизващ крясък се затича към Жизел, като махаше с разтворени криле. Жизел закрещя, размаха ръце в опит да я прогони, но Скрембъл кльвна ръцете и, краката ѝ и всичко, до което успя да се добере.

— Махнете това от мен, махнете го! — викаше, използвайки епитети, които не бяха за една дама. Аз просто стоях там със скръстени ръце и мислех дали да отида при Скрембъл. Сама щях да изкълва очите на Жизел, ако доброто ми възпитание не ме беше спряло.

Младият мъж изскочи от колата. Той грабна Жизел и ритна Скрембъл. Аз я взех и я сложих под ръката си.

— Изчезвайте — казах твърдо. — Не сте желани тук.

Жизел все още викаше, когато тръгнах, но не ме интересуваеше. Освен това, имах неприятното чувство, че не я виждам за последен път. Тя щеше да се върне, да търси отмъщение.

Върнах се в хотела. Беше много тихо, толкова тихо, че тишината започваше да лази по нервите. Като стисках Скрембъл, която още крякаше, тръгнах надолу по пътеката към къщичката си. Завих зад олеандровите храсти и я видях. Яхтата отново беше хвърлила котва в моето малко заливче — точно както първия път.

ГЛАВА 40

Стоях и я гледах, сърцето ми биеше бързо и тежко, устата ми беше пресъхнала от гняв. Скрембъл скочи от ръцете ми и се върна на терасата до саксията с хибискус.

Значи се беше върнал, нали! Нямаше го почти седмица. Къде е бил? Защо замина, без да каже нищо, точно след като правихме любов цяла нощ? Може би не се бях държала като дама, но това беше само една вечер. Ако си мислеше, че просто пак ще нахълта в живота ми, сякаш нищо не се е случило, грешеше. Беше ми дошло до гуша от мъжете. От всички мъже. Включително от Джак Фарар.

Хвърлих се на дивана на верандата. Подпрях главата си на възглавниците и затворих очи. Пожелах си да не ме е грижа. Животът ми беше нанесъл още един удар. Просто не можех да понеса повече.

След малко чух стъпките на Джак по пътеката. Не можех да отворя очи; дори не можах да мръдна. Но гласът му предизвика тръпки по гръбнака ми.

— Лола? Лола, добре ли си?

Усещах, че стои до мен, и чувах дишането му. Представих си как се мръщи, докато ме гледа.

— Върви си — казах аз накрая.

— Но аз току-що дойдох.

— Ха! — изсмях се.

— Хей, какво има, сладка моя?

Отворих очите си съвсем малко. Досега не беше ме наричал „сладка“. Той изглеждаше по същия начин — прекалено добре.

— Току-що се върнах от Щатите — обясни той.

— Ха! Сигурно — бях готова да се обзаложа, че е плавал с приятели по крайбрежието.

Той свали краката ми от дивана, седна до мен и ги опъна през своите колене.

— Имаше злополука в Нюпорт. Карлос беше излязъл с останалата част от екипажа с големия платноход, а ние планирахме

плаване до Южна Африка. Незнайно по каква причина, рулят беше изгубен. Имахме и голяма пробойна. Опитали се да помпят, но дупката била прекалено голяма, а водата навлизала много бързо. В лодката беше навлязла вода, висока петдесет стъпки. Трябваше да се върна. Взех първия полет от Ница за Париж, а после за Бостън.

— Карлос добре ли е? А моряците? — сега се гледахме в очите, предпазливо от моя страна.

— Те получиха помощ, спасителните лодки ги извадиха от водата малко след като се намокриха.

— Тогава всичко е наред.

— Да, това са добрите новини. Трябваше да се върна бързо и да организирам поправката, преди отново да я пуснем да плава. Не беше малко работа. И моята хубава лодка е повредена.

Долових мъката в гласа му и казах:

— Съжалявам.

Той взе брадичката ми в твърдата си топла ръка.

— Лола, аз съжалявам, че ти си ядосана и наранена. Опитах се да ти се обадя, но те нямаше. Оставих съобщение на Жан-Пол. Казах му, че има спешен случай и че ще се върна след една седмица.

Усмихнах се кисело.

— Това е влязло през едното ухо на Жан-Пол и е излязло през другото.

— Очевидно. Но не може да си част от живота ми един ден, а на следващия вече да не бъдеш — настоя Джак. — Обещавам, че това няма да се случи. Ти беше в ума ми през целия полет над Атлантика. И на връщане също.

— Наистина ли? — почувствах, че се размеквам. „Топя се“ всъщност беше по-подходяща дума. Лицето му се наведе към моето и устните ни се заключиха в нежна целувка като първата, лека като крилата на пеперуда.

— Беше, и сега си — прошепна той. Галеше краката ми — не секси, просто нежно, приятно.

— Какво мога да направя, за да те накарам да ми простиш?

Свалих си краката долу и бързо се изправих.

— Знам какво можеш да направиш — казах аз с отчаяни искрици в очите. — Всички си тръгнаха, дори мис Найтингейл е на разходка. Трябва да се махна оттук. Защо не изведеш главния готвач на обяд?

— Печелиш — Джак ми се ухили така, че бих могла да се разтопя, дори да бях в Антарктика. Ето, че отново трябваше да събирам парчетата и да не гледам на бъдещето по начина, по който знаех, че трябва. Но някак си, точно сега не ме беше грижа.

ГЛАВА 41

Отидохме с колата до Сен Тропе. Тоест, Джак караше моята кола и се оплакваше от смяната на скоростите през целия път. Първо отидохме в бара, известен като „Барът на моряците“, който се намираше в малък хотел на кея Сафрен. Барът е на втория етаж и е пълен с местни хора, седнали в удобни кожени кресла, както и с дузината модели на моряшки лодки.

— Макар и далеч от дома ти, това тук е дом за теб — казах аз, когато двамата се настанихме до маса на терасата, която гледаше към редицата яхти, закотвени на кея.

— Но не е така уютно като на твоята тераса.

— Благодаря за комплимента — отвърнах аз. — Започвам обаче да се съмнявам в уютността на моя хотел.

Той ме изглежда озадачено, затова му разказах за второто посещение на Жизел Кастил и как нейният язвителен поглед ме беше накарал да погледна на хотела си по друг начин.

— Никога преди не съм се замисляла за това — казах аз. — Просто организирах всичко в хотела така, сякаш е мой дом. Имах много малко пари и повечето от тях отидоха за ремонта. Искях да имам басейн долу до залива, така че да изглежда, че той се простира чак до безкрайността. Щеше да бъде дълбок и тъмносин — свих рамене. — Но не ми останаха пари и за това. И сега, разбира се, знам защо е било така.

— Патрик — каза той. — Има ли нещо ново по този въпрос?

Отново свих рамене.

— Не — погледнах към него над масата, докато келнерът наливаше шампанското. — Липсваше ми — казах искрено, макар вероятно това да не беше най-подходящото нещо, което бих могла да кажа на мъж, с когото съм прекарала само една-две страстни нощи.

— Ти също ми липсваше — той ме хвана здраво за ръката и тръпки на удоволствие се разляха по тялото ми. Когато ме пусна, то

беше само за да вдигне чашата си за на здравица. — За теб, Лола Марч — каза той. — За жената с голямото сърце.

— Въпросното сърце бие много учестено — казах аз. — Сигурно е от шампанското.

— Надявам се да не е така — той се усмихна. Аз също се усмихнах. Бяхме доволни един от друг.

Разказах му още подробности за посещението на Жизел Кастил и за това, как Скрембъл я беше нападнала. Казах му за тревогите си, че Жизел може би ще се върне. Той отговори, че очевидно Скрембъл е разпознала злото в тази жена и че той самият е щял да постъпи по същия начин, ако е бил там.

Хванати за ръце, се върнахме при колата и отидохме до един бар на брега, където беше тихо и спокойно в края на сезона. Скоро всички клубове и барове по плажа щяха да затворят, както и повечето хотели и ресторанти. Скоро щеше да задуха мистралът и върховете на Алпите щяха да се покрият със сняг, а небето ще бъде покрито с мъгли и ще добие оловносив цвят. Джак щеше да пусне отново яхтата на вода и ще поеме към Южна Африка с приятеля си Карлос. Скоро щях да бъда пак сама. И, съвсем скоро, може би щях да остана без дом.

Но животът трябваше да се живее и, в този смисъл, съществувахе само настоящето, така че си поръчахме по нещо вкусно и необичайно и се отпуснахме.

Мястото беше почти безлюдно. Имаше само още една двойка, която пиеше розе и гледаше хората, които се разхождаха по плажа. Едно бяло кученце със сладка муцунка дойде да ни каже „здравей“, застанало на задни крака и размахало предните си лапички. Кой знае, може би искаше да му дадем храна. Така че, разбира се, му дадох всичката си шунка, а аз изядох пъпеша. Когато не остана нищо, кученцето си отиде.

Облегнах се назад, за да се насладя по-добре на момента. Слушах шума на морето, гледах красивия синьо-зелен полуостров, на който беше сгушен хотелът ми, радвах се на слънчевата светлина, която успяваше да се прокрадне под тентата, на песента на Азнавур, която звучеше тихо, като фон. Този момент беше момент на чисто, неподправено щастие.

После изядох цяла купа дивни ягоди, докато Джак ми разказваше истории за Кабо Сан Лукас в Мексико, за това, колко различно било

това място от изискаността на Южна Франция.

— Кабо Сан Лукас е малко градче с много дискотеки, в които музиката е оглушителна и винаги има по няколко стриптийзъорки. Има обаче и добри хотели, които са учудващо евтини — каза той. — Има два ресторанта, в които обичам да се храня. В „Мокамбо“ сервират най-вкусната мексиканска кухня на света, а салсата може да изгори вътрешностите ти. Най-добрият бар е известен като „Офисът“ и се намира на плажа Медрано. Чувстваш пясъка между пръстите си, а коктейлите „Маргарита“ имат размера на плажна топка, храната е добра, рибарите се напиват бързо, след като са работили цял ден в морето на Кортес, а красивите жени ги гледат, сякаш са плячка... Такива неща.

— Трябва да отида там някой ден.

— Не очаквай прекалено много, това е само малко крайморско мексиканско градче, но е истинското Мексико. Вече започнаха да строят големи хотели и да печелят големи пари — въздъхна със съжаление. — Жалко е, че местата, които си открил и които наистина харесваш, никога не остават същите.

— Да, жалко е — съгласих се аз. Харесваше ми дори само да го гледам.

Погледите ни се срещнаха. Разбрахме се веднага, без думи. Джак ме хвана за ръката и се върнахме при колата. Беше по-късно, отколкото мислех, бяхме отсъствали часове наред, но нямаше значение, защото в хотела нямаше гости. Вече бях свободна. Времето ми принадлежеше.

ГЛАВА 42

Пътувахме бавно по обратния път край брега. Беше ни доста тясно в моята малка кола и чувствах топлината на тялото му. Испитах внезапен и силен копнеж да погалья ръката му, да почувствам дори косъмчетата по нея, придобили златист цвят от слънцето. Между двама ни цареше тишина, напрегната, изпълнена с бездиханност и желания. Усецаше се онзи вид вълнение, което води към любовта.

Завихме по сенчестата алея, която водеше към хотела. Джак паркира под дърветата, а аз си помислих, че за първи път ще бъдем наистина сами. Мястото беше изцяло наше. Можахме да вечеряме сами на моята тераса и да гледаме малките гущерчета, така подобни на зелени бижута, да се наслаждаваме на синевината на небето, което се сливаше незабележимо със Средиземно море. Можахме да се държим за ръце и да вдишваме дълбоко чистия и сладък въздух, напоен с аромата на жасмин, и да прием от пивкото вино розе. А ако искахме, можахме да се изкъпем напълно голи в среднощното море. Тази вечер целият свят беше наш.

Слязох от колата със спомена за това, колко грациозно го беше сторила Жизел, но пък, от друга страна, тя беше пътувала в „Ягуар“, а не в „Deux Chevaux“ като мен. Обаче до нея не седеше Джак Фарар. Не знаех дали в ума ѝ се бяха въртели мисли само за секс, както беше в моя.

Тръгнахме бавно към терасата и Джак каза, че е оставил кучето само на лодката и че е по-добре да отиде да го вземе. Усмихна ми се. Беше ме хванал за раменете, както преди. Повдигна брадичката ми и ето, че го гледах право в очите.

— И после, като се върна, ще подновим всичко отгук, докдето сме спрели — прошепна нежно обещание и погали устните ми със своите.

Гледах го как върви по пътеката към дървения кей, как се обръща до олеандровия плет, за да ми помахва. Събух сандалите си и босите ми крака се зарадваха на топлината на теракотените плочки. Все още се

усмихвах, докато вървах по терасата към кухнята, където, странно, все се озовавах, независимо дали имам гости или не, дали имам персонал или не. Мънистата на завесата иззвъняха мелодично, в съгласие с внезапно подухналия бриз. Есента определено приближаваше.

Почувствах нещо мокро и лепкаво под пръстите си и погледнах надолу. Коленичих и го докоснах. Кръв! Огледах втренчено наоколо, защото нямах ни най-малка представа откъде може да идва. И видях Скрембъл да лежи до саксията с хибискуса.

Бяха ѝ прерязали гърлото. Коленичих до нея, опитах се да спра кръвта и да помогна, но беше прекалено късно. Не можех да затворя раната. По бузите ми се застичаха сълзи. Скрембъл беше моята малка любов, моят странен домашен любимец, малкото жълто пиленце, което ме гледаше безстрашно, кацнало на дланта ми. Погалих перата ѝ и тихо заплаках.

ГЛАВА 43

ДЖАК

Като си подсвиркваше весело, Джак завърза отново лодката на дървения кей и тръгна по пътеката. Лошото куче подскачаше около него, изправяше се на задни крака, описваше лудешки кръгове и го караше да се смее.

— Тази вечер ще трябва да се държиш добре, стари приятелю — той го потупа приятелски по врата. — Този път няма да ти разреша да изядеш вечерята. Нито пък да направиш някоя друга беля — добави.

Мислеше за това, как беше изглеждала Лола в мига, в който беше слязла от колата, за облака червени коси, за непослушните кичури, които отмяташе нетърпеливо от очите си, за голите ѝ загорели колене и за сладката извивка на устата ѝ, когато се беше обърнала към него и се беше усмихнала. Усмивка, в която се долавяше обещание за нещо тайнствено.

Лола му беше липсвала повече, отколкото беше предполагал, по време на едноседмичното пътуване до Щатите. Тревогите за лодката бяха много и не му излизаха от главата, но по време на дългия трансатлантически полет, когато се беше отпуснал със затворени очи, тя се беше промъкнала тихо и незабележимо в мислите му. Спомни си как изглежда тя, каква е на допир кожата ѝ, как плътта ѝ поддава под натиска на дланите му. Спомни си как кафявите ѝ очи се закръгляха, когато беше шокирана от нещо, спомни си каква гордост излъчваше, когато се изправи и каза на Солис, че адвокатите ѝ ще се погрижат за всичко.

Лола Марч Лафорет държеше на своето и беше готова да се защитава, за което той ѝ се възхищаваше. Възхищаваше се на това, че тя работеше толкова много и упорито, за да бъде всичко в ред в малкия ѝ хотел, възхищаваше се на способността ѝ да придава чар и любов на всичко, до което се докосне, възхищаваше се на начина, по който се отдаваше на гостите си.

Разбира се, трябваше да остане в Нюпорт и да се погрижи за бизнеса си. Поправката щеше да му струва скъпо и трябваше да работи, а не да бъде в Южна Франция, за да помага на Лола Лафорет да спаси начина си на живот. Трябваше да се тревожи за собствения си живот. Този път обаче бизнесът беше оставен на второ място. Беше оставил проблемите с яхтата на Карлос, на когото беше обещал, че ще отсъства само няколко дни, максимум седмица, през която просто да се увери, че всичко е наред при Лола. И че ще се върне навреме, за да бъде готова яхтата „Само за миг“ за пътуването до Южна Африка.

Заобиколи розовия олеандров храст, който растеше до ъгъла на Лолината къщичка, и се обърна да погледне назад. Тъмното небе се беше сляло с морето, нямаше хоризонт, а само безкрайно синьо, шепотът на вятъра в клоните на дърветата и Лошото куче, вдигнало крак до един храст. Безкраен мир, всеобхватно спокойствие.

Усмиваше се, когато започна да изкачва стъпалата, които водеха към терасата. Щеше да бъде съвсем сам с Лола. В момента ремонтът на яхтата беше последното, за което мислеше.

— Лола! — извика той и тръгна с широки крачки по терасата, все още усмихнат. — Лола, не ми казвай, че пак си в кухнята!

После я видя коленичила до Скрембъл, покрила лицето си с ръце.

— Исусе! — прошепна той. Разбра, че Жизел се е върнала и е потърсила отмъщение.

Коленичи, докосна Лола по рамото, почувства, че тя трепери. Обърна я към себе си, свали дланите от очите ѝ, притисна я към тялото си.

— Била е Жизел — каза тя. — Знам го. Тя ме мрази заради Патрик, а кокошката ми мразеше, защото я накара да се чувства като глупачка. Джак ѝ помогна да влезе в салона. Сложи я да седне на тапицирания с дамаска диван с висока облегалка. Сложи две възглавнички под главата и, донесе ѝ кърпички, вода с лед и парцал, с който изтри кръвта на Скрембъл от нея.

Тя вдигна глава и го изгледа втренчено. Дългите ѝ като на Бамби мигли бяха залепнали една за друга от сълзите, както ставаше при малките деца. Изглеждаше толкова уязвима.

— Трябва да я погребя — каза Лола. — Искам да я сложа до олеандъра, който расте до къщичката ми.

— Добре, така ще направим — съгласи се Джак. Джак почисти Скрембъл и я зави в стария кашмирен пуловер на Лола. Намери лопата и изкопа дупка там, където Лола му показа, а тя седеше на дивана и държеше Скрембъл, увита в пуловера.

— Мисля, че това е достатъчно дълбоко — каза той накрая.

Лола коленичи до миниатюрния гроб. Положи Скрембъл в него.

— Сбогом, малка приятелко — прошепна тя. После се изправи и твърдо се отдалечи.

Джак напълни гробчето с пръст. Откъсна малко от зъбната трева, която растеше наблизо, и я хвърли отгоре.

Лола седеше на дивана с изправен гръб, втренчила поглед в пространството. Той коленичи пред нея и взе дланите ѝ в своите. Гледаше я тревожно в очите.

— Хайде, Лола, скъпа — каза нежно. — Ще дойдеш у дома с мен.

ГЛАВА 44

ДЖАК

Седяха двамата заедно на палубата, кучето се беше излегнало до тях и тихо похъркваше. Индиговосиньото небе беше обсипано със звезди. Луната беше половинка и изглеждаше така, сякаш някой я беше забол на небето. Морето, копринено, шумеше нежно и люлееше малката яхта, а тихият вятър шепнеше на мачтите.

— Спала ли си някога на палубата на яхта? — запита Джак.

Тя се обърна и го погледна. Той лежеше по гръб, с ръце под главата, и гледаше звездите.

— Не.

— Така е най-добре. Само ти, небето и бризът. Когато слънцето изгрява, докосва клепачите ти топло като целувка.

Тя се обърна по корем, подпряла брадичка на ръцете си, и сведе поглед към лицето му.

— Наистина ли е така?

— Да.

Тя отново се обърна по гръб и въздъхна:

— Искам слънцето да целуне и моите клепачи, да почувствам целувката му.

— И така ще стане, Пепеляшке — той отиде да вземе одеяла и възглавници.

Нареди възглавниците под главата ѝ и коленичи до нея.

— Жизел е била — каза тя. — Сигурна съм. Ревнувала е Патрик от мен.

— По-вероятно е да е накарала приятеля си да го извърши — усъмни се Джак.

— Не се отдалечавай!

Тя стисна здраво ръката му.

— Ще остана тук, до теб.

— Добре — прошепна Лола и затвори очи.

Когато се увери, че тя спи, Джак отиде в предната част на яхтата. Загледа се в тъмното море. Тревожеше се и се питаше какво ли може да се случи отгук нататък. След известно време си наля чаша бренди, върна се и седна до Лола. Отново усети странна тъга, защото си помисли, че в съня си тя наистина прилича на малко дете.

Легна до нея, наслаждавайки се на милувката на бриза по кожата му, на познатото плискане на морето. Замисли се за Шугар и за всички момичета преди нея и за това, как се беше радвал на компанията им тук, на борда на „Лошото куче“. Никога преди, обаче, не се беше чувствал по този начин.

Той беше буден още преди слънцето да целуне клепачите на Лола. Седна и се загледа в колебливата сива светлина на деня. Тя още спеше. Джак стана тихо, слезе по няколкото стъпала, които водеха до каютата, взе набързо душ и приготви кафе. Когато се върна, тя тъкмо започваше да се размърдва. Слънцето надничаше иззад хоризонта, а очите ѝ бяха все още затворени. Усмиваше се.

— Чувствам го — прошепна тя. — Чувствам как слънцето ме целува.

— И как беше?

— Добре. Накара ме да се чувствам... добре.

Тя седна и прокара пръсти през разбърканата си коса.

— Не ме гледай, сигурно съм грозна — каза с пълното съзнание, че това е истина. Всяка жена трябва да има време сутрин да се погрижи първо за себе си.

— Не те гледам. Аз съм просто момчето, което разнася поръчките по стаите.

Лола вдигна поглед към таблата, която той носеше. Каничка кафе, две различни чаши, две сварени яйца, хартиена чиния с препечени филийки и масло. После отново погледна Джак.

— И закуската ще те накара да се почувстваш по-добре — каза Джак.

Тя кимна усмихната.

— Да. Обещавам, ще бъда добре.

ГЛАВА 45

МИС НАЙТИНГЕЙЛ

Мис Найтингейл много се радваше на малкия „Фиат“, който беше наела, за да направи пътуването по крайбрежието. Той ѝ напомняше за нейния собствен „Мини Купър“, макар че нейната кола беше яркочервена, а не скучно сива като тази. Не се беше поколебала въобще за цвета, когато, преди година, беше купила колата, макар да си представи как Том щеше да каже: „Защо искаш червена кола? Така ще привличаш вниманието на всяко ченге от Блекли до Лондон, а със скоростта, с която шофираш, Моли, ще получиш повече талони за глоба, отколкото вестници има в будката на вестникаря.“ Но, разбира се, Том не беше там да я предупреди или да я предпази, пък и тя вече рядко ходеше до Лондон. А когато все пак го правеше, хващаше влака от Оксфорд до Падингтън. Така беше много по-лесно, отколкото да се опитваш да намериш място за паркиране в големия град.

И така, колата ѝ беше червена, но приятно червена, и всички в селото я познаваха. Махаха ѝ с ръка, усмихваха ѝ се, както го правеха и когато двамата с Том профучаваха край тях на гърба на тюркоазния „Харли“, а тя вероятно показваше по-голяма част от краката си, отколкото беше прилично на нейната възраст, но пък лицето ѝ беше благоприлично скрито зад шлема, от който винаги получаваше пристъп на клаустрофобия. Не можа да понесе мисълта, че трябва да се отърве от „Харлито“. Лъскаше го до блясък всяка седмица и то изглеждаше така, сякаш е в зала, изложено за продан, а не в нейния малък гараж, където някога държаха инструментите на градинаря.

Тя мислеше не за Том, а за Лола, докато караше по магистралата към Кап Фера, където щеше да разгледа още веднъж вилата на Леони Бахри, изоставена и почти изгубила се при нашествието на дивите лози. Знакът „Частна собственост“ беше все още запазен, прикрепен към огромните железни порти. Мис „Н“ обаче не му обърна никакво внимание, защото вярваше, че никой не би обвинил жена на нейните години, че иска да открадне нещо. Е, можеше да си отчекне от

растенията, които все така процъфтяваха в градината, както и в дните, когато господарката им живееше тук. Не направи опит да влезе във вилата, защото това нямаше да е правилно. И тъй като прозорците бяха мръсни и скрити зад лозите, не можа дори да надникне вътре.

Вилата на Леони я интересуваше почти толкова, колкото и изчезването на Патрик Лафорет, макар, разбира се, в първия случай да не тегнеше заплахата на някакви последствия. Леони Бахри беше част от миналото, историята ѝ беше изцяло записана в местните вестници, които се пазеха и можеха да бъдат прочетени отново от всеки. В тях имаше дори снимки, доста стари и може би не съвсем на фокус. От тях не можеше да се каже почти нищо, освен че Леони е била изключително висока, с гъста и красива руса коса с дължина до кръста. На някои от снимките беше в дрехи, които тогава сигурно са били последна парижка мода, с шапка и ръкавици, но тя все пак приличаше на „диване“, каквато беше и репутацията ѝ.

Някога вилата на Леони била бяла и на прозорците имало зелени щори, а около нея била разположена градината. Вилата се намирала на хълм, по който растели лози, и който водел към морето. Сега вилата беше изоставена, подпорите ѝ се рушаха, липсваха плочки от покрива и, без съмнение, зимните дъждове нахлуваха вътре.

И все пак в това място сякаш имаше нещо вълшебно, помисли си мис Найтингейл, докато вървеше по почти незабележимата вече пътека, която се виеше през някога забележителните с красотата си градини. Тук цареше мир и спокойствие, тишина. Тайните бяха погребани завинаги.

Знаеше, че Леони сама е посадила градините и се е грижила за тях. Тя също така беше превърнала старата къща в очарователен хотел — по същия начин, както беше направила и Лола с нейния; и Леони е била изоставена от любовника си, точно като Лола. Дали имаше още сходства между двете жени? Мис Найтингейл пожела да знае повече за историята на Леони, отколкото можеше да прочете в местните вестници. А там пишеше само, че Леони е била звезда на музикалната сцена, че е била жена с определена репутация, жена с могъщ и властен любовник, жена, която е обичала прекалено честно и прекалено всеотдайно.

Но това вече нямаше значение, затова тя прогони всички мисли за Леони от съзнанието си, почисти една от старите пейки от

нападалите върху нея листа и седна под сянката на старото дърво джакаранда. Чуваха се единствено песните на птиците и лекото плискане на морето в скалистия бряг. Мис Найтингейл затвори очи — беше в пълна хармония със света.

Когато мис Найтингейл се събуди, небето беше променило цвета си от златното зарево на утринта в яркосиньото на горещия следобед. Освежена и отпочинала, тя се изправи и коленете ѝ този път дори не изпукаха. Господи, помисли си тя, сигурно вече е време за обяд, а нали ги знаете какви са французите. Ако не си в ресторанта десет минути преди два, отказват да ти сервират. Тя предположи, че по това време те самите отиват да обядват. И все пак, днес искаше да прояви малко повече непредпазливост, да вложи повече авантюризъм в постъпките си и дори да премине границата с Италия. Пътят с кола дотам не беше дълъг и никой не би отказал да нахрани жена в Италия, независимо кое време на деня е. Когато се обърна с намерението да си тръгне, видя малка мраморна плоча под дървото джакаранда. Коленичи, въпреки болките в коленете, избърса праха от нея с лепената си кърпичка и сложи очилата на носа си.

Плочата представляваше малка котка. Дребничка и крехка, със заострени уши и триъгълна муцунка, тя лежеше, полусвита и по гръб, с разтворени лапички, с глава, кокетно положена на една страна. Беше така очарователна, че я накара да се усмихне. Наведе се още, за да прочете надписа: „Бебе, ще останеш завинаги в сърцето ми“.

Бебе сигурно е била котката на Леони. Всъщност животното приличаше на жената, която тя беше видяла на снимките: заострено триъгълно лице, грациозността, позата на вечната кокетка. Значи Леони беше погребала своето „бебе“, защото това означаваше името на котката, под същото това дърво, под което сигурно са седели двете заедно, точно както беше направила тя днес, а Леони е гледала морето и мечтала през горещите следобеди.

Мис Найтингейл погали каменната котка за довиждане, после мина отново през запустелите градини и излезе на тихия път. Затвори внимателно ръждясалите железни порти след себе си, защото не искаше и други да открият това спокойно и очарователно кътче, върна се в колата, излезе отново на магистралата и пое на изток. „Италия, каза си и се усмихна. Какво приключение!“

ГЛАВА 46

Малкият „Фиат“ пухтеше нагоре по стръмните извивки на крайморския път и се плъзгаше на остриите завои, надолу, от които се разкриваше такава гледка, за която, ако отклониш вниманието си дори за част от секундата, буквално можеш да умреш. Мис Найтингейл нямаше такива опасения, тя би могла да шофира по такива пътища цял ден, а може би и цяла нощ, без да отмести поглед от правата посока дори когато огромни камиони минаваха от лявата ѝ страна. Пътят беше по-дълъг, отколкото си беше мислила, и тя натисна педала на газта.

Когато най-накрая мина границата при Вентимилия, осъзна, че е твърде късно да продължи. Успя да паркира „Фиата“ в прекалено малкото за това място и се поздравя за отличното шофиране, след което се отправя към брега. Намери едно малко кафене, което изглеждаше чисто, и си поръча лазаня и чаша лимонада.

„Нищо не е като студената лимонада през горещ следобед“, мислеше си тя и оглеждаше другите хора в кафенето. Тук нямаше туристи, само тукашни работещи мъже, които се бяха скупчили около една игра на шах, и двойки баби и дядовци, като нея самата, които имаха удоволствието да не се грижат за внуците си този следобед. А, добре, тя пък имаше „момичетата си“ от училището „Кралица Вилхелмина“ и техните истории заемаха мястото на внуците в живота ѝ.

Започна да човърка лазанята. За първи път ядеше лошо ястие в Италия, макар че години наред беше отсядала в пансиони в тази страна. Дори лимонадата беше лоша, кисела и недостатъчно студена. Нейното малко приключение се оказа не чак толкова добро приключение, каквото беше замислено, а сега ѝ предстоеше и дългото пътуване обратно. Тя въздъхна, плати сметката си и остави задоволителен бакшиш, макар че те не го заслужаваха. Реши да се поразтъпче, преди отново да седне в колата.

Новият „Дукати 748S“ паркиран близо до кафенето, привлече погледа ѝ веднага. Замисли се за това, колко много би се харесал той

на Том. Малък, лъскав, мощен, въплъщение на идеалния мотоциклет. „Дукатите струват цяло малко състояние, ѝ беше казал той. За мотористите това е като «Ферари» за запалените шофьори.“

Мис Найтингейл обикаляше сивия „Дукати“ с яркочервените колела и му се любуваше от всеки възможен ъгъл. Питаше се на кого ли принадлежи. После се усмихна и продължи разходката си. Само кратка десетминутна разходка и щеше да поднови пътуването си.

Като завърза панделките на сламената шапка под брадичката си, тя огледа площада, за да види дали не е пропуснала нещо, на което би могла да се възхити — статуя, магазин, някоя стара арка, украсена с дърворезба, но нямаше нищо и тя се върна бавно на паркинга.

Собственикът на „Дукатито“ яхна мотора си.

Мис Найтингейл се спря да го погледа. Всъщност, краката ѝ просто отказаха да помръднат. Замръзна на място.

Собственикът на „Дукатито“ сложи шлема си. Огледа се наляво и надясно, после назад. За части от секундата погледът му се спря на мис Найтингейл, после той се понесе с рев надолу по улицата. В следващия миг беше изчезнал.

Ноздрите на мис Найтингейл се присвиха като на хрътка, подушила следата. Тя свали очилата си и ги излъска до блясък. Постава ги обратно на носа си и втренчи поглед надолу по павираната улица, като че ли очакваше той да се върне. Извади малко кожено тефтерче от чантата си и записа номера на мотора. Беше научила едно-две неща от Том все пак.

Мъжът, яхнал скъпия „Дукати“ беше Патрик Лафорет. Ако не, беше готова да изяде сламената си шапка.

ГЛАВА 47

ПАТРИК

Патрик Лафорет обичаше скоростта почти колкото и жените. Особено на машина като тази, която караше в момента. Моторът „Дукати 748S“ беше красавец, елегантен като реактивен изстребител със сивата рамка и яркочервените магнезиеви колела. Нищо не можеше да бъде по-добро от него, освен може би „Поршето“ му. Той съжаляваше за загубата на това „Порше“, но Евгения би казала, че животът продължава. За него беше лесно да следва този принцип. Тя беше права, разбира се. Евгения винаги беше права. Изглежда, знаеше за тези неща по начина, по който другите жени знаеха как да се грижат за бебе.

Увеличи скоростта, докато караше по магистралата, задминаваше другите по пътя и ги оставяше в облаци прах като обикновени хора, каквито всъщност бяха. Под обикновени той разбираше бедни. Патрик знаеше как се чувстваш, когато си беден. Не добре. Бедността не го правеше щастлив. Беше мъж, който се радваше на най-добрите неща от живота и на респекта, който парите предизвикваха у другите хора. Беше се борил с този проблем дълго време, като по някой път се изкачваше, а друг път падаше, но сега бъдещето му обещаваше винаги да бъде на върха.

Потупа плика, пъхнат във вътрешния джоб на дънковото му яке, и усети очертанията му. Евгения го беше направила отново; техните спестявания нарастваха, но не достатъчно бързо за нея. Тя беше амбициозна колкото него и два пъти по-безскрупулна. Например той никога не би се сетил за плана, който тя измисли, никога, дори и да живееше милион години. Може би трябва да си руснак или жена, или и двете, за да измислиш план като този. Или може би просто трябва да си достатъчно красив, че да постигаш всичко чрез това.

Красотата ѝ беше това, което го привлече, разбира се, първия път, когато я видя по време на обяда в „Клуб 55“ — любимото място на много от хората, които ходеха на плаж следобед. Всеки, който имаше

някакво положение в обществото или чиято яхта беше в пристанището на Сен Тропе, обядваше на терасата на „Клуб 55“. На масите винаги имаше вази с цветя и шампанско в сребърните кофички. Там бяха и най-красивите тела, облечени в най-скъпите и красиви дизайнерски бански костюми, ризи и сандали. Едва ли бихте могли да видите такива някъде другаде по света.

Това се случи преди година. Патрик седеше на маса под бялата тента, може би за първи път съвсем сам, защото мъжът, с когото се предполагаше, че ще се срещне, така и не се появи. Патрик мрачно си мислеше, че това е може би предизвестие за предстоящите събития. Така или иначе, можеше поне да изпие бирата си на спокойствие.

Щеше да му се наложи сам да плати обяда си и въпреки че тук го познаваха добре, не бяха особено щастливи от факта, че е заел една от най-хубавите маси, защото така ги лишаваше от по-добра печалба. Разбираше ги много добре. Не оставаше много време до края на сезона и всеки искаше да направи колкото може повече пари.

Довърши бирата си и се замисли дали да не отиде на друго място, без да обядва, когато видя бляскавата блондинка, застанала в предната част на моторницата, явно отпредила се към клуба. Моторницата беше марка „Рива“, тънка и елегантна като цигара, боядисана в яркожълто — цветът и на банския костюм на красавицата. А тя беше толкова висока, колкото и шоуърлите в Лас Вегас. И цялата обсипана с диаманти. Направо великолепна. Неустоима.

Сякаш носеше надпис: „Богато момиче“, но това беше само добавка към и без това бляскавия ѝ външен вид. Тя мина покрай масата му с наперена походка, следвайки метр д’отела. Като хрътка, спуснала се по следата, сексуалната антена на Патрик се насочи след нея. Тя се спря и го погледна право в очите.

— Свободно ли е мястото до вас? — запита, хванала облегалката на стола.

Той поклати глава.

— Да, сам съм.

— Казвам се Евгения — каза тя с глас, сладък като сметана. Между двамата сякаш прехвърчаха електрически искри. — А вие кой сте?

Така и не обядваха. Скоро излязоха от клуба, седнаха в „Поршето“ му и отидоха в малката къщичка, която той държеше малко

по-нагоре по хълмовете специално за такива случаи. Електричеството не играеше никаква роля в тяхното „правене на любов“. За този техен акт трябваше да се използва по-силна и „по-мръсна“ дума, защото изпитваха толкова силен сексуален глад, че дивите им крясъци изпълваха околността. Патрик никога не беше имал жена като нея. Евгения никога не беше имала мъж като него. Искеше да го задържи. Завинаги.

Бяха любовници от три месеца, когато планът се породи в главите им. Лежаха на смачканите и сгорещени чаршафи, тя пушеше, както винаги, а той беше положил длани под главата си, все още мокър и потен от секса.

— Много е просто — каза тя с гърлен шепот и с акцент, който понякога звучеше почти комично, все едно че са герои от недотам първокласен холивудски шпионски филм.

И му обясни колко е просто. Патрик щеше да получи обратно хотела и земята си. Тя знаеше колко важно е това за него, защото той ѝ беше говорил за това неведнъж, безкрайно дълго. Тя щеше да манипулира успешно Солис, който беше дотолкова оглупял от любов по нея, че щеше да ѝ даде всичко, каквото поиска. Това положение обаче не можеше да продължи още дълго, защото той щеше да промени отношението си, когато разбере, че тя продава бижутата, колите и кожените палта, които ѝ купува. Двамата имаха нужда от пари, от много пари.

— По някое време ще ми се наложи просто да се отърва от Солис — каза тя.

Патрик се засмя, защото не прие думите ѝ сериозно. Тя обаче беше премислила всичко. Двамата със Солис щяха да предприемат нощна обиколка на крайбрежието, както често правеха. Екипажът на „Агамемнон“ се оттегляше винаги рано в каютите си. Солис обичаше да остава сам с нея на палубата. Тя щеше да избере безлунна нощ, да го примами близо до перилата — уж за да погледат делфините, така щеше да му каже. Щеше да се погрижи той да е пил много преди това и щеше да добави и нещо допълнително към питието му. Той беше вече стар човек и макар да беше доста едър, тя също беше достатъчно силна. Освен това, щеше да го изненада и да го свари напълно неподготвен. Само едно силно блъскане и всичко щеше да приключи. И тя щеше да бъде свободна. Според нея щеше да бъде много лесно.

— И тогава — каза тя, възряла се право в очите на Патрик, — ти ще се отървеш от съпругата си.

Патрик беше шокиран. Това сложи доста груб и неочакван край на мечтите му за плътска страст и пари. Той стана и закрочи неспокойно из стаята, гол и ядосан. Питаше се, питаше и нея, какъв вид същество е тя, как въобще може да мисли по този начин. Той можеше да се разведе с Лола, но никога не би могъл да я убие. Евгения обаче отдавна се беше научила да си пази гърба, да се застрахова при всяка ситуация.

— Погледни на това от моята гледна точка, скъпи Патрик — заумилква се тя, готова да направи всичко, за да го убеди. — Ако избягам с теб, няма да получа нищо. И повярвай ми, скъпи, не съм жена, която може да бъде бедна. Ще трябва да убия Солис.

Той нададе стон, а тя грубо го отблъсна.

— Не се преструвай, че си приличаме, ти и аз, Патрик — каза тя. — Помисли пак. Ако напусна Солис, няма да имам никакви пари. Ако започнеш бракоразводно дело, то ще се проточи с години в съда и тя ще ти вземе всичко. Ще бъдем бедни, Патрик. И колко, предполагаш, ще трае „любовта“ ни тогава? Година, шест месеца, седмица?

Той зарови лице във възглавницата, а тя коленичи до него и зашепна в ухото му.

— Време е да започнеш да разсъждаваш логично, да схванеш каква е реалността, мили. Ако убия Солис, ти ще си единственият, който ще знае за това. Някой ден, кой знае, може да станеш много ревнив. Ще се скараме и ще кажеш на полицията какво съм направила. Ще ме обвиниш в убийство. Ха! Не съм толкова глупава, че да позволя това да се случи, скъпи мой Патрик. О, не, това няма да стане! Ако аз убия, и ти ще убиеш. Аз никога не бих могла да те издам, ти мен — също. И ние ще вземем всичките пари.

Тя лежеше спокойно до него, галеше го по гърба, целуваше го нежно по мускулестите рамене.

— Така ли е, Патрик?

— Не мога да направя това.

Тя стана рязко от леглото и започна да прибира дрехите си.

— Ако мислиш, че ще пропиляя живота си, за да бъда любовница на женен мъж, Патрик, дълбоко се лъжеш.

Спря се на вратата и го погледна. Очите ѝ горяха, хвърляха искри.

— Никога вече няма да ме видиш!

Патрик се замисли, но някак си отдалеч, повърхностно, за Лола.

— Ще си помисля — съгласи се той, за да печели време. Не можеше да понесе мисълта, че ще загуби Евгения. Тя го беше омагьосала, както обикновено правят жените с мъжете, още откакто свят светува. Той ѝ принадлежеше.

ГЛАВА 48

Мощният „Дукати“ буквално гълташе милите. Лесно излезе във от натовареното градско улично движение и се отправи към Ментон. Патрик премина границата с Италия при Вентимилия, където спря, за да изпие набързо едно еспreso в малкия бар, преди да продължи пътя си. Скоро пристигна в малкото крайморско градче Сан Ремо, където имаше доста добър грандхотел. Името на хотела беше „Рози“.

Мина като вихър по кръглата алея, паркира на най-хубавото място, запазено за него пред самия хотел, до новия му син „Мерцедес“, изключи двигателя, слезе и опъна крайниците си.

— Синьор Марч, добре дошли обратно — портиерът докосна шапката си и се усмихна.

— Благодаря, Нико — каза Патрик и му даде две евро бакшиш, независимо че всичко, което портиерът направи, беше да отвори големите стъклени врати за него.

Всички тук познаваха синьор Марч. Шофьорската му книжка, личната му карта, всичките му документи удостоверяваха, че той е Козмо Марч, французин по националност, от Париж. Косата му беше късо подстригана, всъщност главата му беше почти обръсната и беше забележително как само това беше достатъчно, за да се промени драстично целият му външен вид. Не че това имаше значение, защото никой тук, в Италия, не се интересуваше дали той е, или не е, Козмо Марч. Кое то име, между другото, беше името на бащата на Лола. Е, почти. Неговото име беше Майкъл Козмо Марч, но Патрик се беше отказал да използва Майкъл, когато все пак беше решил да използва неговата самоличност.

За хората от този малък курортен град той беше просто един богат и сравнително млад мъж, готов да пропилее времето си в хотела. Единствената загадка беше защо не е в някой още по-голям и по-изискан хотел, в някой от по-модерните курорти като например Портофино или Санта Маргарита ди Лигуре.

Всъщност Патрик наистина би предпочел да е в някое от тези места, но в Сан Ремо беше само на половин час от Монако и яхтата на Солис. И следователно близо до Евгения, която се измъкваше под претекст, че отива да пазарува, за да се срещнат в малката вила, която той беше наел в Ментон. Той не ходеше там, освен когато трябваше да се срещне с Евгения. Предпочиташе по-изисканите удоволствия, които предлагаше хотелът и кафе-баровете в Сан Ремо и дори нощният клуб, където можеше да срещне красиви момичета. Нито един от двамата не беше включил верността в договора, който бяха подписали с Евгения, макар че тя вероятно щеше да го убие, ако разбере. Но вълкът не мени нрава си, а Патрик нямаше намерение дори да опита.

Разбира се, можеше да се забавлява и в казиното, което отстъпваше само на това в Монте Карло и където беше станал известен с обичта си към високите залози.

Хотел „Рози“ беше построен в грандиозния стил на ранните години на двайсети век, когато думата „люкс“ наистина означаваше нещо. Салонът, който служеше за входно антре, беше изключително висок и таванът му се поддържаше от масивни колони. Самият таван имаше куполна форма и по него бяха изрисувани облаци, херувими и лъчите на вечното слънце. Мраморните подове сякаш трептяха под натиска на високите токчета на дамите, които бързаха да се разхождат по променадата — удоволствие, в което участваха всички. Онези, които се познаваха, се поздравяваха с топли прегръдки и с потупвания по рамото, а онези, които не се познаваха, се гледаха въпросително и преценяваха облеклото, бижутата и прическите си, защото в Италия външният вид на жената беше показателен за общественото ѝ положение.

Хотелът беше доста различен от хотел „Ривиера“. На върха на позлатените конзоли имаше букети, всички стени бяха покрити с огледала. Твърди дивани и столове, тапицирани със златиста коприна, бяха разпръснати във фойетата на всеки етаж, макар никой никога да не седяше на тях.

Патрик отиде в бара, който гледаше към задния двор, покрит със зеленина, на хотела. Барманът, облечен в чисто бяло сако, го поздрави по име и, без да попита, му донесе обичайното „Кампари“ и сода.

— Добре ли прекарахте деня, синьор Марч? — запита той. Патрик се усмихна и отговори с „да“, след което благодари. Започнаха

да обсъждат времето, последните футболни резултати и състезанието на талантите, което щеше да се проведе същата вечер в клуба на плажа. После Патрик взе асансьора до апартамента си на последния етаж. Не най-хубавия апартамент в хотела, но много удобен за сам мъж като него.

Извади пакета от якето си и разгледа печата. Беше непокътнат. Остави плика на бюрото „Бидермайер“, отиде в банята и съблече дрехите си. Остана под студения душ десет минути, за да отмие мръсотията на деня, изтощението и тревогата, които винаги придружаваха пътуванията му до Франция. Винаги се питаше дали няма да го разпознаят и какво щяха да кажат, ако станеше така. Питаше се също как щеше да обясни съдържанието на пакета.

Освежен, облече халата на хотела, изработен от най-фин памук в цветовете бяло и моряшко синьо, с монограма на хотела на джобчето. Извади бутилка „Пелегрино“ от добре зареденото минибарче, отпусна се във фотьойла и отпи голяма глътка.

Започна да обръща плика между пръстите си. Накрая го отвори и прегледа съдържанието му. Пачка долари по петдесет и сто, обвити в хартия, на която пишеше: 110 000. Чифт обеци — перли във формата на сърце, закачени на диамантена халка. Обеците бяха завити в малко парче шифон с цвета на залязващото слънце. Той се засмя на глас, високо. Евгения му беше изпратила прашките си — същите, които е носела вчера, когато е приготвяла пакета. Той ги притисна към лицето си и вдъхна аромата на тялото ѝ.

Патрик отиде до прозореца и се загледа в оживената улица и редицата барчета по плажната ивица. Беше късно и те бяха затворени, момчетата вече разчистваха масите, подреждаха столовете в прави линии, изхвърляха пепелниците, метяха пясъка въвн от заведенията. Там, където водата и брегът се съединяваха, малко момиченце си играеше, преструваше се, че преследва морските вълни, и пишеше от удоволствие, когато те се връщаха и заливаха краченцата му. Русата му коса блестеше на лунната светлина, а доволните писъци радваха ушите му. Запита се как ли би изглеждало момиченцето, което биха могли да имат с Евгения. Може би щеше да бъде малко русо копие на Евгения, сладко като нея, невинно...

Патрик затвори очи и си пое дълбоко дъх. Неговите дни на невинност бяха отдавна отминали. Закрачи из стаята. Напред и назад,

назад и напред. Не можеше да продължава повече така. Приятният живот в малкия крайморски град, дори в луксозния хотел, не беше представата му за добро прекарване на времето. Той имаше нужда от свобода. Имаше нужда отново да бъде „жив“.

Замисли се за купа долари, оставени на бюрото. После се върна в спалнята, облече се и напръска малко одеколон върху небръснатата си скоро брада. Взе парите, подреди банкнотите по петдесет и сто и отново ги сложи във вътрешния джоб на якето си. Животът трябваше да се живее. Щеше да отиде в казиното на Сан Ремо.

ГЛАВА 49

ЛОЛА

Не исках никога да напускам лодката, исках вълните на спокойното море да ме люлеят непрекъснато, винаги да бъде така. Исках да забравя реалността, да се сгуша в прегръдките на Джак Фарар и дори да не мисля за бъдещето. Но бяха минали вече два дни, времето ми беше отлетяло.

Загледах се в Джак, който спеше до мен. През прозорчето на каютата се виждаше спокойното море, което се плискаше равномерно в стъклата. Само Средиземно море можеше да е толкова съвършено в такава съвършена нощ. Всички люкове и врати бяха отворени, бризът влизаше в каютата и разрошваше косата на Джак. Аз я докоснах; беше къдрава и еластична, пълна с живот под пръстите ми. Точно какъвто беше и самият Джак. Пълен с живот. И сега той беше влял своята енергия в моя живот. Сигурно щяхме да прекараме само няколко прекрасни нощи на споделена страст и той щеше отново да тръгне по пътя си. Той беше истински моряк, беше най-щастлив в морето, единствено с кучето си за компания.

За какво ли мислеше, когато е в морето, сам? Чудех се. Дали мислеше за момичетата, които е познавал? Възможно ли е да мисли и за мен? Или скоро ще ме забрави и за него ще бъде само дух от миналото? Въздъхнах. Бъдещето на Джак Фарар се простираше безоблачно пред него, а моето собствено никак не беше сигурно. Кой знае какво ме чакаше.

За кратко през главата ми мина мисълта, откъде ли бих могла да взема пари, за да отворя ресторант. Та аз едва издържах финансово това лято. С малката „печалба“, която имах, трябваше да изкарам до другия сезон, макар че, ако трябваше да напусна хотела и да намеря друго, с което да се изхранвам, не знам как щях да се справя. Просто нямах средства.

Джак се обърна, аз се сгуших в прегръдките му и го загледах влюбено. Той беше моят рицар в бляскави доспехи. Беше дошъл, за да

спаси девойката в беда, и беше направил всичко възможно. Джак Фарар беше дошъл да ми помогне, а не да се влюби в мен, и това беше истината.

Притиснах тялото си към неговото, вдишвах мъжката му миризма и аромата на кожата му и си припомнях любенето ни тези дни. Под грубата му обвивка на моряк се криеше нежен мъж, достатъчно чувствителен, за да ми носи рохко сварени яйца и сандвичи, за да ме накара да се почувствам по-добре, достатъчно внимателен, за да зарови Скрембъл и да посади цветете на гроба й. Мъж, който ме беше взел в своя морски свят за няколко дни и се грижеше за мен така, сякаш беше влюбен. А може би беше, помислих си малко преди да заспя, но само за момент, защото знаех какъв е Джак.

Когато се събудих, слънцето беше изгряло, Джак го нямаше. Лошото куче се беше свило до леглото с увиснал език и ме гледеше учудено. Потупах леглото и то скочи при мен. Потърка муцуна в лицето ми.

— Ти си добро момче, знаеш това — казах аз и прокарах пръсти през острата му козина. Имаше нещо в нетърпеливото изражение на кучето, което ме накара да се засмея.

Джак стоеше на стълбите бос и полуоблечен и ме гледаше.

— Как се чувстваш тази сутрин, Лола Марч? — каза той, дойде при мен и залепи целувка на устните ми. Кожата му беше влажна от плуването и миришеше на свежест и сол, и на много други прости и добри неща.

Отметнах чаршафа и се свих в долния край на леглото.

— Отивам да плувам — казах аз. — Хвани ме, ако можеш.

Прекоших набързо малката каюта и изкачих няколкото стъпала, които водеха към палубата. Там спрях, гола, вдигнала ръце на тила си — в същата поза, в която беше Джак първия път, когато го видях. После скочих във водата. Студена и чиста, тя ме погълна и събуди спящото ми тяло, вълни на удоволствие преминаха през всяка моя нервна клетка.

Отворих очите си и се заоглеждах в кристалния свят. Малки рибки побягнаха от всичките ми страни, без съмнение се страхуваха от моето присъствие. Тялото ми сигурно им се струваше огромно. Останах под водата, докато вече не можех да дишам, тогава се изстрелях нагоре като коркова тапа на шампанско, като се смеех и

крещях. В следващата минута Джак скочи и беше последван от Лошото куче. Всички плувахме кучешката наоколо, гонехме се и се смеехме. О, беше ми толкова добре, чувствах се така щастлива, свободна, толкова жива. Не исках този момент да свършва.

Но, както без съмнение мис Найтингейл би казала, всички хубави неща имат край, което се надявах да не е вярно, но в този случай знаех, че беше. Върнах се на лодката, изтръсках солената вода от тялото си, обух шортите си и облякох тениска на Джак — не си бях взела дрехи, когато тръгнахме така спонтанно. Вчесах дългата си мокра коса, магнах бретона от очите си и проверих дали всичко е наред. Тогава се присъединих към Джак на палубата.

— Ще излезем за кафе и храна — каза той. — Какво ще кажеш да закусим в Сен Тропе?

— Звучи ми добре — съгласих се аз и се качихме в гумената лодка. Кучето скочи вътре след нас и запърпорихме през морето към града. Погледнах назад към хотел „Ривиера“, сам и занемарен, кацнал на красивия хълм. Заклех се да се боря докрай.

ГЛАВА 50

ЕВГЕНИЯ

Евгения Солис мина бързо край съпруга си, без дори да го погледне. Облегна се на перилата на палубата и загледа малката лодка, която пореше вълните на спокойното синьо Средиземно море. Чу Солис да застава зад нея, но не се обърна да го поздрави. Тя дори не искаше да го вижда, въпреки че той я притежаваше, така както всеки друг мъж притежава безценно произведение на изкуството. Евгения беше жена на богат мъж, но това не значеше, че тя е богатата жена.

Тя се беше родила Евгения Мулдова, в беден квартал на Русия, едно от седемте деца, всичките момичета. Родителите ѝ работеха в местната фабрика и всичките девет члена на семейството живееха в две стаи, което беше лукс според тамошните стандарти. Но не и според Евгения, най-младата и най-красивата. Никой не разбираше точно какъв ген е наследила. Нейните сестри бяха ниски с кафяви коси и бледа нездрава кожа като на родителите им. И всички те последваха родителите си във фабриката.

Евгения дълго мисли за живота им: за дома им и фабриката. Косата ѝ настръхваше от ужас, като си представеше, че и тя може да живее така. Когато навърши петнайсет, си тръгна, без да каже и дума. Никога вече не видя семейството си. Лъжейки за възрастта си, работеше в нощните клубове на Санкт Петербург като танцьорка или домакиня.

Беше ѝ лесно да се среща с мъже. Не срещаше обаче такива, които да искат да ѝ помогнат. Все пак, печелеше пари, а и те заплащаха страстта ѝ с дрехи и някой друг скъп подарък. Подаръците не бяха чак толкова ценни, но понеже тя беше млада и никога досега не беше получавала подаръци, те ѝ доставяха удоволствие.

Най-после успя да прекоси Европа. Помогна ѝ мъж, който често „намираше работа“ на жени като нея. Така тя срещна Лорен Солис. Случи се в нощния клуб на хотел „Библос“ в Сен Тропе. Както винаги, там имаше много народ. Хората бяха толкова нагъсто, че дори не

можеха да танцуват. Евгения беше нетърпелива и раздразнителна, защото тълпата я изнервяше. Искаше да танцува, затова се изкачи там, където бяха масите. По-свободно беше около една маса, на която седеше сам, мъж с посивяла коса. Тя затанцува до масата му.

Ясно осъзнаваше какво впечатление прави, и факта, че очите на всички не се отделят от нея. Особено очите на мъжа, до чиято маса беше избрала да застане. Беше отдадена изцяло на музиката, но все пак усещаше присъствието на мъжа. Само един поглед ѝ беше достатъчен да забележи безупречно бялата му ленена риза, тъмните очила, бутилката скъпо шампанско, все още пълна. Забеляза скъпия му часовник и факта, че той заемаше най-хубавата маса в нощния клуб, където главни добродетели бяха парите и високото положение в обществото. Следваха ги луксът и стилът. Той беше доста възрастен, но, изглежда, притежаваше богатство и власт.

Тя престана да танцува и застана с ръце на хълбоци. Залюля се леко в ритъма на музиката, свела поглед към него. Лорен Солис вдигна очи към нея, към русата богиня. Един поглед му беше достатъчен да забележи колко дълги са краката ѝ и колко е млада. Пожела я. Заведе я на яхтата си, демонстрира ѝ богатството и властта си, показа ѝ, че светът може да бъде и неин. А Евгения, която беше достатъчно хитра, отказа да легне с един от най-богатите мъже на Земята, въпреки че той ѝ обеща кожено палто и диамантена огърлица и каквото друго проклето нещо би пожелала. Евгения искаше да склучи брак и го получи.

Онова, което не беше достатъчно умна да получи, защото не познаваше истинския свят на богатите, беше предбрачно споразумение. Такова нямаше. И ето, че сега беше просто „съпруга на богаташ“.

Беше по-добре, отколкото да е бедна, определено. Имаше неограничен кредит във всички магазини в Монако и Кан, в Париж и Лондон, в Ню Йорк. Можеше да си купи толкова бутикови дрехи, колкото пожелае. Беше редовен клиент и на най-скъпите бижутерии, макар че Солис трябваше да потвърждава покупките, надхвърлящи определени стойности. Той също беше хитър и знаеше, че за да я задържи, трябва да ѝ даде определена свобода. Купи ѝ „Ферари“, но не

и личен реактивен самолет, скъпо кожено палто, но не и собствена къща.

Според критериите, на която и да е жена, можеше да се каже, че Евгения е успяла. Нейният ум обаче работеше на по-ниско, първично, ниво. Искаше да вземе от Солис толкова пари, колкото успее, защото не знаеше кога може да му хрумне да я замени с последната красавица, появила се на Ривиерата. Все пак той се беше женил няколко пъти и Евгения беше петата му съпруга. Времето ѝ беше ограничено и беше по-добре да побърза.

Селянка по манталитет, тя започна с дрехите. Купуваше ги на модните ревюта в Париж и Милано, после незабавно ги продаваше, обикновено на половин цена, което, като се имаше предвид как харчи, пак беше стабилна сума. Купи две скъпи коли, после се нацупи сладко и каза на Солис, че повече не ги харесва. Тъй като се беше погрижила да ги купи от свое собствено име, внесе парите от продажбата пак на свое име в банката. После започна да прави същото с бижутата и от тях печелеше повече. Естествено, не каза на Солис, че купува и продава. Пазеше някои от най-скъпите бижута и ги слагаше, когато той искаше да я види в пълния ѝ блясък. Диамантите по нея бяха достатъчно на брой, за да бъде неустойима и да заблуждава Солис. Както и да е, защото за нея бижутата бяха толкова добри, колкото и парите в банката.

Не беше лесно обаче да бъде заблуден Солис. Той беше опасен. Евгения знаеше, че трябва да бъде много предпазлива. На всичко това трябваше да бъде сложен край, защото тя не можеше просто така да открадне всичките му пари. Имаше вече два милиона, но имаше нужда от още. Имаше нужда от „големи пари“. Трябваше да се отърве от Солис. Наистина се замисляше дали да не го бутне извън борда в някоя тъмна нощ. Помнеше как бяха намерили тялото на вестникарския магнат Робърт Максвел да плава в морето. Преди обаче да направи това, трябваше да се погрижи тя да получи лъвския пай от богатството на Солис.

И точно в този момент от живота си Евгения срещна Патрик Лафорет и реши, че той е нейната съдба. И сега Евгения имаше план. Знаеше, че не само Лола му пречи да изпълни онова, което тя желаше. Беше онзи ужасен малък хотел „Ривиера“. Беше принадлежал на бащата на Патрик, а преди това и на дядо му, може би затова той го

обичаше толкова много. Думата „сентименталност“ не съществуваше в речника на Евгения. Ако хотелът го нямаше, земята щеше да е свободна от „семейни спомени“. Така щеше да се освободи и от Лола, защото тя щеше да остане без работа. Щеше да бъде лесно да накарат Лола да изчезне, точно както щяха да постъпят и с хотела. Всъщност можеше да се уреди двете да станат по едно и също време. Всичко, което тя щеше да направи, беше да нанесе първия удар. Фалкон щеше да се погрижи за останалото.

Все така, без да обръща внимание на съпруга си, Евгения прекоси палубата и изкачи няколкото стъпала, които водеха към плувния басейн, като по пътя съблече саронга си и го захвърли.

Солис я последва, вдигна дрехата ѝ и загледа с наслада съвършената извивка на хълбоците ѝ, тънката ѝ талия и деликатната закръгленост на твърдите ѝ гърди. Притисна саронга към ноздрите си и вдъхна аромата ѝ.

Евгения чувстваше погледа му върху себе си като змия, която я поглъща. Спря се за миг, за да може той да я огледа и така да получи нещо срещу парите си. После се гмурна в чистата вода на мраморния басейн.

ГЛАВА 51

МИС НАЙТИНГЕЙЛ

Мис „Н“ се беше провалила — онова, което беше успяла да запише, не бяха номерата на „Дукатите“, а само показваше, че е регистрирано в Италия. Тя нямаше много време, а и зрението ѝ не беше толкова добро, колкото едно време. Обезпокоена от своята „грешка“ и „неспособност да изпълни дълга си“, тя пое обратно към Сен Тропе по пътя, който минаваше през Раматюел.

Въздъхна кратко от облекчение, когато зави в алеята към хотел „Ривиера“. Чувстваше се така, сякаш се прибира у дома. Беше рано сутринта и небето беше синьо, безоблачно. Тя паркира до стария „CV2“ на Лола и забеляза, че няма нито една друга кола. Беше се сбогувала с гостите, преди да тръгне на малкото си пътуване, и беше обещала да посети Ред и Джери Шауп в дома им в Дордоните, и да държи връзка с мистър и мисис Меден месец, любимците на хотел „Ривиера“. Като се изключат проблемите, лятото беше прекрасно. Всички гости на хотела бяха очарователни, гледката — прелестна, Лола, както винаги, мила и загрижена.

Единственото разочарование в общата картина на мир и съвършенство бяха Евгения и Лорен Солис. И, разбира се, мистериозният Патрик. Само че той вече не беше такава мистерия. Патрик Лафорет беше жив и здрав и караше много скъп мотор. Нямаше търпение да каже на Лола и Джак.

Предните врати бяха отворени както винаги. Мис Найтингейл свали сламената си шапка и влезе в хладното, тихо антре. Хотелът беше затворен за седмица, за „освежаване“, беше казала Лола, защото се нуждаел от цялостно почистване след края на сезона, а и трябвало да се боядиса тук-там.

— Ехоооо — извика тя. — Ехооо, Лола, върнах се. Беше все така тихо. Усещаше се само някаква странна миризма и мис Найтингейл, озадачена, излезе на терасата.

— Ехооо — извика тя отново.

Нищо. Лола вероятно беше в собствената си къща за следобедна дрямка. За минута се зачуди дали да я събуди, и реши, че новините са достатъчно важни.

Когато заобиколи олеандровия храст, забеляза прясно разкопана земя под прозореца на спалнята на Лола и засято клонче плумбаго, което трябваше да се полее. Чудно, помисли си тя, защо Лола ще си губи времето да засади нещо, а после няма да го полива?

— Лола?

Тя почука на френските прозорци, но никой не отговори. Лола трябваше да е тук, защото колата ѝ беше тук. Вратата не беше заключена и тя влезе, но малката къща беше празна.

Уморена, тя се отпусна на дивана на верандата. Щеше да изчака Лола да се върне, макар и да се пръскаше от нетърпение.

След малко стана отново. Нямахме смисъл да си губи времето, би могла да отиде да се изкъпе и да се преоблече, после да отиде да чака на терасата. Лола трябваше да се прибере по някое време. Скоро може би.

Вървеше обратно по пътеката, когато отново усети странната миризма. Спря и подуши въздуха. И тогава видя облаци черен пушек да се вият над покрива на кухнята и да се носят към високото синьо небе.

— Господи, о, Боже мой! Пожар! — изкрещя тя. Но нямаше кой да я чуе.

Краката ѝ трепереха, докато бягаше по терасата към кухнята. Видя пламъци да излизат от вратата и прозорците, които експлодираха и се разхвърчаха парчета стъкла.

Изтича обратно по терасата и влезе във фойето. Тук все още нямаше огън. Грабна телефона и набра номера на пожарната.

— Пожар! — каза тя, овладяла паниката поне дотолкова, че да предаде съобщението. — Пожар в хотел „Ривиера“, малко встрани от пътя за Раматюел. Кухнята гори...

ГЛАВА 52

ЛОЛА

Бяхме в гумената лодка, връщяхме се от закуската, когато чух шума от пожарните коли. Този шум никога не е предвещавал нещо добро в Южна Франция. Пожарите тук изгаряха хиляди акра земя и разваляха част от красотата на крайбрежието, за възстановяването, на която после трябваша десетилетия. Изглеждаше, че пожарните коли идват от всички посоки, и аз сложих ръка над очите си, за да огледам брега. Видях черния дим, който се виеше в небето и се разстилаше над малките крайбрежни градчета, разнасян от бързия вятър.

— Пожарът, изглежда, е голям — каза Джак.

Намръщих се, внезапно обхваната от тревога.

Тогава го видяхме, пушекът се издигаше от хотела и оранжеви пламъци излизаха от кухненските прозорци.

— Пожарът е у дома! — изпищях аз.

Джак вече беше слязъл от гумената лодка. Аз останах в нея, докато той я завърже. Прахът от пожара беше сред косите ми, смъдеше в очите ми, докато бягах към терасата. Едър полицаи ми махна ядосано с ръка — знак, че преча и трябва да се отстраня от пътя.

— Махнете се оттук! — извика той в допълнение към жеста.

Аз също закрещях, изпаднала в паника.

— Трябва да спасите хотела ми, моля ви, моля ви...

Лицето на пожарникаря беше почерняло от пушека и саждите.

— Скъпа госпожо, ще направим всичко възможно. Но сега там е опасно, дърветата могат да се подпалят всяка минута. Трябва да се отдалечите оттук.

Мис Найтингейл затича към мен откъм паркинга. Очите ѝ бяха зачервени, закашляше се от дима.

— Аз открих пожара и извиках пожарната команда — каза тя. — Търсих Скрембъл навсякъде, но се страхувам, че не можах да я намеря.

Раменете ми отчаяно увиснаха. Първо Скрембъл, сега — това. Прегърнах мис Найтингейл.

— Благодаря ти, приятелко. Но за Скрембъл вече е прекалено късно.

Пожарникарят крещеше ядосано да се махаме, казваше, че си играем със съдбата. Не можех дори да погледна назад. Хванах мис Найтингейл за ръката и тримата забързахме по пътеката към морето.

Върнахме се на яхтата и седнахме на палубата, откъдето виждахме как хотел „Ривиера“ гори. Два малки самолета изсипваха галони вода над него и над околните дървета. Само една суха клонка щеше да бъде достатъчна, пожарът да обхване и дърветата и да се разпростре по крайбрежието. Можеше да обхване дори хълмовете.

Отпихахме бавно от минералната вода „Евиан“ и притискахме хладните бутилки към сгорещените си лица. Не ни се говореше много. След два часа всичко приключи. Пожарникарите се разхождаха сред останките и триеха с кърпи черните си лица, прибираха маркучите и отпихаха огромни глътки вода. Говореха нещо помежду си, което, естествено, ние не можехме да чуем.

Качихме се в лодката и отидохме да видим какво е останало. От красивата ми кухня — нищо. Задавяйки се от дима, аз стиснах ръката на всеки един пожарникар и им благодарих, че предотвратиха катастрофата. Казах им, че никога няма да го забравя.

Шефът на бригадата ме дръпна встрани и ми каза, че има доказателства за умишлен палеж. Из цялата кухня бил разлят бензин, който после бил запален. Запита ме дали познавам някого, който би направил такова нещо.

Гледах го втренчено, загубила дар слово. О, да, мислех, че би могла да бъде Жизел Кастил. Би могла да бъде Евгения Солис или Йеб Фалкон. Или някой друг, за когото не знам, но който също заплашва живота ми.

— Съжалявам, мадам — каза шефът на бригадата най-накрая. — Това сега вече е въпрос, който полицията ще трябва да разреши.

ГЛАВА 53

ЛОЛА

Седмицата след пожара беше истинско мъчение. Разпитваха ни от полицията, детектив Мерсие се появи отново, както и другите, които го придружаваха и преди. Случаят беше определено умишлен палеж, така казаха. Из цялата кухня бил разлят бензин, който, запален, избухнал в пламъци, обхванали помещението. От кухнята не беше останало почти нищо, а димът беше съсипал, в по-голяма или по-малка степен, и останалата част на хотела.

Не знаех дали застраховката ще покрие щетите, но, така или иначе, тя нямаше да бъде изплатена в случай на умишлен палеж. Предполагам, че щяха да ми отказват, докато не се докажеше, че не аз съм причинила пожара. Нямаше улики, свидетели, доказателства. Вече бях под подозрение за убийството на съпруга си, а сега — и в палеж. Кой би ми повярвал, ако кажех, че съпругата на Солис е подпалила хотела, защото иска да ми го отнеме? Или може би Жизел Кастил го беше направила, защото искаше Патрик? Или пък дори Йеб Фалкон, по инструкции на Лорен Солис?

След първия шок, мис Найтингейл пусна бомбата си — каза ми, че е видяла Патрик.

— Той беше, мила моя — каза тя, — така че можеш вече да престанеш да се тревожиш за обвинението в убийство. Патрик е жив и здрав и кара много скъп мотор.

Отначало почувствах облекчение, че Патрик е жив все пак. После дойде гневът, все същият безполезен гняв. И накрая — най-важният въпрос. Защо?

— Замесена е жена, естествено — каза мис „Н“ и приглади бяло-синята рокля над коленете си. — При мъжете като Патрик, винаги е замесена жена. И тъй като Жизел, изглежда, не знае къде е той, предполагам, че жената е Евгения Солис.

— Но Патрик не я познава! — казах аз изумена.

— А ти откъде знаеш, че не я познава? — отговори мис „Н“.

Беше права, нямаше как да знам. Излизаше, че не знам много за каквото и да било, свързано с Патрик.

— Ако е Евгения — каза мис „Н“, — Патрик играе много опасна игра.

Мис „Н“ разказа на Джак всички подробности за дукатито и се извини, че не е успяла да запише номера му.

— Предполагам, че просто вече губя и рефлексите си, освен зрението — каза тя. — Може би обаче ще е добре да проверите при търговците, които продават „Дукати“ по крайбрежието, и да видите кой от тях е продал напоследък „748S“, боядисан в тъмносиво и с магнезиеви колела. Голям красавец беше този мотоциклет, дори моят Том би го харесал. Като говорим за Том — продължи тя, — време е да се върна у дома. Снощи се обадох на мисис Уормсли и тя ми каза, че вече ѝ е трудно да се справя с малката Нели. Разглезена е, страхувам се. Както и да е, мили мои — тя обхвана с милия си поглед мен и Джак, — сигурна съм, че ще можете да се справите и без мен известно време, а и винаги можете да се свържете с мен по телефона.

— Наистина ли трябва да тръгваш? — казах аз, после осъзнах колко егоистични са думите ми. — Да, разбира се, че трябва — добавих твърдо. — Имаш своя дом, а и кучетата ти имат нужда от теб. А и преди да си се усетила, ще дойде Коледа.

— Защо не дойдеш с мен, дете? — каза тя неочаквано. Гледаше ме така, сякаш съм някоя от бившите ѝ ученички или изгубена душа, която има нужда от помощ. — Ела и остани в моя котидж. Ще се радвам на компанията ти, а и ще ми помогнеш да разглезим малката Нели още повече. Освен това, предлагат много хубава слаба бира и див лимон в „Влекли Армс“, а и паят с бъбреци на мисис Уормсли е превъзходен.

Засмях се и за част от секундата си представих себе си в кръчмата на Блекли, после поклатих глава.

— Не мога да го направя — трябва да остана тук и да се погрижа за бизнеса си.

— Защо да не можеш? — каза Джак. Обърнах се и го изгледах. — Не можеш да започнеш работа по хотела, докато не получиш парите от застраховката — добави той. — Освен това, имаш нужда от почивка.

— А Патрик?

— Аз ще проверя за Патрик. И ще ти се обадя веднага, щом открия нещо. Освен това, аз ще бъда зает през следващите няколко седмици, ще снова напред и назад до Щатите, ще работя по яхтата.

Погледнах ги — най-добрата ми приятелка и моят любовник.

ГЛАВА 54

ЕВГЕНИЯ

Евгения Солис беше на кормилото на зеления квадратен джип „Хамър“ и караше на изток по шосе А8 към Ментон. Йеб Фалкон, който беше толкова едър, че едва се събираше в скъпата кола с нисък покрив, беше на седалката до нея. Тя натисна педала на газта и задмина камион, който превозваше дървен материал и караше прекалено бавно за нея. Направи го толкова рязко, че Фалкон трябваше да се хване за седалката и започна да кълне.

— Страхливец! — тя му хвърли студен поглед над слънчевите си очила.

— За Бога, Евгения — каза той, като се потеше обилно, докато тя си пробиваше път през натовареното движение, — какво е това проклето бързане?

— Ех, Фалкон, по-добре млъкни, ако не искаш смъртта да те настигне! — тя се смееше. — Не знаеш ли, че ще си мъртъв в някой от близките дни? Жалко, че това не се случи в пожара при хотел „Ривиера“. Направи го, както трябва, нали?

Той замълча, втренчил поглед в пътя. Вината беше изцяло на Патрик... Той не се беше погрижил за своята част от сделката, дори не се беше явил на срещата. А и Лола не беше там, макар той да беше претърсил мястото и да знаеше, че тя трябва да е сама вкъщи този следобед.

Мразеше Евгения Солис с всяка фибра на тялото си. Пожела си да не я беше срещал, да не беше ставал неин скапан бодигард. Тази жена разваляше всичко, до което се докоснеше. Вече беше преобърнала живота му. По дяволите, той печелеше добре при Лорен Солис. Защо се беше поддал на подкупването ѝ изобщо? Беше я срещнал с Патрик в Ментон и тя му предложи повече пари, отколкото би могъл да си представи. Сега той играеше двойна игра, като работеше за Солис и Евгения, а ги мразеше и двамата.

Като че ли прочела мислите му, Евгения каза:

— Ти си продажник, Фалкон, готов си да направиш всичко за определена сума пари. Ето защо сега си тук, с мен. И затова не можеш да отидеш при съпруга ми и да му кажеш каквото знаеш, защото, ако го направиш, по-добре ще е и двамата да сме мъртви. И двамата сме замесени в това, Фалкон. По-добре не го забравяй.

— Майната ти! — каза Фалкон и чу въздишката ѝ.

— Ти си мъж с много ограничен речник, знаеш това — каза Евгения.

Пое по познатия път нагоре по хълмовете и паркира пред скромна вила. Излезе от колата и без да погледне Фалкон, каза:

— Ще ме вземеш в три. И не закъснявай.

Фалкон я изгледа гневно. Поколеба се само секунда и извика името ѝ. Тя му хвърли раздражен поглед през рамо.

— Какво?

— Има нещо, което трябва да знаеш — каза той. Нещо в начина, по който го каза, я накара да спре.

— Какво? — попита тя отново, само че този път се върна до колата. Фалкон излезе от колата, заобиколи я и седна на шофьорската седалка.

— Относно приятеля ти. Той се справя доста добре в казиното в Сан Ремо. Понякога печели, друг път губи. И всичко това с твоите пари, Евгения.

Тя се вторачи в него като за минута замълча.

— Лъжец! — каза най-накрая. Фалкон сви рамене.

— Тогава защо не го попиташ?

Евгения гледаше в краката си. Чувстваше се несигурна.

— Ако лъжеш, ще те убия собственоръчно. — В гласа ѝ се долавяше скрита заплаха.

Фалкон се ухили. Отново беше взел надмощие в тази битка на разум и сила.

— О, не, няма да го направиш, Евгения — каза той. — Ти се нуждаеш от мен. Кого друго ще караш да изгаря хотели, да лъже съпруга ти за теб и да ти помага да се погрижиш за всичко останало. Само мен, малка Евгения, ето кого. И само ако ми платиш достатъчно. Запомни това!

Той блъсна вратата и включи на скорост.

— Ще се видим в три — той обърна колата и подкара надолу по хълмовете.

— И Патрик! — извика тя след него. — Имам Патрик за всичко останало. Вече нямам нужда от теб.

Но Фалкон не я чу.

Патрик подаде главата си от предната врата.

— Какво става? За какво е всичкото това крещене?

Евгения сви рамене, мина надменно покрай него и влезе в малката вила. Токчетата ѝ тракаха по теракотения под. Спря и се огледа; на лицето ѝ се изписа изражение на отвращение.

— Мразя това място — каза тя. — Омръзна ми вече да се промъквам и да се крия. Не мога да търпя повече това положение на нещата. Време е да се хванем на работа.

Патрик въздъхна. Това щеше да бъде един от онези дни на Евгения.

— Хайде да отидем в леглото, скъпа — каза той, взе я на ръце и я занесе в единствената спалня.

— Чу ли за пожара? — попита Евгения.

— Какъв пожар, сърце мое? — ръцете му я бяха обгърнали, залепваше горещи целувки по врата ѝ, косата ѝ и извърнатото ѝ към него лице.

— Този в хотел „Ривиера“ — каза тя, седнала в края на леглото.

Патрик изведнъж изтрезня.

— Какво каза?

— Станал е пожар в хотел „Ривиера“. Изгорял е до основи.

За минута той се вторачи в нея, шокиран. После я изгледа така, че тя трепна и се сви уплашено. Хвана я за раменете и я разтърси.

— Лола! — изсъска той през здраво стиснатите си зъби. — Какво си направила на Лола?

Евгения отметна дългата си руса коса и също го изгледа гневно.

— Трябваше да предположа. Всичко, за което мислиш, е Лола. Никога не мислиш за това, което правя за теб, единствено за Лола. И как да проиграеш парите ми.

Патрик я отблъсна. Отиде до прозореца и загледа навън към малкото парче, земя, което някога е било градина, но в което растенията вече загиваха.

— Нарани ли Лола? — запита отново, тихо. Но Евгения долови заплахата в гласа му.

— О, не, Патрик, скъпата Лола е жива и здрава. Но сега ще трябва да се отърве от скъпия си хотел, защото от него почти нищо не е останало.

Патрик продължи да гледа през прозореца, с гръб към нея.

— Все някога ще трябва да избереш — продължи да говори Евгения. Тя все го притискаше и притискаше. — Или аз, или Лола, Патрик. Винаги си знаел, че ще се стигне дотам. А с мен са парите, Патрик, това също го знаеш. А един комарджия вечно се нуждае от пари. Нали така?

Той се обърна и я изгледа. Беше се излегла удобно и разперила ръце на леглото — тяхното „любовно гнездо“.

— Не можеш да продължаваш така, Патрик, мили — замърка гърлено тя със сладкия си гласец с руски акцент. — Ние сме обречени на по-хубав живот, на по-хубави неща, любов моя, на много по-хубави неща от един откраднат следобед в това ужасно място. Ще живеем заедно бляскавия живот на богатите, ще можем да ходим, където пожелаем. Ще бъдем аз и ти срещу света, Патрик — погледът на морскозелените ѝ очи срещна неговия и го задържа. — Ти и аз. И целия свят, с който да си играем.

Евгения му протегна ръката си и Патрик я хвана. Легна до нея на леглото. Бяха с лице един към друг и погледите им бяха все така приковани. Минутите минаваха. После той нададе стон:

— О, Господи, Евгения! — и я взе в прегръдките си. Евгения въздъхна доволно. Моментът беше опасен, ключов, но тя беше спечелила.

ГЛАВА 55

ЛОЛА

Небето беше сиво и валеше дъжд, когато влакът от Падингтън пристигна в Оксфорд.

— Типично — беше коментарът на мис Найтингейл, когато слязохме на перона заедно със стотици други хора, всичките втурнали се нанякъде. Аз свалих от влака кафявия куфар на мис Найтингейл, който беше почти антика, и моя собствен малък „Самсонит“ на колела, прекосихме ветровития перон и излязохме на улицата.

— Ето ви и вас, мис Найтингейл — каза някой, ние се обърнахме и видяхме едър, брадат мъж в син анорак, който чистеше очилата си от дъжда и ни се усмихваше. — Радвам се да ви видя отново тук, въпреки че съжалявам за времето — добави той.

— Няма защо, Фред — каза мис Найтингейл и хвана ръката му. — Винаги вали, когато се върна от почивка. Това е Лола Марч Лафорет, моя приятелка от Франция, макар да е родом от Калифорния. Лола, това е Фред Уормсли, пазачът на моята малка Нели и на тайните ми, както и на тайните на много други хора в Блекли.

Фред се засмя гръмогласно, грабна куфарите ни и ги занесе до тъмносиньото „Волво“, паркирано на отреденото за това място.

— Вече няма много тайни в Блекли, мис Найтингейл — каза той. — Всичко е мирно и тихо напоследък.

— Добре, слава Богу — тя седна на седалката до шофьора. — Лола и аз имахме достатъчно вълнения в последно време.

Фред Уормсли ни караше през Оксфорд, града на колежа. Мис „Н“ обеща да се върнем и да ме разведе, „когато времето се оправи“, а Фред каза, че прогнозата не предвещава нищо добро и може би е трябвало да остана в Южна Франция.

Минахме по вариантата и внезапно излязохме на селски път, който беше заобиколен от жив плет и ливади, пълни с вълнести овце с черни муцуни, по-нататък имаше газостанция, чиито високи цени ме учудиха, с магазини, в които се продаваха чипс и студени напитки.

Малки странични улички водеха до вили с имена като Уитни, Ейшам и Уидфорд.

Завихме и влязохме в прекрасното село Бърфорд. Минахме през главната улица, от двете страни, на която имаше дървета, магазини с весели витрини, кафе-барови, където човек можеше да изпие по един топъл чай, и кръчми, където пък се продаваше главно бира. Прекосихме малкия каменен мост над река Уиндраш, после направихме още един завой и ето, че бяхме в Блекли.

— Най-после у дома! — измърмори мис Найтингейл, докато пътувахме по главната улица на селото, заслонена от огромни дървета, покрай магазин, където продаваха хляб и яйца, мляко и други стоки, от които хората се нуждаят всеки ден. Минахме край едно малко поточе, завихме надясно и се озовахме пред „Блекли Армс“. Цялата сграда беше изградена от камък с цвѳета на мед, покривът беше нисък, а веселият знак, указващ входа, се люлееше от вятъра.

— За вечеря ще хапнем бърбеков пай — каза мис Найтингейл и излезе сковано от колата. — Хубаво е да си отново у дома — тя вдигна щастливо лице към тихия студен дъждец. — А и моята малка Нел ще ме чака.

— Ето я и нея, мис Найтингейл — каза Фред и отвори вратата, за да слеза. — Добре дошли в „Влекли Армс“, мис Марч.

Таванът наистина беше нисък, подпрян от много стари греди, а стените бяха замазвани няколко пъти. Поддържаха се също от греди, които бяха заковани на кръст. В голямата каменна камина гореше буен огън, а пред нея седяха две ексцентрични старчета, облечени в сака от туид и сплескани кепета от туид. Пиеха, в огромни халби, тъмна бира. Погледнаха към нас и повдигнаха кепетата си, когато разпознаха мис Найтингейл.

— Радваме се да ви видим пак у дома, мадам.

Малката Нели вече беше скочила в прегръдките на мис „Н“ и бурно ближеше лицето ѝ. Набитата руса жена излезе иззад бара (това май беше помещението, което служеше за кръчма на имението), с усмивка на лицето, която казваше: „Добре дошли“.

— Ето ви най-после, мис Найтингейл — каза тя. — Прекрасно е, че ви виждаме отново.

— И аз се радвам да те видя, Мери — отговори мис „Н“ и прегърна топло мисис Уормсли. — Благодаря ви, че се грижихте така

добре за моята малка Нел. Макар че сигурно сте я разглезили, както винаги става. Погледнете я само, как се гуши и гали. Мисля, че си е пийвала доста бира.

Мери Уормсли се смееше и галеше малката Нел под брадичката.

— Наистина, започна да свиква с бирата. Трябва да я заведете у дома си, за да бъде отново напълно трезва. Но може би първо ще хапнете нещо? Сигурно умирате от глад след пътуването.

Мис „Н“ ме представи и каза, че да, бихме желали два бъбрекови пая и две светли бири, студени, ако има.

Настанихме се удобно на нещо като диванче с висока облегалка и с червени кадифени възглавнички, които изглеждаха така, сякаш някога са били част от обзавеждането на църква. Малката Нел се беше сгушила между двете ни. Мис „Н“ ни запозна официално и каза на териера, че е по-добре да се държи прилично и да ме приеме дружелюбно, защото, лошо ѝ се пише. Малката Нел подуши малко недоверчиво ръката ми, после я близна, и седна на задните си лапи.

— Толкова е хубаво! — казах и отпих от студената си бира. Отпуснах се приятно, докато дърветата пукаха в камината, а двамата старци играеха домино.

— Още е рано — каза мис „Н“. — Заведението се пълни покъсно, особено в нощи като тази.

„Ноц като тази“, помислих си и потръпнах като от лошо предчувствие. Сива, студена, дъждовна ноц, толкова далеч от „дома“ и слънчевата светлина. И от Патрик. Успях да отблъсна нерадостните мисли и зачоплих бъбрековия пай, горещ и дъхав, с дебела корица, намазана с масло. Беше много добър дори и за моя критичен вкус на главен готвач.

— Точно от това имахме нужда — каза мис Найтингейл и даде малко от пая си на малката Нел, която, за миниатюрен йоркширски териер, изглеждаше леко „пълничка“. — Знам, че не е правилно — призна тя, — но тук така и така разглезват Нел и не искам да ѝ изглеждам лоша още с идването си. Ще трябва постепенно да я привикна пак към кучешка храна. И никаква бира. Всяко нещо на света изисква време, а и това се случва всяка година — добави тя с дяволита усмивка. — Мисля, че малката Нел очаква своята ваканция в „Блекли Армс“ също толкова нетърпеливо, колкото аз — моята в хотел „Ривиера“.

С пълни стомаси, стоплени и уморени, решихме, че е време да си тръгнем. Мис „Н“ взе малката Нел на ръце, пожелахме на всички лека нощ, след което Фред ни откара обратно през селото, до котиджа на мис „Н“. С усмивка си помислих, че всичко е като в онази стара приказка: през реката и през гората, отиваме в къщата на баба.

Котиджът на мис Найтингейл беше типичен за Котсуолдс, изграден от местния златист камък, с полегат покрив, заобиколен от буйна градина с ниска каменна стена. Изпод стряхата надничаха прозорци „Дормър“, а прозорците на приземния етаж бяха извити като арки и със здрава дограма. Вратата беше от масивни греди и имаше огромни железни панти, а последните венчелистчета на жълтите рози падаха по земята. Зад къщата се виждаха хълмове, гъсто обрасли с дървета, а пред нея весело бълбукаше малко поточе. Въобще котиджът изглеждаше като излязъл от реклама.

— Къщата е смесица от няколко стила — обясни мис Найтингейл, докато отключваше входната врата и ме въвеждаше вътре. — Отчасти елизабетински, отчасти викторианска готика и нищо помежду им.

Открих, че се намирам в малка всекидневна с таван, поддържан от греди, пълна с масички, които на свой ред бяха натрупани с различни джунджурийки: сребърни купи за игра на поло, снимки на доста стари хора, облечени в дрехи от туид и с пушки в ръце, седнали на стъпалата на имението, а в краката им — вече заклан фазан. Още дузина снимки в прекрасни стари сребърни рамки, сервиз за чай от китайски порцелан, изключително трошлив на вид, бродерия, изобразяваща два яркочервени дракона, поставена в абаносова рамка, маслена рисунка на коне и кучета на стената. Имаше два дълбоки дивана, тапицирани с басма с фигури на рози, поставени пред каменната камина. Някой добросърдечен човек, вероятно Мери Уормсли, беше запалил огън в камината, така че бяхме посрещнати от весели червени пламъци. Ориенталски килим в червено и синьо стопляше, буквално и преносно, пода от дървени греди, за които мис „Н“ ми каза, че са от кестеново дърво.

Книгите бяха навсякъде — книги, книги и още книги, натъпкани по ръчно дяланите рафтове, наредени на купове по пода, скупчени по

седалките на столовете, подпрени на лампите.

— Моята малка библиотека — каза мис „Н“, с което прие скромната ми похвала, че е насъбрала толкова много знания за цял живот четене. — Наистина много обичам да имам хубава книга в дългата зимна нощ.

Имаше също и кошници, пълни с ярки вълнени прежди и куки за плетене, с играчки за кучетата и сдъвкани кости, разпръснати наоколо. Това беше истински дом, обзаведен и пълен с любов и малко хаос, но съзидателен хаос.

В кухнята „мъркаше“ тихо яркочервена готварска печка „Ага“ и разпръскваше приятни вълни топлина, а до нея беше леглото на малката Нел с мека синя възглавничка, върху която тя незабавно се покатери. После обиколи три пъти креватчето си, сви се на стегната малка топка, сложила глава върху лапичките си, и ни загледа с блестящите си тъмни очи.

Кухнята беше слабо, но уютно, осветена. Имаше дълга маса от борово дърво, около която можеха да се разположат удобно осем души, две стари, тапицирани с кожа, кресла, за които мис „Н“ ми каза, че ги е взела от къщата имение, а завесите на извитите готически прозорци бяха на червени и бели райета.

Малък коридор разделяше всекидневната стая от кухнята и централното стълбище, застлано с червен килим, очевидно любимият цвят на мис „Н“. Стената до стълбището беше облепена с училищни снимки. Мис Найтингейл каза, че са на момичетата от „Кралица Уилхелмина“. Имаше по една снимка за всяка година, през която тя е била директорка.

Стаята на мис Найтингейл беше запълнена с изненадващо китайско двойно легло, лакирано в червено. Самото легло беше като малка стая и мис „Н“ ми каза, че е спяла в него още като дете в Шанхай, където, което силно ме изненада, била родена.

Вдигна капака на един стар сандък и ми показа копринени ветрила и блестящи обувчици, които изглеждаха годни за носене само от кукли. Имаше и прекрасен шкаф с чекмеджета от времето на кралица Ан, излъскан до блясък от множество грижливи поколения, меки персийски килимчета и тежки ленени завеси, също с щамповани рози, които бяха в тон с тези на дивана, поставен до викторианската желязна решетка. Банята беше съвременна и удобна, а малко по-

нататък по коридора беше моята малка сладка стаичка, скътана под стряхата, с наклонен таван и чифт прозорци „Дормър“, чиито рамки блестяха, сякаш бяха изработени от диаманти или излезли от някоя вълшебна приказка.

Леглото беше напълно нормално, а не китайско, покрито с кувертюра в бяло и зелено и затрупано с множество възглавници. Подът беше от кестенови греди и застлан с изтъркан бял килим. Имаше красив старинен скрин с овално огледало, удобен стол, настолна лампа за четене, малко нощно шкафче до леглото, затрупано с книги. Проверих кои са заглавията: „Джъстин“ на Лорънс Даръл, стихотворенията на Една Ст. Винсънт Майли, издадени под заглавието „Стъпки във времето“, биографията на Фред Астер, подвързан с кожа том, съдържащ мемоарите на семейство Найтингейл от Блекли, „Леопардовата шапка“ — историята за отношенията между майка и дъщеря и животът им на „Парк Авеню“ през шейсетте години на двайсети век, написана от Валери Стайкър, и два от последните романи на Анита Шрийв и Нора Робъртс.

— Има достатъчно, за да си избира — казах аз усмихната.

— Понякога нощите могат да бъдат много дълги, скъпа моя — каза мис „Н“. — А тук е твоята собствена малка баня — тя ми показва малката стая, където таванът беше толкова стръмно наклонен, че никой мъж не би могъл да стои прав, без да си удари главата в масивната дъбова греда, която минаваше през него.

— Всичко, от което едно момиче може да се нуждае — казах аз и се усмигнах на приятелката си. — Това е като къща във вълшебна приказка.

А тя се засмя и каза: „Ами, може би не е чак така“, после ме заведе обратно на долния етаж, където направи и на двете ни по чаша чай. Огънят пращеше и изпускаше искри и внезапно пламваше красиво в ярки оранжево-червени пламъци, които топлеха краката ни, докато чаят стопляше останалото от нас. Време беше да си кажем „лека нощ“.

— Как мога да ти се отблагодаря? — казах аз и прегърнах мис Найтингейл. — Това е толкова прекрасно, толкова различно...

— Винаги е добре, когато нещата са малко различни — каза мис „Н“ и протегна другия си крак към огъня. — Малко разстояние между

теб и проблемите ти може да предложи различни перспективи за решаването им.

Свила се в удобното легло, с глава на меките възглавници, облечени в ленени калъфки с аромат на лавандула, които бяха толкова стари и леки, че те караха да се чувстваш като болен, аз мислех за живота и тревогите си, и за Патрик, който беше жив все пак.

Чудех се дали той беше причинил пожара в хотела. Беше ли свързан със смъртта на Скрембъл? Беше ли все още замесен с Жизел или с Евгения Солис? Не можех да си отговоря, знаех само, че вече се страхувам от него. Не знаех на какво беше способен. Но тук, в уютната ми стая с дръпнати пердета, докато дъждът потропваше по прозорците, със завивка, дръпната чак до брадичката, аз се чувствах защитена.

ГЛАВА 56

МИС „Н“

Моли Найтингейл седеше на дивана с розичките пред камината, загледана в пламъците, и си мислеше за миналото. Завръщането въкъщи винаги извикваше спомени от миналите дни, когато мистър Хемстридж, главният градинар на имението Блекли, живееше в тази къща, където тя, дъщерята на собственика и внучката на Сър Блекли Найтингейл, идваше да види понито си. Тя оставаше, за да си побъбри с мисис Хемстридж и да изпие чаша мляко, току-що издоено от кравата, все още топло и миришещо почти толкова добре, колкото пресният лимонов кейк на мисис Хемстридж, от който, някак си, винаги имаше в килера и който Моли обожаваше.

— Ах, как се промениха времената — каза мис Найтингейл на малката Нел, която направи рязко движение с глава, за да махне дългата си козина с бронзов цвят от остриите си малки черни очи и повдигна едното си ухо нагоре, сякаш за да чува по-добре.

— Ти не знаеш нищо за имението Блекли, Нел, но то представляваше прекрасна грандиозна къща — каза мис Найтингейл, а малкият териер се качи на колената ѝ и се настани удобно. Вероятно очакваше дълга нощ на спомени.

— Все пак грандиозна къща не значи нищо — добави мис Найтингейл. — Само купчина камъни от седемнайсети век, заобиколени от акри парк.

Имало е повече земя, разбира се, но това е било през старите дни, когато дядото на Моли, сър Блекли Найтингейл, когото тя не познаваше, беше получил титлата си за заслуги към страната. Факт е, че неговите „заслуги“ означаваха разточителни празненства, които организираше за кралица Александра, която гостуваше наблизко и беше дала съгласието си всяка година в селото да се провежда празненство.

Но четирите смъртни случая, настъпили бързо един след друг, и наследствените данъци се погрижиха за семейното богатство.

Бащата на мис Найтингейл беше асистент на британския комисионер в Шанхай и Моли, както беше кръстена, израсна в британския сектор на международната сграда, където тогава живееха всички чужденци под топлите и прекрасни грижи на китайските служители. Кое то може би беше добре, защото нейните родители в Шанхай живееха сред хайлайфа и докато пътуваха, правеха страхотни сделки. Оставяха я сама с нежната бавачка, докато те посещаваха балове в президентската къща в Хонконг, плаваха с приятели надолу по голямата жълта река Яндзъ или празнуваха в изисканите нощни клубове на Шанхай.

Дори когато си бяха вкъщи, понякога Моли не можеше да ги види с дни. Баща ѝ беше прекалено зает, а майка ѝ пазаруваше в скъпите бутици или пиеха следобеден чай с приятели във фойето на хотели с много звезди, или през вечерта танцуваха, защото Шанхай тогава беше един от най-вълнуващите градове в света. Два-три пъти родителите ѝ дори се връщаха в Англия, като я оставяха сама с бавачките, за които тя беше започнала да вярва, че са нейните истински „майки“.

И ето как първата дума на Моли беше „мандарин“. Факт е, че в продължение на няколко години говореше само това, което научаваше от приказките за духове, които ѝ бяха разказвани вечер и които тя все още си спомняше със страх. Китайските служители също я учеха на уважение към по-възрастните и как да докосва пода с чело — нещо, което нейните родители намираха за „върховно“. Те я водеха на партита и я представяха като „нашата малка дъщеря китайка“, а Моли се изчервяваше и се питаше какво пак не е направила както трябва.

Както и да е, всичко свърши със смъртта на баща ѝ и връщането им в Блекли. Да се раздели със своите „мили майки“ на шестгодишна възраст, не ѝ беше лесно и раздялата разби сърцето ѝ. Тя така и не свикна с влажните английски лета, нито с мразовитите зими. Особено трудно ѝ беше, защото на имението вече липсваше всякаква грандиозност и няколкото радиатора едва успяваха да разтопят леда, който се образуваше от вътрешната част на стъклата. Отоплението с въглища пък беше причинило вече няколко малки пожара, а и беше

неудобно от гледна точка на това, че саждите полепваха по всичко, включително и по храната.

Лейди Тереза все така нямаше никаква представа, как трябва да отгледа дъщеря си. Дните ѝ минаваха като в мъгла между бродерията и събиранията на чай, както и, понякога, в „благотворителни дела“. Моли беше самотна и прекарваше дългите дни (а понякога и половината от нощта, с помощта на свещ) в четене. Беше прочела вече всичко, което съдържаше библиотеката на имението. Понякога караше сама лодка в езерото на Блекли. Кръсти лодката си „Ли По“ на известния поет от династията Танг, който изучаваше през свободното си време. Струваше ѝ се, че свободното ѝ време няма край, толкова самотна беше.

Тя гребеше през езерото към малкия остров, който наричаше дом, където си беше построила дървена къща, обзаведена с възглавнички, откраднати от дивана в стаята за рисуване, и маса, направена от дърво, която се крепеше на четири тухли. Тя откри китайски сервиз за чай в стъкления китайски шкаф в трапезарията, който беше откупен, както предполагаше, от баща ѝ и вероятно беше ужасно ценен. Той никога не се използваше. Досега, когато тя пиеше направения въщи чай или лимонада и дъвчеше джинджифилови бисквити с нос, забит в последната книга от обширната библиотека на Блекли.

Само намесата на приятел успя да промени нещата. На лейди Тереза беше казано без заобикалки, всъщност доста настоятелно, че е по-добре да направи нещо, или детето ще стане саможиво и ще му бъде трудно да се интегрира в обществото. И така, лейди Тереза записа детето си в училище с общежитие, което май беше единственото полезно нещо, което успя да направи за дъщеря си.

Моли се справяше добре. Тя обожаваше компанията на другите момичета и обичаше уроците, особено тези по латински. Оттам до Оксфорд не беше далеч, а после се зае с преподаване и успя да се издигне до поста директор, и то не къде да е в „Перлата в короната“ — училището „Кралица Уилхелмина“.

Беше момиче, което се разбираше с всички, обикновено, но жизнено и упорито. По-късно израсна в обикновена, но изключително упорита жена. В присъствието ѝ се усещаше някаква властност. Сигурно беше от „синята кръв“, казваше майка ѝ силно озадачена.

Когато лейди Тереза умря, имението беше продадено заради данъците и на Моли останаха само перлите на прабаба ѝ и достатъчно пари, за да си купи възможно най-малкия апартамент на „Слоун скуеър“ в Лондон. Както и къщичката на градинаря в предишното имение в Блекли.

И тогава в живота ѝ се появи Том. „Нейният“ Том, както винаги мислеше за него с любов, о, с такава любов! Том. Едър мъж с ясно изразено мнение по всеки въпрос, толкова сдържан и резервиран, че беше трудно да достигнеш до него. Но после тя разбра, че проблемът не е в това, а в неговата нечовешка срамежливост. Беше срамежлив и с жените. Тя самата никога не отстъпваше, никога не се притесняваше. Всъщност тя беше доста силна личност и след като откри начин да се сближи с него, се оказа, че двамата си подхождат идеално.

Срещнаха се в бара на Кралския театър на „Слоун скуеър“, който беше на ъгъла на улицата, където живееше тя. Изпълнението, което гледаха, беше перфектно — „Личен живот“ на Ноел Кауърд, едно от любимите ѝ. И, както се оказа изненадващо, и на Том.

Тя беше сама тогава и пиеше джин с тоник. Той се блъсна в нея. Питието ѝ се изля, той настоя да ѝ купи друго, после заговориха за това и онова. Поне тя говореше, а Том май само слушаше. Но я чакаше отвън след края на представлението. Запита я дали не би искала чаша кафе, и нещата тръгнаха — макар и доста бавно — отгук. Минаха четири години, преди той да я помоли да се омъжи за него. Шест седмици след предложението тя каза „да“ в малката църква на Блекли, селото, където беше минала голяма част от живота ѝ.

Цялото село отиде на сватбата на „дъщерята на имението“. Хората изпълниха старите пейки от борово дърво, облечени в най-добрите си костюми, които обикновено обличаха само в неделя, на главите със „сватбени“ шапки, с щастливи лица, озарени от спомените за времето, когато семейство Найтингейл все още живееше в имението. Съжالياваха, че сега там живее някакъв новобогаташ, направил парите си в автомобилната индустрия. И благодаряха на Бога, че Моли поне си е намерила съпруг.

Малката църква, изградена от сив камък в нормански стил, беше пълна с букети ириси и нарциси. Беше пролет и, разбира се, все още студеничко. Цветята изглеждаха измръзнали, но просто съвършени, като от хербарий. Беше толкова студено, че нито едно листче не

можеше да падне от тях. Мис „Н“ беше облечена в копринена сребристорива рокля и носеше наследените от прабаба си перли (слава Богу, че данъците не засегнаха и тях, защото това бяха единствените истински бижута, които притежаваше). В ръцете си държеше букет от ужасно скъпи лилии, за които сега не беше сезонът, но миришеха направо божествено. Техният аромат щеше да си спомня до деня, в който щеше да посрещне смъртта.

— Свършено е вече, скъпи Том — каза му тя след церемонията, а Том ѝ се усмихна лъчезарно, елегантен в тъмния си костюм и сива вратовръзка (която някога тя му беше купила).

Той отговори:

— Свършено е вече, любов моя, сега ти си мисис Том Найт.

Тя изчака, естествено, да се приберат у дома и едва тогава повдигна въпроса. Реши да остане мис Найтингейл до края на дните си. Живяха щастливо след това, макар двамата да принадлежаха на различни светове. Обичаха се, радваха се на компанията си, бяха загрижени един за друг. Любовта им беше толкова истинска, че мис Найтингейл знаеше, че ще трае вечно.

А после Том, така пълен с живот, беше умрял. Тя го погребва тук, в двора на църквата в Блекли, засади рози и нарциси, които той толкова много обичаше, на гроба му. Накрая, защото животът винаги продължава, тя трябваше да се примири със смъртта му. Тогава започна да пътува.

До Средиземно море я заведоха спомените за прекрасното ѝ детство в слънчевия Шанхай и омразата ѝ към мрачните и самотни английски зими, когато трепереше в студената стая. А сега ходеше до Средиземноморието, защото беше открила хотел „Ривиера“. И защото обичаше Лола като своя дъщеря.

Това беше историята на живота на Моли Найтингейл. От Китай до Котсуолдс, а после и до Южна Франция. И до неразрешената загадка за изчезването на Патрик Лафорет. И също толкова загадъчното му появяване впоследствие.

Как би могла да се възползва от помощта на Том в този момент, да използва опита му, познаването му на човешките характери, за да открие истината.

Е, добре. Значи трябваше сама да разреши този случай.

ГЛАВА 57

ДЖАК

Джак беше в Сен Тропе. Седеше под сянката на кестеновите дървета в кафе „Де арт“ както обикновено, пиеше сутрешното си кафе и ядеше кроасан. Мястото не беше оживено. Духаше студен северен вятър, последният напън на мистрала, листата на кестеновите дървета трепереха, а книжните салфетки хвъркваха от масите и падаха на паважа. Сезонът определено беше свършил и животът на местните хора влизаше отново в обичайното си русло. Но не и за свободни хора като него, които просто не знаеха кое от всички места на света да нарекат свой дом.

Разбира се, трябваше да си остане у дома в Съединените щати, където беше потънала яхтата „За минута“. В нито един друг момент от живота си дори не би се замислил по този въпрос. Но сега не можеше да реши. Заради Лола Лафорет. Как беше успяла да се забърка в такива проблеми? И защо той се чувстваше длъжен да я отърве от бедата?

Направи знак да му донесат още едно двойно еспресо, защото реши, че то може да проясни главата му и да изостри мислите му. До момента беше воден единствено от чувствата и страстта към жена, която му беше влязла под кожата така, както никоя друга от времето на красивата мексиканка Луиза. Връзката беше продължила точно три месеца и той се чудеше дали с Лола щеше да бъде същото. Дали след три месеца щеше да се е върнал в собствения си свят, да ремонтира яхтата, за да е в отлична форма, да събира екипажа си и да тръгне да търси приключения. Той беше такъв тип човек. Нали така? И защо да се променя? Въздъхна дълбоко и отпи от еспресото. Нямаше отговор.

Набра номера на работилницата си на мобилния си телефон и говори с Карлос. „За минута“ беше извадена в деня, след като беше потънала на петдесет фута. Бяха използвали тежки кранове. Ремонтът вървял бавно.

— Но ще се върнеш скоро, нали? — каза Карлос.

— Да, точно така — повтори Джак още веднъж.

Приключи разговора и сложи пред себе си на масата лист жълта хартия. Дълъг списък на търговци на коли и мотори заемаше страницата. Всички бяха проверени, с изключение на двама, за които приятелят му детектив в Марсилия само му беше споменал. Помисли си, че онзи в Париж е доста далеч оттук, за да бъде замесен по някакъв начин, но човек никога не знае, Патрик може да обикаля из страната и да се крие от едно място на друго. Другият беше в Генуа, град, който беше пристанище по крайбрежието на Лазурно море. Щеше да опита за последен път.

Набра номера, помоли да говори с мениджъра или с някого, който говори английски, и зачака, а в ухото му гърмеше италиански рок. После някой взе слушалката и каза:

— Pronto, мога ли да ви помогна?

Джак попита за „Дукатите“. „Да, каза италианецът, продавал «Дукати 748S», машината била прекрасна, най-добрата в света и невинаги се намирала, трябвало първо да направиш поръчката и после да чакаш.“

— Колко се чака? — Джак почти усещаше неговото пренебрежение.

— Три, шест месеца.

— Продадохте ли много напоследък? — попита Джак и почувства, че онзи се изнервя.

— Дали съм продал много? Бих желал, но бяха само два.

— Продавате ли на чужденци? — попита Джак. Италианецът се засмя и каза:

— Синьор, не правим отстъпки на чужденци, ако това ви интересува.

— Знаете ли какво — каза Джак, — утре ще дойда при вас и ще можете да ми покажете какво имате.

— Но аз имам само един, синьор, а и той вече е продаден.

— Значи ще поръчам един като него — каза Джак. — Името ми е Джак Фарар. Очаквайте ме утре следобед.

Той довърши кафето си, подхвърли останалото от кроасана на Лошото куче, което се беше опънало под масата, върна се на кея и взе малката лодка до яхтата. Само след половин час Лошото куче беше със спасителна жилетка и развълнувано бягаше напред и назад по палубата

като лаеше, а Джак излезе от заливчето на Лола, опъна платната и пое на запад към Генуа.

Генуа е голям град, който се разрастваше по крайбрежието и постепенно включваше в себе си много от старите рибарски градчета и села. Това не беше точно мястото, където Джак искаше да бъде през слънчевия следобед, но закотви лодката и отиде с гумената лодка в старото пристанище. Лошото куче лъхтеше до него, докато вървяха по една грозна улица и търсеха такси. Повървяха малко и най-накрая намериха. Шофьорът не беше много доволен, че трябва да качи кучето в колата си, но обещанието, че ще му се плати допълнително, го убеди.

Като мърмореше мрачно на италиански, шофьорът подкара колата почти зигзагообразно по серия от тесни криволичещи улички и накрая навлязоха в оживения район, където движението беше ужасно натоварено. Газовете от автомобилите бяха гъсти и миришеха лошо и Джак се замисли с копнеж за морето и свежия солен въздух, за вятъра, който опъваше платната. Надяваше се, че начинанието няма да се окаже „преследване на диви гъски“, както е казано в поговорката. Имаше някакво предчувствие, че търси точно този търговец на моторни превозни средства, а вярваше на интуицията си.

С ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на късите си панталони, облякъл синя тениска, избеляла до сиво от слънцето, обул удобните си верни стари маратонки „Тод“, Джак завърза Лошото куче за една улична лампа, много удобна за целта, и влезе в бляскавото и лъскаво помещение на търговеца на коли. Младият продавач, който се размотаваше наблизко, му хвърли два остри погледа, реши, че не си струва да си хаби усилията за него, и го остави сам. Джак тръгна към офиса на мениджъра, спря да се възхити на лъскав черен „Фиат Барчета“, усмихна се на младата продавачка, която също го погледна два пъти и реши, че той си струва усилието.

— Здравейте — каза Джак. — Търся синьор Москони. Той ме очаква.

— Така ли? — тя му се усмихна ослепително, после се сети да го попита за името му.

Синьор Москони дойде забързано от офиса си. Беше мъж на средна възраст, облечен в костюм на райета. Имаше тънки мустачки и

носеше очила, които представляваха стъкла без рамки.

— Синьор Фарар — каза той и му подаде ръка. — Buona sera. Страхувам се обаче, че посещението ви е напразно. Предупредих ви, че не разполагаме с повече машини „Дукати“. Продадохме и последния. Ще трябва да изчакаме доставката, а и моторите в нея са вече обещани.

Той въведе Джак в офиса, предложи му да седне и да изпие чашка еспreso. Подаде му огромна лъскава брошура, на която бяха показани всички видове „Дукати“.

— Е, кой точно ви интересува? — запита той, с голяма мъка, на английски.

— Всъщност този — Джак посочи картината, която изобразяваше 748S. После запита: — Продадохте ли много от тях напоследък?

— Да, синьор, продадохме два само преди месец. Великолепна машина, прекрасен дизайн и каква мощ! Ах, забравете за машините „Харли“, няма нищо, което може да се сравни с „Дукати“.

— Някакъв шанс някой от новите собственици да иска да продава? Със значителна печалба, разбира се.

Синьор Москони го огледа преценяващо отгоре до долу и обратно.

— Говорите за наистина много пари, синьор Фарар.

Джак кимна съзаклятнически.

— Така предполагам и аз. Но човек трябва да направи всичко възможно да се сдобие с „Дукати“ напоследък. И, с малка помощ от ваша страна, синьор Москони, може би ще успее. Уверявам ви, че съм безгранично щедър човек.

Италианецът остана мълчалив известно време, дълбоко замислен, после се изправи рязко на крака.

— Защо да не обсъдим това на чашка аперитив, синьор Фарар? — предложи той. — Има доста добър бар съвсем наблизо.

След два часа Джак и помиярът бяха отново на борда на яхтата и си хапваха от прясната пита, местен специалитет, поръсена със сол и олио. Бяха я купили от фурна в близост до пристанището. Питата беше хубава, макар фурната да беше особено мръсна и да не вдъхваше

никакво доверие на потенциалните клиенти. Вятърът беше затихнал и Джек запали двигателя. Потегли към открито море, където щеше да направи завой отново към крайбрежието и да поеме към Сан Ремо.

В джоба си имаше хартийка с името на собственика на последния продаден „Дукати“ — Козмо Марч с адрес хотел „Рози“.

ГЛАВА 58

ЛОЛА

Бях в Блекли само от три седмици и вече започвах да свиквам с първо времето; второ още по-лошото време и, трето, начина, по който англичаните гледаха на всичко.

Всичко ми харесваше, с изключение на времето и с изключение на това, че бях далеч от Джак Фарар. Страдах още повече, защото знаех, че имам много малко време и че той определено не е част от моето бъдеще.

Беше ми дал телефонния си номер, но аз, разбира се, не му се обадох нито веднъж. Какво бих могла да му кажа? Задавах си този въпрос, когато се изкушавах. *Здравей, как си? Как вървят нещата? Липсваш ми.* Не, ако имаше важни новини, Джак щеше да ми се обади. Предполагах, че проверява къде са продадени „Дукати“, но също така, че продължава да живее живота си, че кръстосва между Съединените щати и Европа. Може би дори вече си беше намерил друга Шугър.

А когато се замислях за Патрик, който беше жив и се криеше, изпитвах страх. Да, страхувах се от него. Бях като в някаква изкривена зона, в която времето беше спряло, а пространството — със съвсем различни измерения. Като че ли живеех във вълшебен, измислен свят тук, в сърцето на английската провинция. Аз също се криех. Като уплашено зайче, каквото всъщност бях. Сега се намирахме на почвата на мис „Н“, далеч от Южна Франция и хотел „Ривиера“, и започвах да опознавам някои нейни страни, за които преди само се досещах. Опознавах все повече жената, която всъщност дотогава не бях познавала.

Дните се точеха бавно, сякаш и те обвити от гъстата сива мъгла. Измина седмица, станаха две. Изпратих пощенска картичка на Джак на адрес: „Хай стрийт“, Бърфорд и друга до Християнската църква в Оксфорд и Бъртън-он-дъ-Уотър с бърза поща. Бях написала обикновени неща като: „Няма да повярваш, но селото изглежда така, сякаш съм направила пътешествие назад във времето“. И: „Храната в

кръчмата е много добра и би ти харесала. Надявам се, че напредваш с издирването на продадените напоследък «Дукати»“. Само веднъж написах: „Липсваш ми“.

Но после ми се прииска да не бях го правила, защото той нито веднъж не ми написа пощенска картичка. Очевидно бях последното, за което се сеща.

Когато той най-после се обади един следобед, бях излязла и мис Найтингейл прие съобщението. Беше се върнал в Щатите по спешна работа, а приятелят му от Марсилия, който беше бивш детектив, разследваше търговците на „Дукати“. Казал, че ще се върне скоро и че обича и двете ни.

Същата вечер, като си легнах в леглото с меките възглавници, аз сънувах картичка, на която пишеше: „Обичам и двете ви“. А нима може да се сънува любовта?

Времето застудя, въздухът стана като хрускав и една сутрин, като се събудих, видях, че тревата е покрита с ледена коричка. Облечени с топли пуловери и увили шалове около вратовете си, се разхождахме по поляните, а малката Нел подтичваше зад нас. Мис Найтингейл ми показва първите червени зрънца по живите плетове и добави, че според фермерите, това означава дълга и тежка зима.

Отидохме да пазаруваме в Челтнъм, чудесен малък град, където има много сгради от времето на Регентството. Странно, но те ми напомняха за Ню Орлиънс, където, обаче, не беше така влажно. Купих си розов кашмирен пуловер от разпродажба, разбира се, който не подходеше на червената ми коса, но беше мек и топъл като козината на котенце.

Понякога просто се разхождахме, дълго и бавно, и мис „Н“ ми разказваше за миналото си, за интересния си живот. Говорехме и за моето минало, за проблемите ми с Патрик. Но не и за Джак Фарар.

Разхождахме се дори в дъжда, когато зеленината придобиваше по-различен зелен цвят и сякаш всичко ставаше по-свежо. Облечени в дъждобрани, които се увиваха два пъти около нас, закопчани с колани с огромни токи и на главата с кепета от туид като онези, каквито носеха старчетата в кръчмата, сигурно приличахме на две провинциални стари моми. Късахме клончетата с червените зрънца, косите ни полепваха по лицата от дъжда, носовете ни бяха зачервени и изглеждахме щастливи и здрави.

— Ако само можеше Джак да ме види сега — казах аз с усмивка. Погледът на мис „Н“ иззад очилата, зацапани от дъжда, беше остър.

— Искаш ли това да стане?

— О! — възкликнах изненадана. После: — О, да, ужасно се страхувам, че да. — Звучах като истинска англичанка, затова двете запищяхме от смях и възторг и затичахме обратно под дъжда, следвани от малката Нел, която приличаше на топка мокра козина. Обратно в уютната кухня, където печката „Ага“ топлеше едновременно въздуха и водата в чайника, ние се сгушихме в одеялата и изпихме по чаша горещ чай. Билков, разбира се, защото мис „Н“ не признаваше дори чая „Ърл Грей“. Хапнахме и бисквити с джинджифил, толкова твърди, че можеха да строят зъбите ни. Протегнахме, доволни, крака към огъня и замърдахме големите пръсти на краката си, което отново ни накара да се засмеем.

Разбира се, животът не можеше да бъде все такъв. Идилията не може да трае вечно.

ГЛАВА 59

Бях мрачна и потисната в онзи ден, когато с мис „Н“ седяхме в кафе-бара „Браун“ в Оксфорд. Погълзах лакомо кифлички с ягодово сладко, покрити с дебел слой девънширски крем, защото, както знаете, вярвам, че няма нищо по-хубаво от храната във време на емоционална криза. Тогава тя може да бъде най-голямата утеха, освен може би да бъдеш в прегръдките на мъж, когото обичаш. Не искам да звучи така, сякаш изпитвам копнеж, но май всъщност наистина е така.

Както и да е, мис „Н“ току-що ми беше показала съкровищата на Оксфорд, красивия колеж „Крайстчърч“, където някога и дядо ѝ и баща ѝ са били студенти и където самата тя завършила висшето си образование преди доста години, както призна, но с дяволита усмивка. Бяхме разгледали библиотеките на колежа „Редклиф“ и „Блекуел“, бяхме надникнали във всички вътрешни дворове и се бяхме възхитили на архитектурата. Също така бяхме пазарували в „Уейтроуз“, супермаркета, покрай който минахме, преди да влезем в Оксфорд. Планирах да приготвя превъзходна вечеря за мис „Н“, да изпием бутилка от хубавото „Cotes du Rhone“, което щеше да стопли пръстите и на ръцете, и на краката ни, в тези нощи на непоносим студ.

Глезехме се непрекъснато през онзи ден, пиехме чай и ядохме кифлички, когато, съвсем неочаквано, мис „Н“ остави в чинията си кифличката с ягодово сладко и крем, която тъкмо се канеше да ухапе.

— О, мили Боже! — възкликна тя. — Разбира се. Това е!

— Добре ли си?

— О, да, съвсем добре съм. Мила моя, мисля, че тъкмо разреших проблема с местонахождението на Патрик.

Аз също оставих кифличката си. Зад бледите стъкла на очилата, весели пламъчета играеха в очите ѝ.

— Така ли?

— Къде другаде в Европа би отишъл един комарджия — каза тя, — когато не може да отиде в Монте Карло?

— Къде? — не можех да си представя.

— В следващото казино по крайбрежието, където също е много весело. Моите баба и дядо ходеха там в добрите стари времена.

— И така? Къде? — нямах търпение.

— Ами в Сан Ремо, разбира се. Оттам и табелката, която указваше Италия, на „Дукатито“. Всичко съвпада, както виждаш.

Беше толкова развълнувана, че аз се усмихнах и признах, че, да, в това има смисъл. Изядохме кифличките си за рекордно време и тръгнахме обратно към яркочервения „Мини Купър“. Тя подкара толкова бързо, колкото можеше, без да получи талон за глоба, по „Оксфорд роуд“ обратно към Блекли, откъдето щяхме да се обадим на Джак.

Мис „Н“ паркира грациозно „Мини Купъра“ до тюркоазния „Харли“ на Том, за чиято поддръжка се грижеше лично тя, защото ѝ доставяше удоволствие, и защото така си спомняше приятните моменти с Том. Грабнах торбите със зеленчуците от задната седалка и я последвах вътре.

Малката Нел скочи в ръцете на мис „Н“, както винаги правеше, пъргава като гумена топка, но този път мис „Н“ беше толкова развълнувана, че не ѝ обърна почти никакво внимание.

— Чакай тук! — каза ѝ тя строго и я пусна обратно на възглавничката пред печката „Ага“. Малката Нел подви опашка под себе си и загледа тъжно след господарката си. — Трябва да се обадим по телефона — обясни ѝ мис „Н“ и, кълна се, кучето я разбра.

Мис „Н“ набра номера, докато аз кръжах неспокойно около нея и се опитвах да изглеждам безгрижна, но когато тя каза: „Джак, ти ли си?“ коленете ми омекнаха при мисълта, че той е от другата страна на линията. Отпуснах се в коженото кресло, взето от старата къща имение, свита на кълбо като малката Нел и също така тъжно като нея гледах мис „Н“.

— Чуй ме, Джак — говореше мис „Н“, — къде другаде би могъл да бъде един комарджия с италиански регистрационен номер, ако не в Сан Ремо? — усмихваше се като чеширска котка, толкова развълнувана, че вече не приличаше на английската кралица. После каза, учудена: — Какво? Ти си вече в Сан Ремо? — заслуша се, после: — А, разбирам, „Дукатито“. Да, разбира се — хвърли поглед към мен, после пак се заслуша. — Да, тук е, ще ѝ дам слушалката — и ми я подаде.

— Здравей! — каза Джак.

Само това, че чувам гласа му, ме накара да се разтопя. *Държиш се като тийнейджърка*, казах си строго, а на него, сърдечно:

— Здравей, Джак, как си?

— Липсваш ми — каза той, с което ме изненада.

— О, да, добре. Предполагам, че храната не е така добра, когато аз не съм наблизо.

Мис „Н“ ме изгледа втренчено, с вдигнати вежди и силен гняв, изписан на лицето.

— Съжалявам — казах. — Беше само шега.

— Добре ли си там, в Англия? — запита Джак.

— Толкова е красиво тук, а мис „Н“ е идеалната. Трябва да дойдеш и ти на гости. Къщичката ѝ е наистина като от вълшебна приказка.

— Ще дойда — обеща той. После, вече по-сериозно, каза: — Лола, имам новини, но първо искам да ми кажеш дали познаваш Козмо Марч.

— Козмо Марч... Но това е баща ми! Майкъл Козмо Марч.

— Да, добре, Патрик използва неговото име. Отседнал е тук, в хотел „Рози“ в Сан Ремо. Той е „мистър Богаташ“, настанен в най-хубавия апартамент и залага най-големите суми в казиното. Всъщност изтървал съм го, заминал е преди два дни. Просто така, опаковал си багажа и... Не е оставил адрес.

Поех си дълбоко дъх.

— Сигурен ли си, че е той?

— Отговаря на описанието и освен това кой друг ще знае името Козмо Марч?

— Той е — казах, вече сигурна. По гръбнака ми полазиха тръпките на страха. — Трябва да го проследим, да го открием, Джак. Веднага се връщам. Ще хвана някой полет утре. Къде ще се срещнем?

— Сега ще отплавам от Сан Ремо. Обади ми се да ми кажеш в колко часа е полетът ти, ще те взема.

— Благодаря! — гласът ми беше само шепот.

— Казах, че ми липсваш, мила! — усетих, че в същото време се усмихва.

Оставих слушалката и се обърнах към мис „Н“:

— Съжалявам, но трябва да си тръгна.

— Но аз, разбира се, ще дойда с теб — настоя тя. — Не можем да оставим Патрик пак да ни се изплъзне.

С тези думи вдигна пак слушалката и се обади на Мери Уормсли, за да ѝ каже, че малката Нел пак ще се върне при нея, защото тя има спешна работа във Франция.

ГЛАВА 60

Изпитах нещо повече от простичкото чувство, че „се завръщам у дома“, когато ръцете на Джак ме обгърнаха на летището в Ница на следващата вечер. Чувствах, че му принадлежа, че мястото ми е при него. Зарових глава на гърдите му и почувствах как мускулите на ръцете му се напрягат, когато ме притисна по-силно към себе си. Няколко секунди останахме така — здраво прегърнати. Мис „Н“ дискретно се правеше на заета с багажа, докато Джак шепнеше в ухото ми.

— Изглеждаш апетитна като ягоди със сметана и дори вече приличаш на англичанка — установи той може би защото бях облякла новия си розов пуловер, а косата ми беше прибрана назад. Поне веднъж бях спретната.

— Ти също изглеждаш много вкусен — отвърнах на свой ред с широка усмивка.

После той отиде да помогне на мис „Н“ с багажа, целуна я по бузата и вдигна чантите, сякаш бяха пълни с перушина. Мис „Н“ въздъхна доволно и каза, че е толкова хубаво да има мъж наоколо, който да се грижи за тези неща, а после всички заедно излязохме на слънчевата светлина, за да потърсим колата. Само че нямаше кола. Вместо това взехме такси до пристанището, където малката лодка чакаше, после се насочихме към яхтата с Лошото куче, песа, заел мястото на аристократичната малка Нел. Главата на Нел беше в скута на мис Найтингейл. Вятърът духаше в платната ни, когато се отправихме към Сен Тропе.

Почти започнах да харесвам лодките.

Джак и аз бяхме седнали на палубата на яхтата и гледахме през водата останките от хотела ми. Цялата страна отпред, където беше

кухнята, беше купчина от обгорели греди и нагънати желяза. Онова, което беше останало от покрива от тази страна, беше съборено, защото представляваше опасност. Терасата беше пълна с боклуци, а розовите стени бяха почернели от дима. Бугенвилиите обаче смело се бореха, въпреки че беше края на ноември. Градината беше буйна, като подивяла под лъчите на есенното слънце.

Хотелът беше смисълът на живота ми. Без него аз бях никой. Нямах гости, за да се грижа за тях, нямаше за кого да готвя, нямаше на кого да се оплача в края на дългия ден, че краката ме болят и че не знам какво да правя с Жан-Пол, който не се е появил на работа. Как копнеех да си върна всичко това, всяко мрънкане, всяко оплакване, всяка част на тежката работа, която обичах.

— Изглежда ужасно — промълвих аз. — Толкова неугледно и сиво. Къде отиде всичкият му чар?

— Все още е тук — възрази Джак. — Направи хотел „Ривиера“, какъвто беше. Успяла си веднъж, можеш отново да го направиш. Всичко, от което се нуждае, е малко ремонт, боядисване и лъскане.

— Ха, и пари. Много пари.

— Застрахователната компания ще плати. Бащата на мистър Меден месец е в Авиньон и е с тях всеки ден. Ще видиш, скоро ще получиш чек.

Помислих си, колко много време ми беше необходимо, за да създам хотела. Спомних си как работниците по конструкцията влизаха и излизаха месеци наред, борбата, която водих, докато местните власти не одобриха плана ми, бюрокрацията, която стопяваше търпението ми и ме изнервяше, любовта и удоволствието, с които обзаведох всяка стая, като неуморно обикалях търговете, находките, които приличаха на отделни части от пъзел. Замислих се за хубавата си кухня и реших, че никога не може да бъде създадена отново в този си вид. Да, бях вложила доста любов в хотел „Ривиера“, но той също ми беше отговорил с любов. Отчаях се. Нещо, което беше част от мен, беше изгоряло в пламъците и се съмнявах, че някога ще го открия отново.

— Не мога да го направя — казах. — Просто не мога. Всичката тази къртовска работа отново.

Почувствах как Джак ме гледа дълго и преценяващо.

— Съжалявам, че чувстваш нещата по този начин. Хотелът наистина беше част от твоя живот.

— А вече дори не знам дали аз го притежавам — казах с горчивина.

— Притежаваш го дотогава, докато съдът не се произнесе в противното. Съмнявам се обаче, че ще стане така сега, когато сме по следите на Патрик. А и нали ти казах, че процесът може да отнеме години.

— Няма да го построя отново, за да може Евгения да живее тук щастливо след това.

Обърнах се и го погледнах, седнал на палубата до мен, с присвити колене, с ръце, скръстени на гърдите. Изглеждаше твърд като скала, силен, човек, на когото можеш да се опреш и на когото можеш да разчиташ, прекалено хубав, за да бъде истински... Не можеше да бъде мой, това беше сигурно.

— Страхувам се — казах. — Страхувам се да се върна в собствената си къща. Страхувам се до смърт от Патрик.

— Не е необходимо да се връщаш, можеш да останеш тук, на яхтата.

Не мислех, че говори сериозно. Сигурно просто се опитваше да бъде мил.

— Благодаря ти — измърморих, — но мразя всичко, което плава по вода. Предполагам, че ще се оправя и накрая всичко ще бъде Окей. Мис Найтингейл ще остане известно време с мен — засмях се. — Сега вече сме като двойка стари моми приятелки. Познаваме се толкова добре след всичките онези чаши чай преди лягане — погледнах го. — Наистина я обичам. Тя е такава приятелка, каквато всяка жена трябва да има — протегнах се и хванах ръката му. — Такъв си и ти за мен, Джак Фарар. Добър приятел, който непрекъснато кръстосва между Съединените щати и Европа, за да ми помага, когато всъщност трябва да си, бъде у дома, да поправя яхтата си и да се подготвя за пътуване.

— Върнах се, защото исках да те видя — той стисна здраво ръката ми. — И защото искам да ти помогна да се измъкнеш от тази каша. Аз също се страхувам от онова, което Патрик може да направи.

Чудех се коя от всичките тези причини ми харесва най-много. Нямах обаче много време за мислене, защото той ме прегърна и аз вдъхнах познатата негова мъжка миризма. Наболата по брадичката му брада одраска бузата ми.

— Липсваше ми, Лола — каза той, а аз се усмихнах и го целунах. Въпреки че не каза, че ме обича и това, че му липсвам, ми стигаше засега.

Правихме любов на онова малко твърдо легло в каютата, а в ушите ни звучаха крясъците на чайките и шумът на морето.

— Изглеждаш различна — каза Джак, докато събличаше розовия ми кашмирен пуловер. — Косата ти е по-дълга, очите ти са с цвета на доброкачествено уиски, кожата ти е по-светла.

— Но не ме ли чувстваш по същия начин? — ръцете и краката ми го обгръщаха здраво.

— О, да! — каза той. — Спомням си допира до кожата ти, мечтаех да те докосна по време на онези дълги трансатлантически полети, нима не ти го казах?

— Не точно — прошепнах и загризах леко ухото му, докато ръцете му правеха чудеса от вътрешната страна на бедрата ми. Той седна на пети и загали тялото ми, започна да ми се възхищава, без да откъсва поглед от моя, а после съединихме телата си в нежния чувствен танц на любовта.

Никога преди не бях любена така, никога с толкова нежен мъж, толкова загрижен за мен, толкова сигурен в онова, което прави с тялото ми и в удоволствието, което бих могла да получа от ласките му. Когато Джак влезе в мен, ми се стори, че се издигам към звездите. Извиках високо от щастие и той ме притисна към гърдите си. Почувствах сърцето му да бие тежко до моето, докато лежахме хлъзгави от потта и все още прегърнати.

ГЛАВА 61

Влюбена съм. Думите блестяха в съненото ми още съзнание като неонова реклама в яркорозово и оранжево. Нямах как да избягам от тях, защото дори подсъзнанието ми казваше, че съм влюбена.

Събудих се от слънчевите лъчи, които влизаха през френските ми прозорци. Лежах на собствения си диван в собствената си дневна и бях покрита с одеяло, защото мис Найтингейл спеше в моето легло, за което каза, че въобще не е виждала подобно, освен в киното.

Не искахме да оставяме мис „Н“ сама и освен това Джак каза, че иска да държи нещата под око. И така, той пазеше навън, пред входната врата. Спеше на бялото канапе на верандата, което му беше късо и краката му висяха от единия край, в който се беше свило и Лошото куче.

Чух гласове и рязко се изправих до седнало положение, притиснала одеялото към гърдите си, закрити само от тениската. Поглед към часовника ми каза, че е десет часът. Бях се уснула.

Изтичах до прозореца. Джак разговаряше с някакъв дребен мъж, облечен в кафяв костюм и с куфарче в ръка. Мъжът изглеждаше страшно официален. Е, поне не приличаше на ченге, помислих си с облекчение и обух стари панталони.

— Добро утро — казах, като се опитвах да изглеждам така, сякаш съм станала от леглото преди часове. Долових усмивката на Джак и прехапах устни, за да не се усмихна и аз. — Мога ли да ви помогна с нещо?

Мъжът ме измери с поглед и започна неспокойно да премества тежестта на тялото си от крак на крак. Предполагам, че изглеждах така, сякаш току-що съм станала.

— Мадам Лафорет?

— Да, това съм аз — усмигнах му се. Изглеждаше ми достатъчно безобиден, но можеше да е още някой от служителите на Солис, който се канеше да предяви ново искане.

— Представявам застрахователната компания, мадам. Тук съм, за да ви кажа, че решихме да удовлетвори́м желанието ви и да платим застрахователната сума. Подготвил съм необходимите документи и ги нося, за да ги подпишете.

Челюстта ми увисна, после очите ми светнаха. Сграбчих го за ръката и го дръпнах вътре в къщата. Смутен, той издърпа ръката си и седна срещу мен, от другата страна на масата.

— Моля ви, прочетете внимателно документите, мадам Лафорет. Имам нужда от подписа ви на две места — тук и тук.

Прочетох ги, подписах се и на двете места и той ми подаде чека. Доста тлъст чек. Чек, който означаваше нов покрив и розови стени и капаци на прозорците, които няма да висят на една страна. Означаваше, че отново ще мога да ходя по търгове и да издирвам стари килимчета и сребърни кани и легла с позлатени табли, както и платове, произведени в Прованс и току-що пуснати на пазара. Означаваше нови дърва в панерчето до камината, цъфнали цветя и прозорци, широко отворени, за да влиза слънчевата светлина, звук от щастливи гласове на терасата и малки деца, които бягат навън и навътре в морето и пицят от удоволствие. Означаваше нова кухня и нов жив плет от розмарин под прозореца. Означаваше аромат на прекрасна и вкусна храна и студено розе в топлите летни нощи. Означаваше всичко. И най-много — свобода. Означаваше още и „дом“.

За да отпразнуваме случая, същата вечер отидохме в ресторант „Рожер Верже Мугин“, който ми беше любим от години. Рожер Верже вече не беше главен готвач, но ръката му пак се усещаше във всяко блюдо.

Облечени елегантно, всъщност с безупречен външен вид, ние влязохме с царствена походка в ресторанта. Поръчах шампанско и казах на гостите си, че могат да си поръчат каквото пожелаят.

Мис „Н“ изглеждаше очарована и почти като кралица в костюма си в моряшко синьо и с красивите перли на врата си, които, вече знаех, бяха истински. Тя изказа увереността си, че храната няма да бъде така хубава, както приготвената от мен, но че би искала супа от гъби и че наименованието „златна рибка“ звучи ужасно добре.

И Джак, моят Джак, помислих си с любов и стиснах ръката му под масата, защото наистина беше мой. Поне за тази нощ. Моят Джак беше облечен в кремави ленени панталони, малко намачкани, вярно, но поне не беше с къси панталони, както обикновено. И в хубава синя риза, която си беше купил специално за случая същата сутрин в Сен Тропе, а върху нея беше облякъл тъмно ленено сако, което, макар че явно беше виждало и по-добри дни, на него седеше изключително елегантно.

Колкото до мен, бях се спряла на рокля в малиновочервено, семпла и елегантна — такава, каквато само наистина добрите пари могат да купят. Подхождаше чудесно на червената ми коса, която падаше свободно около раменете ми на дълги блестящи вълни. Бях си сложила кехлибарени обеци, обула обувки с токчета, високи цели три инча и заострени отпред. Те, естествено, ми стискаха, но пет пари не давах. Бях си сложила спирала на миглите и руж на бузите, червило на устните, които бяха разтеглени във весела усмивка. Застрахователната сума, изглежда, вече вършеше чудеса и с морала ми.

— Изглеждаш различна — каза Джак и ме огледа критично.

— Надявам се да е така — отговорих самодоволно аз. — Струваше ми доста пари.

Той се засмя.

— Парите говорят сами за себе си, скъпа. Веднага се вижда, когато човек има пари.

— Да, така е. Хайде да ги оставим да поговорят още малко. Тази вечер ще се нахраним и ще прием вино като крале.

Не бях се забавлявала така добре от месеци. Освен когато правех любов с Джак, разбира се.

Вечерта наистина щеше да се запомни — трима приятели, двама любовници. Забравихме Патрик, всички страхове и проблеми и просто прекарвахме весело. Утре, което беше прекалено скоро, реалността щеше отново да ни връхлети. Щях да се заема с построяването на хотел „Ривиера“ и с живота си.

Патрик като че ли беше изчезнал от лицето на земята или поне от онази нейна част, където Джак търсеше. Междувременно, аз се захванах за работа. Нови дълги дискусии с работниците, отново грозни

кранове и контейнери с боклуци, отново шумът от събарящи се стени, пронизителното пищене на дрелките и ударите на чуковете. Да строиш отново, може да бъде толкова болезнено, колкото и да даряваш живот, но също като раждането си струва.

Онази част на хотела, която гледаше към паркинга, беше непокътната, така че мис Найтингейл можеше да се нанесе отново в стаята, кръстена на Мария-Антоанета. А Джак се нанесе в моята къща. Той нае охрана, която патрулираше из района на моята собственост от падането на мрака до зори, а Лошото куче беше винаги наоколо, за да ръмжи и да хапе, ако се появи непознат. Отново се чувствах в безопасност.

Дните минаваха като насън в трескава активност. Непрекъснато трябваше да се вземат решения, винаги нещо се объркваше, работниците не се появяваха навреме или изобщо не идваха, понякога не доставяха исканите материали. Когато най-после сложиха покрива, празнувахме по типично френски обичай — сложихме маса в градината за работниците и семействата им. Много бири бяха изпити и много тостове бяха вдигнати за успеха на новия хотел „Ривиера“. Започна да вали. Веселите наздравици спряха и ние гледахме отчаяно надвисналото сиво небе. После се спогледахме. И аз си спомних.

— Имам покрив! — казах и всички се засмяха. О, какво значение може да има покривът.

Бях толкова щастлива онази нощ. Всичко вървеше добре. Кой знае, може би щях да успея да запазя хотела си. Настроението ми се повиши, бях оптимистично настроена, бях щастлива.

Но това беше само затишие пред буря.

ГЛАВА 62

Патрик Лафорет беше разорен. В джоба си имаше достатъчно пари за чашка кафе, за закуска, за обяд от един сандвич и може би питие и нещо за хапване вечерта. Евгения беше престанала да му изпраща пари, ядосана, че залага. А той беше загубил по-голямата част от парите, изпратени му от нея, включително тези от перлите и диамантените обеци. За общата сума Патрик не искаше дори да мисли. Беше по-голяма, отколкото беше сметнал първоначално, това поне беше сигурно.

Сега Евгения го държеше изкъсо. Той живееше сам в порутената малка вила сред хълмовете, което уж беше тяхното любовно гнездо. Евгения вече не идваше тук. Не беше го допускала близо до себе си от седмици и той мислеше, че ще полудее. Металиковосиният му „Мерцедес“ също беше продаден, животът в грандхотела в Сан Ремо беше свършил. Беше му останал само моторът „Дукати“. Вече не беше щастлив човек.

Евгения Солис също не беше щастлива. Беше много ядосана, огорчена и опасна. Бяха прекарали следобеда заедно, обядваха в кръчмичката на селцето Ла Турбие, високо в планините над Монте Карло.

Тя седеше срещу него, спокойна и хладна в жълтия си пуловер, защото наистина беше студено там горе. На гърдите ѝ имаше платинена верижка, покрита с диаманти. Тя гледаше чинията с равиоли и дори не вдигаше поглед към него. Той понечи да хване ръката ѝ, но тя го отблъсна.

— Не ме безпокой, Патрик, мисля — сопна му се. Той отпи още една глътка червено вино и каза:

— И за какво мислиш този път?

Чудеше се дали няма да му каже „сбогом“. И ако беше така, какво щеше да прави той? Не можеше да живее без тази жена. Тя беше като вирус, който не можеш да победиш — лош за теб, но ти не искаш

да вземеш лекарството, защото ти харесва как болестта те кара да се чувстваш.

— Не можем да продължаваме така — каза Евгения и той кимна смирено. Дори той го разбираше. — Време е да действаме — говореше безгрижно, почти весело. — Планът ни е готов и трябва само да го доведем докрай — той наля още вино и я погледна: толкова красива, толкова зла... Вече не знаеше дали я обича, или я мрази.

— Фалкон ще се обади по телефона — каза тя. — Мъжът, Фарар, ще бъде отстранен. Лола ще дойде сама.

— Наистина ли мислиш, че ще дойде?

Евгения се усмихна.

— Знам, че ще дойде, Патрик. Мисля, че все пак ще дойде да те види.

Патрик втренчи тъжен поглед в чашата. Всичко това беше отишло прекалено далеч, вече нямаше връщане или измъкване. Само че не можеше да го направи.

— Няма аз да карам колата — каза той, все така инатливо втренчен в чашата.

Евгения въздъхна. Патрик беше слаб, винаги го беше знаела.

— Не се тревожи, ще се погрижим и за това. Утре по това време ще бъдеш свободен човек.

ГЛАВА 63

Джак гребеше пясък с лопатата, защото щяха да забъркват бетона и да го излеят пред кухнята, понякога помагаше на работниците, по-често им носеше студена бира, изпращаше някого за пица с наденички и червен пипер, но най-често им викаше да работят по-бързо.

Телефонът му иззвъня, той остави лопатата и вдигна слушалката.

— Джак Фарар.

— Мистър Фарар — отговори му мъжки глас, шепнешком, — ако искате да знаете къде е Патрик Лафорет, ще трябва да се срещнете с мен в Ница, на площад „Гарибалди“, утре в пет сутринта.

Линията замлъкна. Джак провери от кой телефон са се обадили и го набра. Беше обществен телефон. Можеше и сам да се досети.

Замисли се за гласа, опита се да го идентифицира, но не беше на някого, когото познава. Замисли се дали да каже на Лола за обаждането, после реши, че само ще я изплаши.

Обади се на компанията, която даваше коли под наем, и им каза да му приготвят една, която да го чака в Сен Тропе рано на следващата сутрин.

ГЛАВА 64

ЛОЛА

Бях сама с мис Найтингейл. Джак се канеше да отплава нанякъде с „Лошото Куче“, а охраната се беше прибрала в удобната предна част на хотела, за да сгрее пръстите на краката си, да изяде вечерята си и да погледа портативния телевизор.

Телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката и уморено казах „ало“. Мислех, че отново е човекът, който отговаря за договора ми с работниците, който най-вероятно ще ме уведоми, че плочките не са пристигнали, и това ще ми коства три седмици закъснение.

— Чуй ме добре — каза мъжки глас. — Ако искаш да видиш съпруга си жив, ела в село Ла Турбие в шест утре сутринта. По-добре ме разбери правилно, мадам, ако искаш Патрик да остане жив, по-добре да бъдеш там. Не се обаждай в полицията, не говори с никого. Защото ако... — настъпи дълга тишина. — Ако го направиш, знаеш какви ще бъдат последствията.

Изгървах слушалката и погледнах втренчено, с ококорени очи, мис Найтингейл. Повторих съобщението.

— Каза, че не бива да казвам на никого — добавих аз, шокирана.

— Е, разбира се, това не включва мен — каза мис Найтингейл. — Естествено е да ми съобщиш.

— А на Джак?

— Той също трябва да знае — Мис Найтингейл беше категорична.

— Не мога да му кажа, ще убият Патрик.

— А ако не отидеш?

— Не мога дори да си помисля за такава възможност.

Мис Найтингейл въздъхна дълбоко.

— Все още мисля, че трябва да кажем на Джак — настоя тя. — Но, щом решаващ да отидеш, тогава, разбира се, ще дойда с теб.

— Нима не разбираш? — казах аз. — Това е единственият ми шанс да намеря Патрик. Трябва да го направя, мис „Н“. Просто трябва.

ГЛАВА 65

ДЖАК

Джак изгуби точно петнадесет минути в шляене по площад „Гарибалди“ в Ница, преди да разбере, че е направил грешка. Беше още много рано, но все пак се обади на Лола. Никой не отговори. Той смръщи вежди, разтревожен не на шега. Защо тя не отговаряше? По странен и необясним импулс се обади на собствения си номер. Имаше изпратено съобщение от мис Найтингейл.

„Нарушавам правилата на конфиденциалността, като ти казвам това, беше записано с английския й акцент, който винаги го караше да се усмихва. Но Лола получи това странно телефонно обаждане снощи. Мъжът я накара да обещае, че няма да казва на никого, но тя, разбира се, каза на мен, а сега аз ще кажа на теб. Ние сме на път към село Ла Турбие, за да се срещнем с Патрик или поне така каза мъжът. Каза също така на Лола, че ако не отиде на срещата, знае какви ще бъдат последиците. А това ме кара да мисля за Том и за това, как би постъпил той. И така, скъпи Джак, казвам ти това, защото никак не ми хареса. Както и да е, трябва да се срещнем на площада в селото в шест сутринта. Ще бъда много доволна, ако успееш да ни настигнеш и да бъдеш там с нас.“

Джак изключи телефона. Бяха го изиграли, за да го премахнат от пътя си. За рекордно време се озова в наетото „Пежо“ и пое по пътя към Ла Турбие.

Превозното средство пред Джак беше джип „Хамър“ в защитен зелен цвят, с внушителни размери. Пред него пък беше сребристият „Фиат“ на мис Найтингейл, която беше зад кормилото и караше така,

сякаш по пътя въобще нямаше завой или дупки. Джипът ги следваше като сянка и в момента се приближаваше към тях. Джак с тревога осъзна, че той всъщност е прекалено близо. Изглеждаше, че шофьорът на джипа иска да изпревари „Фиата“, макар че как мислеше да успее на този тесен път с такова широко превозно средство, никак не беше ясно.

Той намали малко скоростта, за да даде повече пространство на джипа, който, от своя страна, да спре да притиска „Фиата“, но всичко, което постигна, беше само да увеличи разстоянието между тях. Какво не беше наред? Подаде се през страничното прозорче и се опита да види шофьора на джипа, но прозорците му бяха тъмни и видя само силует.

— Идиот! — извика той и натисна силно и продължително клаксона, но шофьорът като че ли не го чу.

ГЛАВА 66

МИС „Н“

— Мила моя — каза мис Найтингейл на Лола, след като погледна в огледалото за обратно виждане, — не мислиш ли, че това военно возило ни диша във врата?

Лола се стресна от необичайния език на старата дама и провери.

— Не е военно возило, а обикновен джип „Хамър“, много скъп.

— Хм — каза мис „Н“ и натисна по-силно газта. Малкият „Фиат“ отначало се задави, но после се стрелна толкова бързо напред, че накара Лола да затаи дъх от страх.

— О, мили Боже! — възкликна тя, след като хвърли поглед на километража. — О, мили Боже, намали, мис „Н“. Като стигнем до обръщането, просто го пусни да мине пред нас, щом толкова бърза.

— Въпросът е защо толкова много бърза? — Мис „Н“ взе поредния S-образен завой безгрижно и леко, макар че всъщност вече започваше малко да се тревожи. Джипът все така я притискаше и караше все повече и повече да увеличава скоростта. Сега тя се страхуваше да намали, защото той можеше да ги удари. Малко преди това зад джипа имаше и друга кола, но сякаш вече я нямаше. Бяха, така да се каже, съвсем сами.

ГЛАВА 67

ДЖАК

От радиатора на „Пежото“ излезе пара, а двигателят сякаш изхълца, когато колата рязко спря. Джак удари силно по кормилото с длани. Излезе от колата и огледа парата, която излизаше от радиатора. Какъв момент беше избрал двигателят да прегрее! А сега — какво? Мис „Н“ вече е сигурно на миля разстояние, а джипът сигурно все така е точно зад нея. Извади червените сигнални ракети, изтича няколко метра напред и ги изстреля във въздуха. Спря се и втренчи поглед в скалистата бездна, каквато представляваше пътят под него.

— О, не... — изстена той. — О, не! — грабна клетъчния си телефон и набра номера на полицията, за да им съобщи, че има опасен шофьор на шосето край Мойен Корниш. Изказа опасенията си, че може да стане катастрофа, която дори може би ще бъде предумишлено убийство... Каза им да се качат в един хеликоптер и да потеглят веднага. Преди да е станало прекалено късно.

Надяваше се, че са приели думите му насериозно. Затича обратно по пътя, сърцето му биеше тежко и той се молеше така, както никога досега в живота си. Чу автомобил зад себе си, обърна се и вдигна палец, за да го спре. Колата спря и той седна зад силно изненадана семейна двойка немци.

— Побързайте! Пред нас има хора, които се нуждаят от помощ.

Немецът не започна да задава въпроси, просто натисна педала на газта.

ГЛАВА 68

МИС „Н“

— Мила моя — каза мис „Н“ на Лола отново, — мисля, че имаме проблем. Джипът се опитва да ме избута встрани от пътя и да ме накара да преобърна колата.

Лора погледна през задното стъкло. Махна с ръка на джипа да изостане назад, но вместо това той се приближи още повече.

— Господи! — изпищя Лола, когато предната броня на джипа допря задницата на „Фиата“. — О, мили Боже, мис „Н“, той се опитва да ни убие!

Мис „Н“ преглътна тежко. „Фиатът“ не можеше да вдигне висока скорост. Бяха хванати в капан с някакъв луд шофьор. Всичко, което можеше да направи, беше да се моли на Том!

Зиг-заг! Отговорът дойде, кристално ясен, изневиделица. Мис „Н“ послушно зави в задалата се пред тях алея, като се молеше нищо да не застане на пътя им. Джипът зави след нея.

— Отбий встрани и спри! — извика Лола. — О, Господи, не биваше да те забърквам в това, мис „Н“, толкова съжалявам, толкова съжалявам — изпищя, когато джипът отново ги удари и ги накара да изгубят контрол над колата.

ГЛАВА 69

ДЖАК

Джак чу приближаването на мотоциклет точно когато джипът се появи в полезрението му. Предната му броня беше забита във „Фиата“, който като че ли беше извън контрол.

— Мили Боже, не, не...! — извика той. „Фиатът“ някак си успя да се стабилизира и пое отново по пътя.

Двигателят на джипа изрева, когато той отново набра скорост. И точно в този момент сив „Дукати“ се стрелна край тях. Немкинята туристка изпищя, съпругът ѝ удари рязко спирачките, като проклинаше моториста, който сякаш нямаше да се спре пред нищо, включително и пред двете борещи се превозни средства в средата на пътя.

ГЛАВА 70

ЛОЛА

Лола закри очите си с ръце. Мислеше, че това е краят. Целият ѝ живот трябваше да мине пред очите ѝ като на лента, а тя мислеше само за Джак и за това, че вече никога няма да го види. И за мис Найтингейл, невинната, която беше забъркала в живота си, пълен с проблеми.

— Съжалявам, мис Найтингейл, толкова много съжалявам — каза тя и в следващия миг зъбите ѝ изтракаха, защото шофьорът на джипа отново удари колата им.

— О, мили Боже! — извика мис Найтингейл, защото разбра, че това е краят и че врагът беше спечелил. Тя мислеше за Том и стискаше здраво кормилото, продължавайки опитите си да възстанови контрола над колата.

ГЛАВА 71

ДЖАК

Джак видя „Дукатито“ толкова близо, че почти издраска боята му. Съзнанието му регистрира факта, че мотористът е Патрик Лафорет и че той се опитва да отреже достъпа на джипа до „Фиата“, но шофьорът на „Хамъра“ не му разрешава. От предната седалка, немкинята продължаваше да пици, а над главите им се чу шум от хеликоптер. Той се спусна ниско над пътя точно когато „Дукатито“ зави и се спря пред джипа. Чу се шум от бясно натискане на спирачки, когато джипът го удари, после моторът описа арка във въздуха. В нейния връх мотористът падна от седалката. Увисна във въздуха за част от секундата, после и той, и моторът паднаха в каньона.

Джипът се завъртя, задържа се за малко на ръба, после падна след „Дукатито“.

ГЛАВА 72

ПАТРИК

Казват, че животът на човека минава пред очите му в онези кратки секунди, преди да срещне създателя си. Онова, което видя Патрик като на филмова лента, беше красивото лице на Евгения над неговото, докато тя го люби. Ноктите ѝ се забиват в раменете му, очите ѝ са широко отворени, погледът — впит в неговия. „Трябва да убиеш Лола“, говори тя. „Първо това трябва да направим.“

Той я отблъсква от себе си, зашлевява я силно и главата ѝ отхвърква назад от силата на удара. Тя не издава звук, само го гледа със злите си зелени очи. Сега, когато „Дукатито“ е извън контрол и той лети във въздуха, я вижда съвсем ясно...

„Първо ще убиеш Лола“, казва тя, като че ли това е най-нормалното нещо на света. И, за психопати като Евгения, може би е. „Тогава ще бъдем равни. Ти никога няма да ме издадеш и аз никога няма да те издам. Само така ще бъде честно“, напомня му тя и пали друга цигара. „Просто ще се разведе с Лола, после ще се ожения за теб“, казва ожесточено Патрик. Тя поклаща главата си и копринените ѝ коси красиво се развяват. „Ще ти са необходими години, Лола ще оспорва, ще вземе половината от земята и ще трябва да я продадеш, за да ѝ платиш. Помниш ли, аз ти помогнах да си върнеш собствеността. Тя ще бъде за нас. Ще построим моята къща там.“ И Патрик, изпълнен с нежни чувства, знае, че това е другата Евгения, отраснала в беднотия руския, която никога не е имала истински дом. „Искам да живея там с теб, Патрик“, казва тя. „С парите на Лорен. И няма място за призраци от нашето минало.“ „Ще се разведе с Лола“, настоява упорито той. „А какво ще стане междувременно с мен, докато ти минаваш през всички онези процедури в съда? Нима ще трябва да те чакам да се освободиш от веригите? Да чакам тя да ти позволи да се ожениш за мен? След всичко, което направих за теб!“

Патрик не прие плана ѝ, така и не се съгласи с нея. Мислеше, че си играе на момичето на Джеймс Бонд или нещо подобно. Не беше

осъзнал, че тя говори сериозно, че има сърцето и душата на безмилостен убиец. И когато той се поколеба, Евгения реши да вземе нещата в свои ръце. Тя щеше да убие Лола.

Докато Патрик разбере това, вече беше почти късно. Той обаче не беше убиец и не можеше да ѝ позволи да убие Лола. Просто не можеше. А Евгения преследваше всичко, което искаше. И обикновено го получаваше. Сега получи и него. Завинаги.

ГЛАВА 73

ЛОЛА

„Фиатът“ се разтресе, спря от неправилната страна на шосето и аз се ударих в предното стъкло силно и с ужасен трясък. Главата ме болеше адски, когато се обърнах да видя как е мис Найтингейл. Тя изглеждаше съвсем добре. Прегърнах я и заплаках, сгушила се във врата ѝ, като продължавах да шептя:

— О, мили Боже, толкова съжалявам, толкова съжалявам...

— Всичко е наред, мила моя — каза тя, намести очилата си и потупа косата си, за да я приведе в ред. Предполагах, че и тя, като мен, е очаквала момента, в който сърцето ѝ отново ще започне да бие нормално. — Всичко ще бъде наред сега — добави уверено.

Как ми се искаше да можех да ѝ повярвам.

Хеликоптерът се приземи на двайсет ярда по-надолу по шосето и мъже с оръжия затичаха след Джак, който пък тичаше към нас. Той отвори вратата на колата и ме сграбчи в прегръдките си. Говореше бързо-бързо:

— Слава Богу, любима, о, слава Богу, ти си добре — повтаряше това отново и отново.

Полицията, „Бърза помощ“ и пожарната команда пристигнаха едни след други. Джак ме издърпа от колата и ме накара да седна отстрани на шосето. Смръщи вежди, защото не му харесваше кръвта, която се стичаше от челото в очите ми. Треперех и зъбите ми тракаха от шока. Той съблече ризата си и ме загърна с нея, после изтича обратно да види как е мис Найтингейл.

Помогна и на нея да слезе от колата и взе ръцете ѝ в своите. Втренчи поглед в сините изпъкнали вени по дланите ѝ. Да, ръцете ѝ бяха ръце на старица. На много смела старица. Сведе глава и ги целуна.

— Как бих могъл да ти се отблагодаря?

— Няма нужда, млади човече, доста добре се позабавлявах — каза мис „Н“, но гласът ѝ трепереше.

— Доста разумна глава стои на тези рамене — каза Джак и точно в този момент един войник го сграбчи за ръката.

— Мисля, че е по-добре да ми кажете кой е шофьорът на джипа.

— Когато ми остане минутка свободно време — каза мис „Н“, изтупа праха от дрехите си и намести перлите на врата си. Извади ленена кърпичка от чантата си и избърса потта и праха от лицето си, после дойде и седна до мен встрани от шосето.

Войниците образуваха линия около ръба на скалата и загледаха останките от превозните средства в пропастта. Чухме силен гръм и разбрах, че резервоарът на джипа е експлодирал. Който и да беше шофьорът му, ако по това време не е бил мъртъв, то вече беше.

Немците продължаваха да седят, шокирани, в колата си. Джак каза, че много съжالياва, задето ги е забъркал, но, както и сами можели да видят, въпросът бил на живот и смърт. Даде им телефона на хотела и ги помоли да наминат, за да можем да им благодарим, както се полага. После от полицията го сграбчиха, сложиха му белезници и го набутаха на задната седалка на полицейската кола до мен и мис „Н“.

— Никога не съм мислил, че някога ще седна на това място — каза той с усмивка, макар да знаех, че му е неудобно с ръцете на гърба.

Полицаяте започнаха да задават въпроси. Отнасяха се с уважение към мис „Н“, защото възрастта ѝ го изискваше. Макар че точно сега, като шофьора на „Фиата“, тя изглеждаше отговорна за смъртта поне на двама души. Тя отговори на въпросите им ясно, каза им точно какво се е случило. Джак разказа своята версия на историята и немците я потвърдиха. За момента бяхме въвн от подозрение и свалиха белезниците ни. Като не знаехме какво да правим, върнахме се и пак седнахме встрани от шосето.

Движението и в двете посоки беше спряно. Шофьорите бяха слезли от колите и крачеха напред-назад, гледаха разбитите превозни средства долу, после — часовниците си и тихичко ругаеха. Тези смъртни случаи не ги засягаха, а закъсняваха за собствените си ангажменти. Пристигна още един спасителен камион, хеликоптерът се издигна над бездната и започнаха да оглеждат останките. Съседните на джипа дървета се подпалиха, пожарът започна да се разпространява

и бяха необходими още пожарни коли. Полицаяте, все така с бележници в ръце, запитаха Джак дали знае кои са жертвите.

— Не знам кой беше шофьорът на джипа — каза Джак и ме погледна, — но мотористът беше Патрик Лафорет.

Опитах се да кажа нещо, да изразя удивлението си как е възможно такова нещо, но от гърлото ми не излезе нито звук. Просто го гледах втренчено. По-късно, наблъскана отново между него и мис „Н“, на път за болницата, за да прегледат раните ни, го попитах:

— Защо Патрик го е направил?

— Патрик е осъзнал точно навреме какво ще се случи. Той спаси живота ти — каза Джак и стисна ръката ми по-силно.

— Много е просто, мила моя — добави мис Найтингейл. — Оказа се, че Патрик те е обичал все пак. По някакъв свой начин.

ГЛАВА 74

Бяхме отново у дома, пиехме бренди и не разговаряхме много-много. Бяхме взели душ, но това, че измихме мръсотията от себе си, не помогна да премахнем ужаса от съзнанието си. Не можехме да прогоним лошите спомени по този начин. Не всичко беше приключило още, но поне беше по-поносимо сега, когато бяхме у дома.

Слънцето беше залязло и въздухът леко щипеше. Джак отиде да донесе жилетка на мис Найтингейл и шал — на мен, защото цялата треперех неудържимо. Точно в този момент Надин ни донесе по купичка гореща супа. Изгледах я втренчено.

— Как бих могла да ям, когато Патрик току-що е умрял?

— Патрик умря, за да те спаси, Лола, но той е този, който те постави в опасност — Джак не можеше да бъде по-директен.

— Но той изкупи вината си...

— Да, той изкупи вината си, но това не премахва онова, което ти изпита — каза мис „Н“.

Опитах колебливо супата. Нейната топлина като че ли разтопи част от буцата в стомаха ми и аз отново гребнах с лъжицата, после поднесох купичката към лицето си и вдъхнах аромата. Все още се чувствах виновна, че аз съм жива и ям супа, а Патрик е мъртъв. Наистина мъртъв този път.

— Нима не съм го казвала винаги? Патрик беше лош съпруг, но не беше лош човек — свих уморено рамене. — Сега знаете, че съм била права.

— Време е да продължиш да живееш собствения си живот — каза мис „Н“ остро. — Защото и ти имаш живот, нали знаеш. Независим от другите живот и можеш да правиш с него каквото пожелаеш.

— Благодарение на Патрик — притиснах устни до купичката, за да престанат да треперят.

— Не само благодарение на Патрик. Ти си самостоятелна жена, Лола. Създаде си сама живота си, имаш свое собствено местенце в

света тук — Мис „Н“ никога не беше звучала толкова твърда, толкова сигурна. — Сега искам да ти кажа за жената, която е карала джипа. И за спътника ѝ. Полицията още не е идентифицирала останките, но аз съм сигурна в тяхната самоличност.

Джак кимна.

— Мисля, че аз също знам, но още не съм сигурен защо.

Мис Найтингейл ме погледна въпросително, сякаш търсеше нещо в изражението ми.

— Може да бъде и болезнено, мила моя — каза тя. — Но е по-добре да знаеш точно какво се е случило.

И тогава тя ни разказа за Евгения и Патрик, за магията, която сякаш тя е имала и над него, а не само над съпруга си. Магия, която може да накара един мъж да убие.

ГЛАВА 75

Репортажът по телевизията потвърди, че Евгения Солис е загинала при катастрофа на пътя до Корниш. В същия ден беше съобщено, че „изчезналият“ съпруг, Патрик Лафорет, е бил „намерен“ и че същият е загинал при катастрофа с мотора си.

Яхтата на Солис замина тихо от залива Монте Карло същата нощ, без тялото на Евгения Солис или онова, което беше останало от него. На адвокат Дюма бяха дадени нареждания да се погрижи тя да бъде погребана. Без надгробен паметник, само табелка с името ѝ и датите на раждането и смъртта ѝ. Нямаше да има църковна служба, така никой нямаше да може да задава въпроси. Лорен Солис дари огромна сума за реставрацията на древни произведения на изкуството и се върна към живота на богатите. Ако е имал някакви рани, със сигурност нямаше намерение да ги ближе пред очите на всички.

Същата вечер ми донесоха на ръка един плик. В него беше бележката, с която Патрик дава хотела на Солис. Беше накъсана на малки парченца. Солис се беше отказал от претенциите си над хотел „Ривиера“. Беше направил подарък на мен, вместо на съпругата си.

Ако имаше още някой, за когото да съжалявам, освен за Патрик, в цялата тази тъжна история, това беше Лорен Солис. Искам да кажа, ако въобще е възможно да изпитваш съжаление към милиардер. Вярвах на историята му за това, как бабата на Патрик го била спасила. Солис не беше лош човек, беше добър бизнесмен, но беше попаднал под магията на красива, властна и луда жена.

Полицията отново дойде и започна да задава въпроси за Йеб Фалкон, който също беше загинал при катастрофата заедно с Евгения. Ние обаче заявихме, че нищо не знаем. А колкото до Жизел Кастил, тя се върна в Париж и вилата ѝ се продаваше.

— Добре е, че се отървахме от всички боклуци — каза мис Найтингейл, доволна, макар да не стана много ясно дали в това число включва и Патрик.

Както и да е, имаше църковна служба в памет на Патрик и дойдоха всичките му „приятели“, включително и няколко привлекателни жени. Семейство Шауп също дойдоха от Дордоните, за да ми окажат подкрепа в трудния момент, а двойката младоженци, които прекараха при мен медения си месец, изпратиха голям букет. За мен, не за Патрик. Дори Папагалчето ми изпрати съболезнованията си в писмо, макар от него да добих впечатлението, че смята смъртта на Патрик за облекчение.

Приех „приятелите“ му след това на терасата, стисках ръцете им, а жените, които са били негови любовници, ме целуваха по двете бузи. Те пиеха шампанско и с тихи и дрезгави гласове споделяха спомените си, докато лакомо поглъщаха превъзходните ордьоври, приготвени от Надин и сервирани от Жан-Пол, които се бяха върнали за случая и бяха скромно облечени в черни тениски и черни панталони.

Джак се държеше на известно разстояние, защото все пак това беше погребението на съпруга ми. Но мис Найтингейл стоеше неотлъчно до мен, измерваше с поглед „опечалените“ и от време на време потупваше ръката ми, за да ме успокои.

Бях се облякла подходящо за последното изпращане на Патрик — в черна ленена рокля без ръкави и с възможно най-високите обувки. Огромна черна широкопола шапка скриваше очите ми, които и без това вече бяха скрити зад най-тъмните очила, които успях да намеря. Джак изглеждаше изненадан от новия ми външен вид, а мис Найтингейл каза, че съм много красива вдовица, което ме накара да се засмея. В този момент, докато моят собствен смях все още звучеше в ушите ми, разбрах, че съм наистина самостоятелна жена. Че Патрик сам беше избрал пътя, по който беше тръгнал. А сега аз бях свободна да избира моя.

И какво имаше да избирам? Хвърлих поглед през рамо към Джак, който стоеше зад мен. Той имаше много сериозен и леко уморен вид, беше така невероятно силен и привлекателен, че сърцето ми прескочи един удар. Единственият въпрос сега беше дали той ще избере мен. Съмнявах се. Та той беше моряк, пък и аз бях прекалено срамежлива, за да му задам този въпрос.

„Опечалените“ си отидоха, подобни на ято гарвани в черните си дрехи, като се смееха, бърбеха и правеха планове за вечерта. Казаха довиждане на Патрик и продължаваха да живеят собствения си живот.

Предполагам, че няма нищо лошо в това, че такъв е естественият развой на нещата.

Онази вечер се хранихме навън, а Ред и Джери Шауп „ни развеселяваха“, както се изрази мис „Н“. Бях избрала „Оберж де Мор“ на „Плас де Лис“ в Сен Тропе, където, по маратонки и дънки, вечеряхме в компанията на местни хора и изпихме доста бутилки розе.

Вдигнахме тост за хотел „Ривиера“, който сега завинаги щеше да остане мой. Заклех се да го направя толкова красив, колкото беше преди. После вдигнахме тост за Патрик и си спомних, че все пак той ме беше обичал.

Когато се върнахме в хотела, семейство Шауп се настаниха в старата си стая, сега напълно възстановена. Мис Найтингейл беше в своята с името Мария-Антоанета, а Джак дойде при мен у дома.

— Не е ли нередно това? — запитах нервно, когато той затвори вратата и ръцете му ме обгърнаха. — Чувствам се странно. Все пак току-що погребях съпруга си.

— Скъпа, ти си го погребала доста отдавна — той загриза лекичко ухото ми и по гръбнака ми плъзнаха чувствени тръпки. — Днес всичко беше само формалност.

Въпреки че нощта беше топла, запалих огъня и се сгушихме един до друг на дивана. Загледахме танца на пламъците, слушахме хъркането на Лошото куче, легнало в краката ни, успокояващата мелодия, изпълнявана от Антонио Карлос Хобим, който пееше за любовта на португалски. Още по-тихо се чуваше припевът на морето. В сърцето си благодарих отново на Патрик, както и на Бога, че ми беше изпратил мис Найтингейл и Джак Фарар. Странно, в края на тази ужасна седмица на трагедии, се чувствах спокойна. В този момент бях доволна жена.

ГЛАВА 76

Закарах мис Найтингейл до летището в Ница и изчаках да се качи на самолета за Лондон. Тя щеше да ми липсва повече, отколкото бихте си помислили. Тя можеше да разговаря на много повече теми от тази за времето и как лошите ветрове са съсипали розите ѝ миналата година. Мис „Н“ беше загадъчна като кутията на Пандора и истината беше, че я обичах и никак не исках да се върне у дома си.

— Остани, моля те, защо не? — помолих я.

Исках да ѝ кажа, че е най-добрата ми приятелка и я обичам, но знаех, че тя не би одобрила такава изява на чувства. Според мис Найтингейл се разбираше от само себе си, без думи, че сме загрижени една за друга.

— Е, мила — отговори тя, докато пиехме заедно последната чашка бренди след вечеря. — Имам градината си, за която трябва да се грижа, нали знаеш. Розите трябва да се подрежат, а и малката Нел е все още при семейство Уормсли в „Блекли Армс“ и без съмнение ѝ липсвам, макар понякога да се съмнявам в това, защото Уормсли така я глежат с тези наденички и бира...

— Тогава, ще дойдеш ли за Коледа? — погледнах я с надежда, като вече планирах коледното угощение и подсъзнателно се питах дали ще мога да убедя Джак да остане. О, Джак, помислих си и сърцето ми се сви... Морякът, скитникът, номадът. Точно като Патрик.

— Много мило от твоя страна — Мис Найтингейл наистина беше доволна от поканата ми. — Но, виждаш ли, толкова съм заета с църковните си ангажменти по Коледа. В навечерието на Коледа пеем коледни песни, макар че ми е малко странно да се спирам на прага на онова, което някога е било мой дом, и да пея „Господ да ви благослови, мили джентълмени“ на непознатия, чиято собственост е той сега. После идва годишната пантомима в залата на кметството. Тази година ще се играе „Пепеляшка“, която винаги се харесва на децата. После, разбира се, викарият и съпругата му със сигурност ще ме поканят на

коледен обяд, а аз не мога да ги разочаровам. Така че, виждаш, мила моя, колко съм заета.

— Естествено, разбирам — казах и се замислих за това, колко самотна ще бъда аз на Коледа.

— Но може би за новогодишните празници? — предложи мис Найтингейл.

Отговорих, че се надявам да дойде. О, как се надявах!

След като настаних мис „Н“ в самолета, подкарах, импулсивно, по шосето на изток от Ница в посока към Кап Фера и старата вила, за която тя ми беше разказвала. Онази, която някога принадлежала на жена на име Леони, мястото, където според мис Найтингейл щях да намеря истински мир. Имах нужда да остана сама с мислите си.

Спомнях си указанията ѝ доста неясно, но намерих някак си пътя. Вилата изглеждаше така, сякаш беше омагьосана. Надписът „Вила Оберж“ беше гравирен в двата огромни бели камъка, които указваха входа към алеята, вече обрасла с трева.

Отворих скърцащите железни порти и влязох. Застанах на чакълестата алея под високите сенчести дървета. Ето я и нея, олющена бяла къща, разположена сред зелени кипариси и странно сребристи маслинови дръвчета. Поредица от пътечки и малки тераски водеха до белия пясък на плажа, а оттам до морето пък водеха стъпала, които изглеждаха доста разнебитени и нестабилни.

Не беше чак толкова далеч от моя хотел, мислех си, докато се разхождах по обраслите с трева пътечки, макар че това място, естествено, е било по-люксово от моя хотел „Ривиера“. И все пак притежаваше и атмосферата на семеен дом. Тук се криеха спомени и човек можеше да ги почувства дори във въздуха около себе си, да ги вдиша ведно с аромата на див тамян и розмарин и с дъха на соленото море.

Стигнах до каменна пейка под джакаранда — идеалното място, където да седнеш и да мечтаеш в топлия следобед, докато гледаш как морето мени цвета си от тюркоазно до индиговосиньо с приближаването на вечерта. Идеалното място, където да мечтаеш за живота и за любовта. Идеалното място, за да постигна мир със самата

себе си и със собствения си живот, точно по същия начин, както знаех интуитивно, че е станало преди години с жената на име Леони.

Отпуснах се на пейката и се загледах във вълшебния пейзаж. Спомних си Патрик и добрите ни времена, както и края му, когато той доказва любовта си към мен. Замислих се и за хотел „Ривиера“ и как сега щях да работя дори по-упорито, за да постигна успех, за това какво удоволствие ми доставя да се грижа за гостите си и да споделям техните дни. Дори измислих две нови менюта, както просто си седях там и гледах втренчено в синьото пространство.

Мислех и за моята приятелка Моли Найтингейл и как никога няма да събера смелост да я нарека „Моли“, макар много да я обичах.

И, разбира се, мислех и за Джек. Редица объркани мисли... Мислех колко много обичам тялото му и докосването на ръцете му, за това, колко сини са очите му и как се присвиват, когато се усмихва. Усмивка, от която коленете ми омекват. Спомних си гласа му и нежността, с която ми каза колко много обича яхтата си. Скоро и той щеше да си отиде, за да отплава на околосветска обиколка в търсене на приключения, защото той беше такъв тип мъж.

И аз щях да бъда отново сама в хотел „Ривиера“ и да чакам лятото, когато отново щях да разцъфтя като бугенвиллия.

Самотата ме обгърна като мокро одеяло и аз потреперих, въпреки че денят беше топъл. Самотата не беше хубаво нещо. Чух лек шум и се обърнах да погледна. Малко шоколадово коте със златисти очи ме гледаше. Беше наистина малко и много изискано, със сладко носле с розов връх, триъгълна муцунка и заострени ушички.

— Е, здравей — казах аз, — кой си ти?

Котето изви гръб и дълго се протяга, после се отри в краката ми и замърка гърлено. Протегнах му ръката си. Котето я подуши, после седна на елегантните си хълбоци и пак ме загледа. Вдигнах го, сложих го в скута си и погалих козината му — най-меката козина, която някога бях докосвала. То близна ръката ми с грапавото си розово езиче.

Внезапно и неочаквано се разплаках. Най-послед освободих чувствата, трупали се през последните няколко месеца. А малкото коте седеше спокойно в скута ми. Вече не мъркаше, но присъствието му пак ме успокояваше.

Когато сълзите най-накрая престанаха, изтрих лицето си в края на тениската, защото нямах никаква носна кърпичка — нито от плат,

нито книжна. Сведох поглед към малкото кафяво котенце в скута си. То нямаше кайшка, никаква идентификация... Беше просто малко, изгубило се, коте. А сега вече беше мое. Щеше да бъде моят ангел пазител и щеше да намери мястото си в моя живот, като че ли винаги е било част от него.

Взех го с намерението наистина да стане част от живота ми — така, както бе постъпила и Леони Бахри преди много години, макар аз да не знаех това.

Имаше само едно име за него. Шоколад, разбира се. Подхождаше на кафявия му цвят и на моята кулинарна кариера. Мислех, че и Скрембъл щеше да го хареса. Надявах се поне, защото отсега нататък Шоколад щеше да спи на възглавницата ми нощем. И вече нямаше да бъде сама.

ГЛАВА 77

Времето се промени. Боровете шумяха на вече по-студения бриз, а жарката лятна светлина беше станала по-мека. Пейзажът беше оцветен в охра, по-тъмнозелено и розово. Палех огъня по-рано и въздухът миришеше приятно на горящо ябълково дърво.

На пазара в събота ходехме само местни хора, облечени в топли пуловери и сака, триехме премръзналите си длани една в друга, а мъжете изпиваха по една доста щедра чашка бренди още със закуската, за да прогонят студа на ранните утрини.

Понякога си мисля, че това е любимото ми време в годината, защото е по-тихо, по-спокойно и някак си по-нежно, бризът е свеж и миришът на морето по-мек, а то блести под снишаващия се сив хоризонт.

Чудех се какво щях да правя през дългата зима. Сен Тропе е единственият град на Лазурния бряг, който гледа на север. Тук може да бъде много студено и ветровито и повечето хотели затварят от средата на октомври до март. Хотел „Ривиера“ обаче остава отворен през цялата година, за да спасява заблудени туристи и романтиците, които обичат да посещават морския бряг и през зимата. И тези, които не могат да си позволят почивка тук през лятото.

Гледах през прозореца вълните, покрити със снежнобяла пяна. Черната яхта вече не се люлееше в залива и той изглеждаше пуст. Джак беше заминал преди няколко дни — на среща, беше казал, със строител на яhti от Марсилия.

Бяхме вечеряли заедно вечерта, преди да замине в „Оберж де Мор“. Той държеше ръката ми под масата и ме гледаше с такова нескрито желание, че ми беше трудно да се концентрирам върху храната.

След това се разходихме по почти безлюдните улици, като от време на време спирахме да разгледаме витрините на магазините. Понякога се спъвахме по паветата, докато вървахме по тъмните задни улички надолу към пристанището. Когато завихме зад ъгъла, чухме

музика откъм кея Сафрен. Спогледахме се изненадани. Повечето от големите яхти си бяха заминали, естествено, търсеха по-топъл климат през зимата. Магазините, където се продаваха пощенски картички и тениски, бяха затворени.

Музиката идваше от тротоара пред един от магазините, където настилката беше запазена, гладка. Танго. Пет или шест двойки, без да знаят, че ги гледаме, танцуваха, перфектно при това, аржентинско танго.

Ахнахме, после сдържахме дъх, за да не изпуснем странната красота на момента, после се хванахме за ръце и се отдалечихме, за да не им пречим. Никога обаче няма да забравя този момент, сякаш подвластен на магия, в студената зимна нощ в Сен Тропе. Вярвам, че и Джак няма да го забрави.

Въздъгнах, потънала в спомените, после облякох още един пуловер и увих шала, подарен ми от мис „Н“, няколко пъти около врата си. Краищата му стигаха под коленете ми, а ако тя беше останала още малко, сигурно щеше да стига чак до пода. Прекосих празната тераса, минах през градината и се спуснах към заливчето.

Като треперех леко от студа, гледах замислено вълните. Шоколад ме следваше нещастно, после измяучи, подви опашка и се стрелна обратно към удобството на дивана пред камината.

Закрачих по брега с наведена глава, а вълните почти докосваха краката ми. Очите ми пареха от вятъра, а носът ми почервения от студа.

Чух подсвирване и вдигнах глава. Джак тичаше към мен, а Лошото куче, както винаги, диво описваше кръгове около него. Вкамених се. „О, Господи, помислих си, това е то. Идва да се сбoguва с мен.“

Лошото куче стигна първо до мен, като подскачаше и лаеше и сигурно се чудеше защо не го погалвам по главата и не разрошвам козината му. „О, Лошо куче, помислих си, ти си най-красивото куче на света. Просто не мога да се сбoguвам с теб. Обърни се сега и си иди, върни се при господаря си.“

— Лола! — извика Джак.

Сведох поглед към премръзналите си крака.

— Лола — каза той отново, когато се приближи, но без да ме докосва. — Яхтата тече. Ще трябва да остане на сух док и да бъде ремонтирана.

— О? Това означава ли, че ще останеш тук още малко?

Не знаех дали искам да остане. Не знаех дали ще мога да преживея тези нещастни моменти още веднъж само за няколко месеца, когато той ще си замине наистина завинаги.

— Всъщност аз напълно ще я реформирам. Реших, че може да се превърне в наистина красива малка лодка, която да доставя удоволствие на нашите гости. Нали знаеш, плаване по залез-слънце, екскурзии за риболов, такива неща.

Вдигнах глава.

— Плаване по залез-слънце?

— Разбира се. Не биха могли да имат по-добър шпикер от мен.

— Наистина — казах замислено.

Той затича на място в опит да се стопли, широко усмихнат. В избелелите си дънки и стар пуловер изглеждаше по-привлекателен от когото и да било друг на света.

— Хайде де, какво ще кажеш? — спря да тича и хвана премръзналите ми ръце. Притегли ме към себе си и притисна дланите ми към лицето си. — Какво ще кажеш, Лола? — прошепна.

— За какво? — от вятъра, в очите ми бяха бликнали сълзи. Или поне се преструвах, че това е причината. Той се засмя и падна на едно коляно.

— Да се омъжиш за мен.

— О... За това ли? — казах безгрижно, защото думите му достигнаха до мен със секунда закъснение. — Какво?

— Моля те, Лола, ще се омъжиш ли за мен?

Следващата вълна заля краката ми, но аз не забелязах.

— Искаш да се омъжа за теб?

— Точно така. Само, моля те, побързай и кажи „да“, преди и двамата да сме измръзнали до смърт.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен, мила.

— Но... яхтата ти, околосветското пътешествие, живота ти на моряк... Можеш ли наистина да се установиш на едно място?

— Можем да работим заедно по въпроса — каза той и ме изгледа продължително по онзи начин, от който вътрешностите ми започваха да горят. Сърцето ми прескочи един удар.

— Кажи го отново.

— По дяволите, жено, ще се омъжиш за мен — настоя той. — Плаване по залез-слънце и други такива щуротии — той ме взе в прегръдките си и ме повдигна от земята. Прегръщахме се и се смяхме между целувките, а Лошото куче скачаше около нас и лаеше като побесняло.

Джак ме притисна по-силно към себе си и шепнешком ме запитва дали знам колко много ме обича. Каза и други неща, които точно сега не бих могла да призная пред вас. Започвах вече почти да губя съзнание, опиянена от думите му, когато той внезапно ме отдалечи от себе си и се взря в очите ми.

— Лола, виж какво ни изпратиха боговете, за да празнуваме!

Видях снежинките, които танцуваха във въздуха и падаха нежно на земята.

— Сняг! — извиках. — Вали сняг на Ривиерата! — и като същинско дете изплезих език, за да ги уловя.

После отново се прегърнахме и се смяхме дотогава, докато Джак не прекъсна смеха ми с целувка — уж за да попие снежинките от устните ми. Когато най-после решихме да си поемем дъх, трябваше да си издухам носа и да избърша сълзите си. Този път обаче това бяха сълзи на щастие, на смях.

— Между другото, да — казах.

— Да, какво? — отговори той и направи престорено учудена физиономия.

— Мисля да се омъжа за теб — потвърдих с въздишка, а той сгуши лице във врата ми и ме притисна толкова силно към себе си, че разтопи премръзналото ми сърце.

— Точно така, ще се омъжиш за мен!

ЕПИЛОГ

Ранна утрин е на Лазурния бряг и майското небе е перлено розово. На път за кухнята се спрях да погледам как слънцето се издига мързеливо на хоризонта, как докосва морето, върховете на дърветата и покривите на къщите и ги оцветява в златисто. И така, бавно, целият свят засиява, както е било, може би, в деня на създаването му.

Колко съм щастлива, помислих си, че мога да виждам това всяка сутрин. Щастлива съм, когато отново тръгвам на пазар рано сутрин. Щастлива съм, защото хотел „Ривиера“ е отново в бизнеса и вече имаме шестима гости, които скоро ще се събудят и ще потърсят кроасани и кафе, за да започнат деня без бързане.

Щастлива съм още, о, толкова съм щастлива, че мога да спя безгрижно в прегръдките на мъжа, когото обичам, секси капитанът на яхтата „Лошото куче“, а сега капитан и собственик и на моето сърце. Може би ще кажете, че това е вече прекалено, че съм много романтична, че преигравам. Разбира се, че е така, но никога досега не съм се чувствала по този начин. Вие ми се свят от щастие и се страхувам, че може да загубя ума си, влюбена съм до уши. И той ме обича. Истински ме обича.

Откъде знам ли? Ами защото Джак Фарар, номадът, скитникът по моретата, който обожава риболовните пристанища по света, ми го е казал. И за да го докаже, остана на едно място и се ожени за мен в новогодишния ден в малката църква от деветнайсети век в Сен Тропе, която, гледа към пристанището за яhti.

Много от местните хора дойдоха на сватбата ни, което означаваше, че най-после са ни приели в общността си. Дойдоха и пожарникарите, които спасиха хотел „Ривиера“ от пламъците, и дори двамата полицаи, които тогава ни бяха оказали подкрепа.

Джак беше толкова красив, че бях готова да умра за него, в морскосиния си блейзър. Гледаше ме окуражително, докато вървах към него като насън. Лошото куче подтичваше по пътеката в църквата зад мен, а на врата си имаше яркочервена панделка. Поне веднъж се държа

прилично, макар и да подуши набързо обувките на свещеника. Разбира се, Шоколад, моята малка любов, трябваше да остане в хотела, защото не бяхме сигурни как ще се държи тя на такова събитие. За компенсация получи специален подарък — купичка, пълна с прясна риба.

Носех копринена рокля с богата дантела и се чувствах като кинозвезда. Беше наистина великолепна, бляскава, с дълбоко деколте и дълъг-предълъг шлейф. Много секси. Което, да си призная, отговаряше на начина, по който се чувствах. Носех още перлени обеци и букет розовочервени рози и, както обикновено, заострените червени обувки ужасно ме стягаха.

Малка групичка деца хвърлиха розови венчелистчета и ни помахаха с ръка, когато излязохме от църквата. Смеехме се и поздравявахме хората и, кълна се, щастието ни беше заразно.

След това обядвахме и пихме много шампанско в бистрото на „Плас де Лис“, а Лошото куче открадна всяка хапка от чиниите, до която успя да се добере. Усмивката не слизаше от лицето на Джек и, стиснала ръката му, аз бълбуках от щастие като шампанското. Всички се смееха, оркестърът свиреше под дърветата, а влюбените се целуваха в сенките.

По-късно отплавахме със старата яхта на нашия тридневен меден месец и, щастливи, се наслаждавахме един на друг и на Средиземно море. Споменах ли по-рано, че мразя лодките? Е, промених мнението си. Да правиш любов, люлян от вълните, е прекрасно.

Лошото Куче дойде с нас, разбира се. То навсякъде идва с нас. Спи в долния край на леглото ни, а Шоколад спи на възглавницата ми. (Между другото, смених златистото ламе с бял лен.) Поне така си лягаме, но, когато наближи сутринта, муцуната на Лошото куче е подпряна на брадичката ми. Като отворя очи, виждам, че и Шоколад и кучето ме гледат втренчено и ме чакат да се събудя. Знам, че Лошото Куче иска да го взема със себе си на пазар, защото там може да намери храна. Като мен, това куче е обсебено от храната, докато Шоколад (също като мен) иска любов и внимание.

Джек все още има своя бизнес, свързан с построяването на яхти, на Роуд Айлънд, където редовно ходи, макар че Карлос е непрекъснато там и той се грижи за нещата. Сега се кани да отвори клон и тук и,

разбира се, все още планира онези плавания по залез-слънце за нашите гости.

Колкото до мен, този път „гнездото“ ми е пълно. Имам до себе си специален човек, когото да обичам и глезя, с когото да се смея и да се любя, а трябва да кажа, че когато правя любов с Джак Фарар, настръхвам чак до пръстите на краката.

Въздъхвам от щастие, докато изкачвам стъпалата по терасата към кухнята. Надин ми се усмихва широко, което е пожелание за добро утро. Новата ни помощничка, двойник на миналогодишната Мари, меси тестото за кроасаните и пее с радиото, а младото ни момче, както винаги, закъснява. *C'est la meme vie*, тук в хотел „Ривиера“. Всичко си е същото.

След като изпивам набързо чаша кафе и се консултирам с помощниците си, решавам тази вечер наш специалитет да бъдат омарите от Средиземно море. После още и агнешко от Систерон, а защо не и торта за десерт?

Грабвам списъка с покупките, подсвирвам на Лошото куче и двамата се втурваме към колата. Кучето е почти вътре, когато едва успявам да отворя вратата. Сяда запъхтяно на седалката и ме гледа нетърпеливо, като че ли го задържам за някаква важна среща. Не знам какво го привлича толкова на пазара, може би суетнята, освен перспективата за храна. Вече всички търговци го познават и повечето го хранят. Въсщност то дори започва да напълнява.

— Хм, може би трябва да измислим диета за теб, Лошо куче — казвам аз и точно в този момент Джак притичва иззад ъгъла, като придърпва късите си панталони и ми маха като луд.

— Какво има? — питам аз и навивам прозорчето до долу с усмивка на лицето, която показва любовта ми.

— Никога не тръгвай, без да си ми казалa „довиждане“ — казва той, обгръща ме с ръце колкото може през отворения прозорец и притиска лицето ми към гърдите си.

Сърцето му бие в ушите ми и аз го притискам здраво към себе си.

— Но ти спеше.

— Ами тогава ме събуди. Просто никога не ме оставяй така. Никога.

— Няма — казвам и не откъзвам очи от неговите, което е един вид обещание.

Махам му за довиждане и поемам по алеята в стария си автомобил, като спирам на пресечката с главното шосе, за да се възхитя на новия ни знак. И, разбира се, както обещава знакът, нашето гостоприемство винаги ще бъде по-голямо от малкия ни, но съвършен, хотел.

И така, Джак, аз и, разбира се, мис Найтингейл, очакваме с нетърпение да ви видим отново и да споделим с вас дългите летни дни на плажа. Очакваме с нетърпение разходките с яхта по залез-слънце и съвършените вечери на терасата, обсипана с цветя, където виното е студено и мъжете са горещи, а храната е наистина превъзходна. Всичко това ще бъде направено за вас с любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.